

Phi Hồ

Contents

Phi Hồ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	22
12. Chương 12	24
13. Chương 13	27
14. Chương 14	29
15. Chương 15	34
16. Chương 16	36
17. Chương 17	39
18. Chương 18	44
19. Chương 19	49
20. Chương 20	54
21. Chương 21	62
22. Chương 22	66
23. Chương 23	69
24. Chương 24	74
25. Chương 25	82

Phi Hồ

Giới thiệu

Edit: Nguyên SaBeta: Tiểu ĐịchThể loại: cổ trang, hồ ly mỹ công, bình phẩm thụ, sạch sẽ, song khiết, 1×1, HETiểu t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-ho>

1. Chương 1

Nó trốn sâu trong hang động, thống khổ liếm miệng vết thương do bị bắn, nó cũng hiểu nếu máu còn không chịu ngừng chảy, nhất định nó sẽ chết.

Nhưng lúc này...tiếng gió gào hét không ngừng ngoài hang, nó có thể tưởng tượng được nếu bước ra khỏi đây nó sẽ trở thành hình dạng gì. Gió cùng tuyết hỗn loạn sẽ chẳng nề tình ai mà đem nó vùi lấp dưới mặt đất.

Bỏ đi, nó nhất định sẽ chết ngay trong trận bão tuyết, cho dù nó có không bị thương thì cũng không thể thoát khỏi được, nhưng cũng có thể trốn ở đây. Bên trong hang động này, miễn cưỡng có thể ngăn trở cuồng phong bão tuyết, chỉ cần nó có thể qua được cơn bão này, liền còn có cơ hội sống sót.

Vốn nó chỉ là nhất thời không chịu nổi đói khát, định tìm một ít đồ ăn bỏ bụng cùng đợi chờ trước khi cơn bão tuyết tràn đến. Cưng nhiên không để ý bão tuyết kéo đến, tự lúc nào mà con người lên núi vào mùa đông để săn bắn, chắc cý là đi săn tộc tuyết hồ của nó!

Nếu không phải vì quá mức đói khát làm cho toàn thân mệt mỏi, nó sẽ tuyệt đối không để bị thứ con người bất lực nhưng luôn kiêu ngạo kia bắn cho bị thương. Nhớ tới vẻ mặt tham lam của con người khi thấy nó, nó kêu ra tiếng. Con người vì cái gì mà săn bắn tuyết hồ, cũng là bởi vì bộ lông trắng thuần tình khiết của nó thôi sao?!

Con người chỉ vì lý do này mà làm cho tộc tuyết hồ gần như lâm vào cảnh diệt vong, xem ra, tuyết hồ cùng con người vĩnh viễn không thể cùng tồn tại ——

“Lạc!”

Một âm thanh không hề giống với tiếng gió bão rít gào bên ngoài làm cho tính cảnh giác của nó tăng cao. Cho dù thân thể vì mất máu quá nhiều mà có chút khó chịu, nhưng cho dù có chết nó cũng sẽ không ngã xuống trước mặt kẻ thù. Chỉ khi kiêu ngạo giúp nó đứng vững trên bốn chân.

Nó cảm giác được có cái gì đó chặn luồng gió lạnh đang thổi vào hang, sau đó, nó dùng khứu giác nhạy bén của tuyết hồ mà tìm ra được thứ vừa che khuất tầm mắt nó, đang tiến vào và rùng mình kia là —— là ...con người, con người không đội trời chung với loài tuyết hồ!

Chẳng lẽ là nhìn thấy nó bị bắn rồi bị thương, y bèn không buông tha cơ hội tốt mà mạo hiểm đi trong bão tuyết cuồng phong chỉ để đến bắt giữ nó?!

Con người...xâm phạm vào cái hang mà nó đã chiếm giữ trước. Chẳng bao lâu, một tên đàn ông bước vào tầm nhìn của nó, với thân thể mang thương tích, nó chỉ có thể chậm rãi lui về phía sau, không thể lập tức công kích.

Cho dù không thể khống chế kẻ thù trước cũng không có nghĩa nó muốn ngồi chờ chết, loài tuyết hồ cao ngạo chúng nó cho dù có chết cũng phải lưu lại thương thế trên người đối phương.

Ánh sáng trong hang không tốt, người vừa vào hang sắp bước vào phạm vi nó cho là nguy hiểm mới biết được sự tồn tại của nó.

“A!! Hóa ra cái hang này đã có chủ sao.” Giọng nói của người đàn ông kia vì lạnh mà có vẻ run rẩy khàn khàn.

Người kia nhìn ánh mắt thù địch của nó, lại nấp ngay góc nó không thấy mà nhẹ nhàng nở nụ cười, “Thực xin lỗi nha, xâm lấn địa bàn của mi. Vì bên ngoài thật sự là rất lạnh, gió đã lớn, tuyết lại cuộn cuộn như muốn chôn sống người ta, cho nên ta định vào đây đợi một lúc, bão tuyết dừng lại, ta sẽ lập tức rời đi.”

Tự thân vận động, nói xong, người kia phủi hết tuyết bám trên vai. Cũng không để ý tới nó có thể nghe hiểu hay không, có thể đáp ứng hay không, sau khi phủi sạch tuyết, y dựa vào vách tường ngồi xuống.

Làm xong một loạt động tác, nam tử nhìn nó, tuyết hồ lúc này vẫn đang giữ khoảng cách mà quan sát y, “Loại thời tiết này rất lạnh đúng không? Ta thiếu chút nữa đã đông cứng bên ngoài rồi. Không ngờ vận ta còn may, có thể tìm thấy một cái hang tránh gió bão như vậy, hơn nữa gặp được mi. Mi nói xem này có tính là một loại duyên phận không? Ai, mi bị thương...”

Người này bị làm sao vậy? Cứ thế trò chuyện ào ào với nó, cũng đừng quên nó chính là hồ ly không thể nói tiếng người mà, cho dù nó có là loại hồ ly cao quý nhất cũng vậy.

“A, miệng vết thương của mi vẫn còn chảy máu ——!”

Hoảng sợ khi trông thấy nam tử đột nhiên nhích lại gần mình, nghĩ đến vết thương trên người, nó há miệng ra cắn vào bàn tay người kia đang đưa tới.

“Đau quá!” Y bị cắn đau bèn la lên.

Vô nghĩa, nó từng cắn chết vài tên con người có can đảm lại gần nó.

Cảm giác một luồng chất lỏng ấm áp chảy vào miệng, sớm đã đói đến mức da bụng dính da lưng, nó như trời hạn gặp mưa rào, không tự giác mà hút chút máu hồng tìm kiếm cảm giác khá khẩm hơn.

Nếu có thể, nó còn có thể ăn một ít máu thịt của người này để duy trì mạng sống.

“Đừng, a ——!” Nam tử đau đến mức trong trời giá rét mà đổ mồ hôi lạnh, nhưng kì quái là y lại không hề giãy giụa, mặc cho nó không ngừng hút máu đang chảy ra từ cánh tay y “Nếu, mi uống máu của ta mà cảm thấy khá hơn, mi cứ uống đi. Ta sẽ không phản kháng đâu, biết bản thân sắp chết vẫn còn hữu dụng như thế cũng cam tâm ...”

Người này, y vừa mới nói cái gì? Bắt đầu cảm thấy được sự tình có điều không đúng, nó bèn ngẩng lên nhìn người đang khuyu xuống trước mặt nó rồi ngoài ý muốn thấy được một đôi mắt sáng trong. Con người đen óng một màu, so với bóng đêm còn bí ẩn hơn, màu sắc kì lạ khiến người ta muốn nhìn cho rõ, ngay cả nó.

Trong nháy mắt nó đọc ra suy nghĩ bên trong y, từ trong ánh mắt y, nó không thấy này những tham lam, thô bạo, tính kế, giả dối —— chỉ có chính khí kiên định, nghiêm túc...cùng cam chịu ẩn sâu nơi đáy mắt...

Kim lòng không được nữa, nó há miệng buông tay y ra.

Lặng lặng nhìn chăm chú vào ánh mắt của nam tử, đây là lần đầu tiên nó thấy một con người có nhan sắc thanh thuần như vậy. (trong sáng, cương trực)

“Vì cái gì, vì cái gì mà mi không tiếp tục cắn? Chẳng lẽ ngay cả mi cũng hiểu ra ta là tên vô dụng sao, mi cũng muốn vứt bỏ ta?” Thanh âm của người kia mang theo một nỗi đau đớn khó tả.

2. Chương 2

Nhầm rồi, là do nó mất máu quá nhiều nên không thể cứ nhúc nhích hoài được.

Kêu thầm một tiếng, nó lùi về vị trí ban đầu của mình, tiếp tục liếm láp miệng vết thương còn đang chảy máu.

Làm sao vậy, sao lại không ăn cái tên con người đang tự dâng mình lên này?

Chính nó cũng không rõ vì cái gì mà nó làm như thế này!

Nhưng nó nhìn người kia bằng con mắt hoàn toàn khác với khi nhìn đám con người còn lại, trong lòng nó xuất hiện một loại cảm xúc khác thường. Thứ cảm xúc này đã khiến nó làm một việc mà nó chưa bao giờ làm, là buông tha cho y. Nhưng sau khi làm thế, nó thế mà lại cảm thấy an lòng hơn?! Đây là thế nào chứ?

Thấy nó hờ hững với mình, người kia trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng chậm rãi mở miệng, “Ta giúp mi băng bó miệng vết thương nha? Nếu mi còn để máu chảy như thế, mi nhất định sẽ chết đó.”

Cũng không nghĩ xem là ai hại nó biến thành cái dạng này đi. Cho dù không phải y làm thì cũng là đồng loại của y.

Hừ, cho nên y cũng có trách nhiệm!

Cúi đầu, tiếp tục liếm, không để ý tới y.

“Xoẹt ——!” thanh âm xé vải làm cho nó giật mình theo phản xạ, sau đó xù lông nhìn người đang xé quần áo một cách đề phòng.

Y điên rồi phải không? Trong cái thời tiết quỷ quái này, quần áo xem như là da lông của con người đó, y vậy mà còn xé ra...

Thấy người kia sau khi xé nát áo thành sợi dài rồi lại gần, toàn thân nó tỏa ra sát khí.

Thật sự là ma xui quỷ khiến mà, nó vậy mà bỏ qua cơ hội quá tốt để cắn chết y, để y có cơ hội tiếp cận nó. Nó như thế nào mà lại quên, con người giỏi nhất là nguy trang, làm bộ tốt lắm rồi khi chúng nó bắt đầu mất cảm giác liền sẽ vô đến. Mẹ nó chính là ví dụ tốt nhất, chết trong tay thứ con người giả nhân giả nghĩa mà.

Nhắm ngay cần cổ trần trụi của của người kia, nó quyết định ngay lúc y sơ sẩy, sẽ cắn chết cái tên dối trá đó.

“Mi cần cầm máu, mảnh vải này có thể giúp mi.” Ánh mắt hung hãn của nó buộc người kia lên tiếng phân trần. Y nhìn ra được nó đang rất cảnh giác, nhưng y vẫn cố tới gần nó, tựa hồ không hề sợ lại bị nó cắn thêm một lần nữa.

“Ô!” Nhìn thật sâu vào đáy mắt người kia, thấy trong ánh mắt đó sáng rực, nó thế mà lại xuất hiện ý nghĩ mình nên tin tưởng người này.

Tin hoặc không tin...?

Con người đó, so với chúng nó vẫn là sinh vật tham lam, dối trá, mưu toan gấp vụn lần...

“Không cần sợ, ta sẽ rất nhẹ, rất nhẹ giúp mi băng lại, sẽ không làm đau mi.”

Nghĩ rằng nó nhìn chăm y như thế là do sợ đau, người kia bèn an ủi nó.

Nhìn nét cười trên mặt y, trong lòng nó do dự ——

Không thể tin tưởng người khác được!

Thân mình nó cong về phía sau, chân trước hơi khụy xuống lấy thế để nhảy lên...

Hai tay người kia cũng sắp chạm được vào nó, mà mục tiêu nó nhắm sẽ cắn vào cũng gần trong gang tấc, chỉ cần thêm một động tác, nó tin tưởng cổ của y sẽ bị nó cắn nát ngay.

Nó chờ, chờ một thời cơ tốt nhất...

Nhưng mà hiện tại ——

“Agr...”

Nam tử đột nhiên rên rỉ ra tiếng làm cho động tác của nó dừng lại, theo bản năng nhìn thoáng qua cổ tay chỗ vừa bị nó cắn. Ống tay áo dài đã bị máu thấm ướt hết, thấm qua lớp vải bông dày vậy mà vẫn còn không ngừng nhỏ giọt xuống đất.

Người kia làm sao thế, máu của y chảy nhiều vậy, y còn không tự cầm máu ——

Suy nghĩ này vừa mới hiện lên, nó đã bị dọa.

Nó như thế nào mà lại nghĩ về cái vấn đề này? Người cho dù có chảy cạn máu, nó cũng không nên quan tâm. Y và nó, là hai loài đối nghịch.

Đang miên man suy nghĩ, nam tử đã thật nhẹ nhàng nâng chân sau của nó lên, dùng mảnh vải y vừa xé mà băng bó thật cẩn thận.

Từ đầu đến cuối, nó không có phản kháng, phi thường im lặng thuận theo để tùy ý nam tử băng bó vết thương cho.

“Mi xem, một chút cũng không đau đúng không. Ta băng bó vết thương là thuần thực nhất mà. Trước kia khi ta còn ở trong nhà chủ nhân, khi làm sai chuyện gì rồi bị phạt cũng tự mình băng bó cho mình được. Cho nên ta hiểu rõ nhất nên nương tay ra sao, thuốc nào chữa vết thương nào hiệu quả nhất. Đúng rồi, vết thương này của mi có phải do bị cắn không? Sau này mi phải cẩn thận hơn đó, nếu mà bị thợ săn bắt được, mi sẽ bị giết...”

Tên này là loại người gì. Dài dòng như vậy, băng bó vết thương thì cứ im lặng băng đi, nói nhiều như vậy nó cũng có trả lời được đâu.

“Ừm, tốt lắm! Bằng không tồi ha.” Nam tử vừa lòng nhìn thành quả mà y đã rất cố gắng làm, “Lông của mi vừa trắng vừa đẹp, lưu lại vết sẹo thật không tốt, đáng tiếc ta không có mang thuốc mỡ đến...”

Thấy người kia đang nói lại ngập ngừng, nó sưng sốt một chút.

Cứ như vậy sao?! Còn vết thương của bản thân y lại không thèm quan tâm? Vết thương của y vẫn đang chảy máu, ống tay áo xám cũ cũng đã thấm máu đến chuyển đen rồi!

Trong lòng dâng lên hàng vạn nỗi niềm, nó nhịn không được dùng răng cắn nhẹ vào ống tay áo của y.

“A, mi muốn uống máu của ta sao? Có thể được, chỉ cần mi không chê nó khó uống.” Dứt lời, nam tử đơn giản vén tay áo lên, làm cho miệng vết thương bị nó cắn thật sâu lộ ra ở trong không khí lạnh như băng.

Người này làm sao lại không giống với bất kì kẻ nào nó từng thấy qua chứ, y chẳng thuộc loại ngu bình thường. Tâm tình bất đắc dĩ mang lấy áp lực, nó cúi đầu cắn mạnh vải còn dư lại sau khi băng bó mà dí vào vết thương của y. Nó tự nhiên muốn nhìn lại vết thương trên tay y. Cánh tay y nhuộm màu máu bị không khí lạnh giá làm đông lại đỏ rực, chẳng hiểu sao làm cho nó cảm thấy lo lắng.

Nó không thể nói sao cho y có thể hiểu, nhưng động tác của nó lại thực rõ ràng, hy vọng y không nên tiếp tục hiểu lầm.

“Mi muốn ta tự băng bó vết thương á?”

Tốt lắm, xem ra y vẫn chưa hẳn là ngu hết thuốc trị.

“Vậy mi không chịu uống máu của ta? Mới vừa rồi mi còn cắn cho chảy máu để liếm mà...”

Đừng hỏi nó, ngay cả chính nó cũng không biết nguyên nhân vì sao nó làm như vậy. Huống chi nó cũng không muốn biết. Thấy y vẫn không để ý tới vết thương, nó nhịn không được kêu lên, tỏ vẻ nó cũng không muốn nhìn máu y tiếp tục chảy, thật lãng phí quá!

Bị biểu cảm hung hăng của nó dọa sợ, tựa hồ cũng hiểu được ý đồ của nó, nam nhân cuối cùng cũng ngoan ngoãn tự mình băng bó kỹ càng.

Mà nó, sau khi thấy y nghe lời liền rút về chỗ lúc trước nó đang nằm lặng im.

Hiện tại nó đã không cần phải lo lắng vết thương của nó nữa, bởi vì có tên con người đàn độn này băng giúp. Lúc này nó chỉ phải nghỉ ngơi cho tốt, chuẩn bị tinh thần, sau khi bão tuyết qua đi sẽ trở về hang ổ của chính mình.

“Mi mệt ư, buồn ngủ sao? Mi có lạnh không? Ta cảm thấy lạnh quá, cũng khó trách, ta không giống người có lớp lông dày như vậy. Lông dày vậy chắc là mi không lạnh, vừa nãy khi ta sờ lông của mi, cảm thấy cảm thấy thật là ấm áp, thoải mái kì lạ —— ”

Nam tử trầm mặc, mà nhờ giọng nói có sức thôi miên của y, nó cũng mơ màng, “Ta nghĩ, nếu ta ôm mi ngủ nhất định rất ấm áp, rất thoải mái..., ta có thể ôm, ôm mi sao? ... Mi không trả lời ta sẽ coi như mi chấp nhận rồi!”

Nó cũng không nghĩ đến sẽ có một ngày, trong tình trạng bị con người ôm mà nó có thể buồn ngủ, cho nên nó cũng không phản kháng khi y nhẹ nhàng kéo nó vào lòng mà ôm lại.

Nó, rốt cuộc làm sao vậy?

3. Chương 3

Quên đi. Nó có chút cam chịu, dù sao cho người này ôm cũng thoải mái mà, huống chi nó mệt mỏi quá rồi, mặc kệ đi!

“Ừm, mi thật sự rất mềm mại, thật là ấm áp, ôm mi tựa như ôm một cái hỏa lò, thật là dễ chịu.” Trong hang động tối tăm, người kia phát ra tiếng thở dài thoải mái.

“Tốt...thật muốn...được ôm mi như thế này mãi! Cho dù mi không thích. Đúng vậy, có ai mà thích bị ràng buộc cả đời? Mi biết không? Ta chính là như vậy đó. Ta vốn là bỏ chạy khỏi chỗ của chủ nhân, kỳ thật chủ

nhân là người tốt. Tất cả mọi người nói hấn đối hạ nhân như chúng ta vậy là không tồi. Cho dù chúng ta hay bị vô duyên vô cớ mà phạt đòn đến chết khiếp! Nhưng mà, ta không định ở đó cả đời... Lúc còn bé, ta vẫn thường nghe mẹ ta kể về quê quán của người, nơi khi mùa đông đến đều có tuyết phủ trắng xóa. Người ao ước trở về quê hương, nhưng người không thể, bởi vì người đã bị bán cho cha ta, cha nói mẹ ta sống là người của hấn, chết cũng là ma của hấn... Mẹ ta vừa khóc vừa rời bỏ thế gian, dáng vẻ của người lúc ấy, cả đời ta cũng sẽ không quên.

Sau này cha ta nghiện cờ bạc thua rất nhiều tiền, liền đem ta đi bán vào nhà chủ nhân, sau đó chủ nhân cưới phu nhân, nàng nói trong nhà không cần nhiều hạ nhân như vậy, phải bán bớt đi — thế là ta bỏ chạy. Ta không muốn cuộc đời mình cứ như thế mãi. Ta muốn nhìn xem nơi mẹ ta vẫn mong ngóng một chút. Theo lời người nói, mặt đất rộng lớn vô ngần, không trung xanh thẳm, khi đông về cảnh vật trắng xóa thanh sạch, giống như cõi bồng lai tiên cảnh. Vì thế ta đã tới, thật vất vả mới đi tới đây, ta nghĩ sau khi tuyết ngừng rơi, ta có thể nhìn thấy tiên cảnh trong lời của mẹ, đến lúc đó chúng ta cùng nhau xem... Nhất định sẽ rất đẹp — “

Giọng nói của y có chút nghẹn ngào, nhưng nó không thể ngắt đầu nhìn một chút. Bị giọng nói của y vỗ về, nó chỉ có thể theo từng câu từng chữ của y mà mơ màng, cho đến khi không nghe rõ nữa, nó để mặc cơn buồn ngủ xâm lấn ý thức...

Bão tuyết cũng dừng sau một ngày một đêm, mặt trời hé ra trên đỉnh núi giữa ngo, nó bước khỏi hang động.

Băng tuyết phủ dày một lớp trên đất, phóng mắt nhìn ra xa, chỉ thấy một màu trắng tinh khôi, ánh nắng chiếu rọi xuống, tuyết lấp lánh như ngọc, ánh sáng tràn đầy.

Cảnh sắc bên ngoài hang động làm cho tinh thần nó hưng khởi, hưng phấn không thôi.

Cuối cùng vẫn còn có thể tồn tại!

Không nén được tâm tình vui vẻ, nó nhẹ nhàng chạy nhảy một chút. Được một lúc, nó đã đi xa nơi cửa hang nó vừa dùng để trốn bão.

Đột nhiên trong lúc đó, bước chân nó chậm dần, chậm dần, rồi dừng hẳn. Vừa rồi quá mức hoan hỉ vì tìm được đường sống trước cái chết, nó đã quên mất một người còn trong hang, con người vừa cứu mạng nó.

Nó đi ra khi y còn ngủ say, vết thương của y cũng không có cái gì trở ngại, việc hiện tại nó phải làm nhất chính là chạy về hang ổ của nó mà dưỡng thương cho tốt, người kia chắc cũng nhất định sẽ tự chăm sóc thật tốt cho bản thân nên nó không việc gì phải lo lắng cho y. Nhưng mà, khi nó nhớ người kia vẫn còn ở trong cái hang đó, thật sự nó cũng không bỏ đi nổi.

Bão tuyết qua đi, mọi thứ đã bị tuyết vùi lấp, y có thể tìm đường về được không? Đêm qua y chảy rất nhiều máu, dùng mảnh vải mỏng băng lại máu vẫn chảy, cho đến khi khí lạnh làm đông máu mới ngưng, y như vậy thật sự không có chuyện gì sao? Khi nó rời đi nghe tiếng thở rất mong manh... Còn có, đêm qua y càng nói càng thương tâm, là chuyện gì khiến y trốn đến đây, vậy y chắc là không có chỗ ở, vậy y chỉ có một mình? ...

Không ngừng đắn đo, nó không để ý khi nó vẫn còn đang miên man suy nghĩ, chân nó đã tự động bước. Nó vừa quay đầu lại, đã thấy bóng dáng cô đơn không biết đứng ngoài cửa hang từ lúc nào, nó bỏ dở hết thấy mọi suy nghĩ, chỉ có thể lặng lẽ nhìn bóng dáng cô đơn như một chấm xám giữa nền tuyết trắng.

Giờ thứ nó có thể nghĩ, chỉ là nghĩ về chuyện của y.

Y đứng đó nhìn cái gì? Hay là đang đợi nó? Màu lông nó y như màu tuyết, y thấy được sao?

Vẫn đang nghĩ, nó lại phát hiện y đang chạy đến chỗ nó đứng.

Y thấy được nó! Sau khi ngạc nhiên, nó nhớ ra trên chân nó còn mảnh vải băng bó được xé ra từ áo y. Hóa ra là thế —

Y chạy đến chỗ nó, không ngừng nghĩ, ở trên nền tuyết trắng xốp dày, động tác của y có vẻ chậm chạp, nhiều lúc ngỡ rằng y đã ngã xuống đất.

Rốt cuộc đứng nhìn không nổi nữa, nó bắt đầu chạy về phía y, sinh trưởng trên núi tuyết, nó sớm luyện được kỹ năng chạy nhảy, trên nền tuyết trắng chỉ lưu lại cực ít dấu chân nhỏ mờ của nó, có muốn cũng tìm không ra.

Khoảng cách giữa nó và hấn dần dần ngắn lại, lúc hai người sắp chạy đến nhau, trong không gian thanh tĩnh chỉ có tiếng chân trên tuyết lại xuất hiện một thanh âm đột ngột tục tũn.

“Tìm được rồi, tuyết hồ!”

Cái gì?! Nó chấn động, khựng lại.

Âm thanh rõ và to truyền đến, hình như người này đã tìm ra nó, ngay từ xa, thế mà nó lại chú ý mà đi tới!

“Xem, bên cạnh tuyết hồ có người, chúng ta mau chút, đừng làm để người kia giành trước chúng ta một bước!”

“Không sao, nói thế nào thì con tuyết hồ kia cũng do chúng ta tìm thấy trước, trên người nó còn vết mũi tên của chúng ta.”

Tiếng chân trên tuyết càng lúc càng nhiều, càng ngày càng gần, trực giác nhạy bén cho nó biết đây chính là nhóm thợ săn săn đuổi nó từ hôm trước. Xem ra bọn họ sau khi bắn nó cũng không đi xa, dừng lại tránh tuyết ở một chỗ nào đó rồi lại tỏa ra đi khắp núi tìm.

Đáng giận, nó không thể rơi vào trong tay bọn họ!

Bản năng sinh tồn trời dấy mãnh liệt, nó rốt cuộc không nghĩ gì nữa, liều mạng nhằm hướng khác bỏ chạy.

“Mẹ nó, đi theo khổ cực như vậy, ngàn vạn lần đừng để cho nó chạy thoát!”

“Khốn, hướng chi nó hiện tại đang bị thương, chạy trốn không được đâu!”

Động tác của nó tuy không nhanh bằng lúc trước, nhưng đây đây sao cũng là nơi nó sinh sống, chỉ cần nó đủ may mắn, nhất định có thể chạy thoát thân.

“Con mẹ nó, nói cái gì nó không thể trốn chứ!” tiếng mắng chửi cùng tiếng cung lên dây căng vút. Không quay đầu lại, nó chỉ có thể tiếp tục chạy về phía trước, có thể thoát được hay không nó cũng không biết, nó bị thương rất nặng rồi.

Tiếp tục chạy, chạy không biết bao lâu, nó cảm thấy được trong không khí tràn ngập sự yên lặng quỷ dị, nhưng bản năng sinh tồn buộc nó không ngừng chạy, cuối cùng nó chỉ có thể nghe được bên tai chút thanh âm mờ ảo...

“Bắn trúng người!” ——

4. Chương 4

Trên mặt tuyết, có rất nhiều dấu chân người chằng chịt, ở một vùng đất trống có một khối nổi lên khó thấy, rõ là một người bị tuyết vùi chôn, có một con hồ ly trắng toát, chân còn bằng một miếng vải xám cũ, đang không ngừng đào bới như muốn xới tung hết lên.

Là người, là người đó, nó còn có thể ngửi được mùi hương của y, nó biết y ở trong tuyết đó!

Đã không còn nghĩ được chuyện gì khác, chỉ còn chấp niệm phải đào cho ra thứ ở dưới tuyết, nên nó cứ điên cuồng dùng móng vuốt bới tung lớp tuyết lạnh cứng, đào rồi bới, lặp đi lặp lại.

Trong không gian trắng xóa, chỉ có một sinh vật là nó, yên tĩnh đến mức căn bản làm cho người ta không thể đoán nổi đang có chuyện gì.

Trong lúc nó đang chạy trốn lại nghe bọn thợ săn hô lên đã bắn trúng người, từ chỗ nó lại không nhìn thấy trong bọn thợ săn đang bỏ chạy có tên nào có vẻ như bị thương. Như vậy chỉ có một suy đoán, người bị bắn trúng chính là y, con người đã ở chung với nó đêm qua.

Nghĩ vậy, nó điên cuồng chạy về nơi nó vừa cố thoát ra, sau đó lần theo mùi máu tươi đang tản ra, nó tìm được chỗ này.

Chỗ tuyết nhiễm máu đã bị những tên kia vùi xuống, cũng may nó có khứu giác bén nhạy của động vật, có thể trong không khí lạnh lẽo mà tìm được nơi phát ra thứ mùi nồng ấm này.

Vừa biết tại chỗ này có thứ bị chôn dưới tuyết, trong lòng nó dâng lên dự cảm phi thường bất hảo. Làm nó càng liều mạng đào bới, như muốn cố gắng liều mạng kéo thứ bên dưới lên xem, hy vọng đào được thứ gì đó. Càng đào nó lại càng ngửi thấy mùi máu đậm hơn, và mùi của người kia, cho đến khi ý thức của nó bị che mờ, nó xối lên một tảng tuyết cuối cùng, thấy một mảnh áo xám cũ sờn bên dưới, nó hoàn toàn tuyệt vọng —

—
Làm sao có thể, làm sao có thể, làm sao có thể ——!

Không còn nghĩ được gì, nó dùng hết sức lực tiếp tục hất tuyết ra, cho đến một khắc gần như cạn kiệt sức lực, nó thấy được khuôn mặt của y...

Nó vô thức dùng mũi mình gầy gầy khuôn mặt ấy, nó nhớ rõ y đặc biệt thích dùng mặt mình cọ vào hai má của nó, còn thở dài thỏa mãn. Còn có, còn cái miệng nói không ngừng của y khi nó muốn ngủ, làm cho nó có muốn cũng khó khép mắt lại.

Nhưng giờ vì sao y không còn dùng mặt cọ cọ vào thân thể của nó nữa? Y vì sao không nói nữa? Đứng lên đi, vì sao còn ngủ, đứng lên!!

Nó dùng miệng cắn vài sợi tóc phủ trên mặt y, nó liếm, nó muốn gọi y đứng lên.

Đứng lên, còn không đứng dậy ta sẽ bỏ đi, ta đi rồi sẽ không trở lại nữa! Đứng lên a, đứng lên ——

Y không hề cử động, nó gấp đến mức kéo bằng toàn bộ sức lực, cuối cùng những sợi tóc kia đều bị nó kéo đứt. Nó gục đầu ngã quỵ trên tuyết, trở mình lặn lội mấy vòng sau nó lại chạy về bên cạnh y. Ngơ ngác nhìn y, nó rốt cục cũng phải tin rằng y sẽ không bao giờ ... mở mắt nữa. Mà y cũng sẽ không bao giờ ôm nó, không bao giờ làm nhắm bên tai nó nữa.

Những tên con người đi săn nó, nó cũng đã từng thấy qua vài lần. Nó biết được khả năng những người đó bắn nhầm là không thể. Huống hồ, quần áo của y màu sắc hoàn toàn tương phản với tuyết, khả năng những tên đó có thể bắn trúng được y cũng chỉ có một – là y đã cản tên cho nó! Giống như ngày hôm qua, y bằng bó cho nó, cứu mạng nó ...

Tầm mắt chuyển qua trên người y, nó nhìn thấy trước ngực y có một chỗ thâm đen tanh mùi máu. Nhìn kỹ, y phục của y ngay chỗ đó rách một lỗ nhỏ, không cần đoán cũng biết đây là bị tên bắn thủng, một mũi tên lấy mạng y.

Nhưng, tên mà? Tên đã bắn thủng người y mà?!

Một lúc lâu sau, suy nghĩ đó vẫn làm nó run rẩy toàn thân...

Những tên thợ săn đó nhất định là sau khi ngộ sát y xong đã kéo y đi chôn sống, bọn họ sợ mang lấy tội danh giết người trên lưng. Chắc chắn sau khi kéo y đi chôn ở nơi hẻo lánh này, đã mặc kệ mọi chuyện mà nhắm mắt rút mũi tên có ấn kí của mình ra, sợ rằng người khác biết chuyện!

Rốt cuộc không không chế được, nó bị ai găm rú, nó lại bị nhân loại tàn nhẫn tổn thương cả thể xác lẫn tâm hồn.

Y là đồng loại của bọn chúng mà, bọn chúng cứ thế giết lầm y rồi lại lấy tuyết chôn sống y...

Tiếng kêu dài sâu thẳm không kiềm nén của nó vọng lại giữa đất trời thật lâu, thật lâu không tiêu tan. Từ yết hầu của nó, tiếng kêu đó như mang chút tình cảm cuối cùng đi mất...

Nó hận, nó hận, hận hết thấy con người ——

Phi hồ...

5. Chương 5

Đường núi quanh co gấp ghe, chung quanh tĩnh lặng, chỉ có tiếng lóc cóc của bánh xe nhẹ đánh. Nhìn lại, một đội xe ngựa đang men theo vách đá di chuyển.

Ngoại trừ âm thanh của người đánh xe lâu lâu vang lên giục ngựa phi nhanh cũng không có người khác lên tiếng. Nguyên nhân không lạ, là do đi một chặng đường dài đã khiến mọi người mệt mỏi đến mức không còn hứng thú trò chuyện nữa.

Đoàn xe đang đi đến giữa chặng đường, chung quanh núi non trùng điệp, tiếng vó ngựa bị vang dội giữa không gian, mọi người trên xe không ngủ cũng là trầm mặc. Bên ngoài trầm vang như thế mà trong xe lại là một màn yên tĩnh đến mức khiến người bất an.

Không biết đi tới bao lâu, tiếng vọng vẫn vang bên tai mọi người lại dần tắt dần, không hề làm phiền nữa. Cảm giác như ở trong gian phòng bí bức từ lâu, nay lại được chạy ào ra nơi không gian thoáng đãng mà khoan khoái vậy.

Người trong xe ngựa đều vạch rèm cửa ra trông xem bọn họ đã đi đến chỗ nào. Thu vào tầm mắt của họ chính là một thảo nguyên mênh mông trống trải. Gió Bắc thổi thoáng thổi mạnh, từng vạt cây cỏ không biết cao dài bao nhiêu nghiêng hẳn về phía nam vì sức gió làm mọi người tròn mắt ngắm nhìn. Đây chính là quang cảnh đẹp để họ chưa từng thấy qua.

Bọn họ xem đến ngầy người, đã quên đi gian khổ trên đường đi, đã quên bất an mới vừa rồi, đã thôi ưu phiền vì tha hương. Vì thế, bọn họ lại hứng khởi trò chuyện cùng nhau, đoàn xe lại vang lên từng trận hoan thanh tiếng ngựa.

Có một cỗ xe ngựa ở phía sau, cũng có vài người cùng nhau trò chuyện, sau đó người ta liền chú ý đến một người khác biệt.

“Xuân Mãn này, người nhìn cái gì đấy? Gió rất to, mau bỏ màn xuống.” Xuân Phúc, người ngồi cùng xe nói to với Xuân Mãn.

“Xuân Phúc người xem, bên kia có người luôn nhìn theo chúng ta kìa!” Xuân Mãn không hề nghe theo mà buông màn xuống, ngược lại còn gọi bạn mình ra cùng xem cảnh ngoài cửa sổ.

“Có sao?” Xuân Phúc đáp lời, nhào người nhìn theo hướng tay y chỉ, “Ở đâu chứ Xuân Mãn, không có ai mà?”

“Chính là kia...” Xuân Mãn thật muốn chỉ cho tên kia xem, lại phát hiện người kia đã biến mất, “A, người đâu rồi?”

“Người có thể lắm rồi, Xuân Mãn? Chỗ này sao mà có người được. Ta nghe người quen nói phạm vi quanh đây trăm dặm cũng không có một bóng người đâu.”

“Như thế nào chứ, ta thấy rất rõ ràng mà. Ta vừa vén màn liền thấy hắc đứng bên trên khối đá to kia nhìn xuống chúng ta.” Bất quá y còn luôn có cảm giác, người kia vốn dĩ chỉ nhìn theo y.

“Á, vậy người nói xem người kia như thế nào.” Xuân Mãn là người thành thật nhất trong bọn, y sẽ không bịa chuyện.

“Ta cũng không biết, hắc che mặt — bất quá ta có thấy ánh mắt của hắc, ánh mắt của hắc là màu xanh lam!” giọng nói Xuân Mãn có chút kích động, có chút hưng phấn.

“Người cao hứng cái gì chứ, Xuân Mãn! Người này nếu có thật cũng là người Tây Vực phía mạn Bắc sa mạc, sau này đến đó người muốn thấy bao nhiêu con mắt có màu đỏ cũng được.” Xuân Phúc không cảm thấy thật sự có loại người đó hiện hữu. Trước khi đi ngang đây quả thật hắc đã nghe được rất nhiều lời đồn đại. Bất quá chuyện hắc vừa nói thật sự rất khoa trương, làm cho Xuân Mãn vốn nhẹ dạ liền tin ngay.

“Thật vậy chẳng? Thật sự là có?!” Xuân Mãn hưng phấn mở to mắt tròn kêu lên.

“Đúng vậy, đúng mà.” Xuân Phúc trả lời cho có lệ, xong liền giục y, “Nhanh bỏ mình xuống đi, Xuân Mãn, thời tiết càng ngày càng lạnh a!” Rõ ràng mới tháng tám, thế mà đã lạnh đến vậy, nếu mà đến tháng chạp, hẳn còn sống nổi không?

“A!” Những người trong xe ngựa đều thúc giục y, Xuân Mãn có chút không đành mà buông mình cửa xuống.

“Úc, thật là! Chúng ta thế nào mà khổ vậy chứ! Bởi vì tiểu thư phải gả đến chỗ này, chúng ta cũng bị biến thành người hầu theo hồi môn. Ai, cũng không biết mấy tên nam nhân ôm yếu mảnh khảnh như chúng ta có chịu nổi loại thời tiết quỷ quái này hay không. Người ta làm tiểu thư còn có khuê phòng thơm mát mà ở, chúng ta làm sao bây giờ, chờ chết...?! ...” Thanh âm Xuân Phúc thở dài trong xe cũng ảnh hưởng tới những người khác, bọn họ đều gật đầu phụ họa, càng không ngừng than thở, đúng vậy, đúng vậy...

Mà Xuân Mãn lại không hề thấy bất an vì từ nay về sau phải sống nơi đất khách, trong lòng vẫn chỉ nghĩ về người y vừa thấy kia, nhớ đến màu mắt khác biệt của hắn. Ánh mắt như bầu trời nơi này, sáng ngời ấm áp rồi lại thâm thúy thần bí, làm cho người ta muốn chìm vào sâu đến tận cùng...

~“A, ta chỉ biết, cái nơi này đúng là kì lạ! Ta phải đến đây đúng là chịu tội nghiệt kiếp trước mà ——!” Xuân Phúc gầm gừ, đem lửa giận toàn thân biến thành sức lực, hùng hổ bước ra ngoài giúp người đánh xe điều khiển chiếc xe ngựa đang bị mắc kẹt ra khỏi chỗ đó.

Xuân Mãn bên cạnh hắn cũng không nói thêm gì nữa, cũng dùng sức mà giúp một tay.

Cũng mặc kệ bọn họ có cố ra sức cỡ nào, xe ngựa giống như là muốn đối nghịch, không hề nhúc nhích lấy một chút.

“A ——!!!” Xuân Phúc cuối cùng bạo phát, rốt cuộc không thêm cố nữa, lăn đùng ra nền tuyết mà hét lên, “Ta mặc kệ, cứ coi như ta chết rồi đi!”

Thấy hắn đòi chết, Xuân Mãn cũng biết một mình mình không thể giúp thêm được gì, bèn ngồi xuống bên cạnh hắn, “Xuân Phúc ngươi không sao chứ?”

“Không có việc gì —— mới là lạ!” Hắn sắp chết, không phải tức chết mà là đông chết.

“Không được vậy đâu, Xuân Phúc. Chúng ta không có cách kêu ông trời đổi thời tiết, cho nên chúng ta phải tự nghĩ cách chứ.”

“Ta cảm thấy là ông trời muốn đối nghịch với chúng ta mà. Bằng không mới vừa thời tiết còn tốt thế, mặc dù cũng đã có chút lạnh, nhưng không đến mức chưa tới một canh giờ lại đã nổi bão tuyết chứ.” Xuân Phúc oán thán vận khổ.

“...” Xuân Mãn không nói gì, thời tiết đúng là thay đổi quá nhanh, mới vừa rồi bọn họ còn có thể nhìn cảnh vật chung quanh, nhưng hiện tại, tất cả đều chìm trong một màn tuyết trắng. Tầm nhìn thu hẹp, ngay cả đoàn xe trước mặt, bọn họ cũng chỉ thấy rất mơ hồ.

Thế nhưng lúc này đây, “Xuân Phúc, đứng lên, đừng ngủ trên tuyết, tuyết tan trên người sẽ lạnh lắm.”

“Như vậy mới có thể giúp ta bình tĩnh một chút.” Xuân Phúc giận dữ không chịu đứng dậy. “Dù sao mọi người cũng lại giúp kéo xe ngựa hết rồi, không ai nhận ra chúng ta làm biếng trốn ở đây đâu.”

Xuân Phúc vừa dứt lời, phía trước đã có người gọi tên bọn họ.

Cùng Xuân Mãn trao đổi một ánh mắt bất đắc dĩ, thân là hạ nhân, bọn họ cũng chỉ có thể nhận mệnh mà đứng lên chạy băng qua bão tuyết.

Cuồng phong bão tuyết vẫn giáng xuống chỗ bọn họ, mà ở nơi không xa mấy ngoài kia, xuất hiện hai cái bóng người yếu ớt nhỏ bé cố gắng băng qua màn tuyết mà tìm đường đi.

“Hạ nhân liền chẳng phải người mà, a! Loại thời tiết quỷ quái này mà còn muốn chúng ta tìm đường đi sao? Cũng không thể thấy được đường dưới chân mà đi nữa! Trời muốn đông đá luôn, tuyết còn dày hơn cái nệm ở nhà nữa, gió thổi qua là bay luôn hai tên mỏng như lá liễu chúng ta nè, bảo chúng ta tìm đường, chờ nhặt xác luôn đi! ...”

Bởi vì rét lạnh mà Xuân Mãn co ro đi cạnh Xuân Phúc cũng không nghe rõ hắn đang lải nhải cái gì nữa.

Không nhận ra rằng y đang trầm mặc, Xuân Phúc trách cứ, “Nói gì đó xem, Xuân Mãn. Người luôn thế này, có gì cũng không chịu nói, làm sao người ta biết người đang bị cái gì? Người như vậy mới cho mấy tên trong phủ có cơ hội khi dễ mà. Người đừng cho là lần nào ta cũng có thể giúp, nếu ta rời đi, người tính sao!”

Thấy y cứ trầm mặc, Xuân Phúc dùng sức lay mạnh y, hấn đơn giản chỉ nghĩ muốn lay tỉnh Xuân Mãn, “Nói chuyện nói chuyện nói chuyện ——! Người mau nói chuyện với ta xem!”

Bị hấn lay động đến choáng váng, Xuân Mãn cuối cùng cũng mở miệng, “Xuân Phúc, người nói nhiều như vậy, miệng không mỏi hả?”

“A?!” Xuân Phúc sững sốt, lập tức rống to, “Xuân Mãn ——!”

6. Chương 6

Ông trời ơi, y thật sự hết thuốc chữa, hết thuốc chữa! Về mặt của Xuân Phúc nhìn đến đáng sợ.

“Xuân Phúc...” Xuân Mãn ngập ngừng, “Bão tan rồi.”

“A? A!” Xuân Phúc vừa nghe, lập tức nhìn xem bốn phía, mới phát hiện tuyệt không biết tự lúc nào đã ngừng rơi! Xung quanh yên tĩnh cứ như cơn bão lúc này chỉ là hư vô, nếu như không có một tầng tuyết dày làm vật chứng, hẳn sẽ còn nghĩ cuồng phong này giờ chỉ là một giấc mộng.

“Trời ạ!” Xuân Phúc khuyu chân quỳ rạp xuống đất, “Ta tuy rằng nghe nói thời tiết mạc bắc khá thất thường, nhưng đến mức như thế này —— cũng quá quỷ quái đi mà?!”

“Là sao?” Xuân Mãn không hiểu vậy có khác chỗ nào.

Xuân Phúc quỳ trên tuyết ném cho y một cái nhìn xem thường, “Đừng dùng cái đầu bất thường của nhà người mà nghĩ chuyện bình thường trên đời.”

Bị hạo bằng hữu nói thế, Xuân Mãn cảm thấy có chút ngượng ngùng mà nhần nhần khuôn mặt. Y là một quái nhân, người khác đều nói y như vậy. Y luôn đặc biệt yêu thích những thứ nhỏ nhỏ trắng trắng, giống như màu trắng là màu của riêng y vậy. Y thích quần vải trắng quanh mình để ngủ, nếu không y không cách nào nhắm mắt lại. Y thích ngấn người, thích đứng một mình phát ngốc, tựa như y đang chờ cái gì xuất hiện, vừa đứng là có thể đứng cả ngày. Y còn thật sự thích giúp mấy con vật nhỏ bằng bó vết thương, sau đó không tự bắt giặc mà thủ thủ với chúng hàng giờ liền, cũng không thèm quan tâm liệu chúng có thể hiểu được hay không.

Y thường vô thức chối rằng y chẳng hề thuộc về nơi y được sinh ra. Sau đó sẽ lẳng lặng thì thầm một mình theo cách kì lạ.

Y cũng không thể hòa nhập, ngoài việc y không thích trò chuyện, tính cách quái dị của y cũng là nguyên nhân. Y có thể cùng Xuân Phúc làm bằng hữu, là bởi vì bọn cùng lớn lên bên nhau, cùng trải qua vô số những cơ cực nhọc nhằn, đã trở thành tri kỉ. Làm hạ nhân nhà người ta, cảm giác phi thường khổ sở, không có tự do, không có quyền lực, làm cái gì đều cũng nơm nớp sợ hãi. Nhưng có Xuân Phúc làm bằng hữu, bọn họ có thể lên lút chia sẻ vui buồn với nhau như những người bình thường khác.

“Ai, Xuân Mãn, lại ngấn người?” Thấy y cúi đầu cũng không nhúc nhích, Xuân Phúc đứng lên huơ tay trước mặt y.

“Không có, ta chỉ là muốn nhớ một chuyện.” Xuân Mãn lắc đầu.

“Không có là tốt rồi, thừa dịp lúc này tuyết ngừng rơi, chúng ta tìm được đường đi rồi về báo lại cho tốt. Thời tiết đúng là càng ngày càng lạnh.” Oa, đúng là càng nói càng lạnh, trời ạ, vừa này lúc tuyết rơi vẫn chưa lạnh đến thế!

Lạnh? Xuân Mãn nhìn hấn ngấn người, “Sẽ không đâu, không lạnh mà. Ta cảm thấy càng ngày càng ấm áp mà.”

Xuân Phúc sau khi nghe liền thương hại nhìn y, “Xuân Mãn đáng thương, người nhất định là mệt muốn chết rồi.”

“Ta không có...” Thân thể của y, y hiểu rõ. Nhưng y chưa kịp nói hết đã bị Xuân Phúc chen ngang.

“Rồi rồi rồi, ta tin ngươi không sao.” Biểu tình trên mặt hắn cũng có vẻ mặc kệ, “Hiện tại việc quan trọng của chúng ta là tìm được đường đi, việc khác bỏ qua. Ta thật sự lạnh chết rồi!” Thật sự lạnh quá, hắn cũng không thể nghĩ được gì hơn, chỗ quỷ quái này làm hắn nửa khắc cũng không muốn lưu lại. “Ừ.” Xuân Mãn thấy vẻ mặt chỉ muốn bỏ đi của hắn, cũng không giải thích thêm, bắt đầu rảo bước thật nhanh đuổi theo sau.

Không biết vì cái gì mà Xuân Mãn cảm thấy bước chân trên nền tuyết này thực sự quen thuộc, mà ngay cả âm thanh đạp tuyết sần sật cũng như muốn nói cho y biết y đã từng đến đây.

Vì cái gì lại thành như vậy, cảm giác này ngày càng mãnh liệt hơn, tim y cũng đập ngày một nhanh, nhanh đến mức làm cho y không thể khống chế động tác của mình, “Xuân Phúc!”

Xuân Mãn chạy đến níu ống tay áo của Xuân Phúc, hồng muốn cản bước chân hắn.

“Làm sao vậy?” Xuân Phúc có chút khó hiểu hỏi y, trên khuôn mặt hiện ra chút lo lắng.

“Ta cảm thấy ta đã tới nơi này.” Biểu tình Xuân Mãn thực thành khẩn, khiến người có chút tin.

“Đừng nói giỡn, Xuân Mãn!” Xuân Phúc chỉ thuần túy cho là quái bệnh của y lại tái phát. Cho nên thực ân cần giảng giải cho y nghe, miễn cho y càng ngày càng ngốc hơn, “Nếu ngươi là người khác, ta còn tin. Nhưng gia phả nhà ngươi ta còn rõ hơn ngươi nữa, mẹ và cha ngươi đều là gia nhân Vạn gia, cho nên ngươi vừa sinh ra cũng trở thành nô bộc Vạn gia, ngươi cho là lấy thân phận hạ nhân của người mà có thể rời Vạn gia đi xa thế ư? Nếu không phải lần này đại tiểu thư phải gả về Mạc Bắc, ta và ngươi đều xui xẻo bị chọn làm nô bộc hồi môn, ngươi nghĩ rằng sẽ có cơ hội đi đến nơi này sao? Ngươi chỉ có thể cứ như vậy sinh tử ở Vạn gia thôi!”

“Ta biết thế, nhưng là...” Y thật sự đúng là có loại cảm giác này, “Xuân Phúc, ngươi tin tưởng ta đi, là thật đó. Ta còn có thể nói ra, ở bên kia, chỗ đó nhất định có một cái hang!”

Nhìn theo hướng y chỉ, Xuân Phúc chỉ thấy một ngọn núi bị tuyết phủ trắng xóa, “Không có mà, Xuân Mãn.”

“Chắc chắn là có!” Thấy hắn vẫn không tin, Xuân Mãn tự mình chạy qua xác nhận.

Nhất định có, y tin tưởng, nhất định có!

“Xuân Mãn, ngươi chờ ta một chút!” Lão đảo đuổi theo sau, Xuân Phúc kinh hãi nhìn Xuân Mãn chạy như bay trên tuyết.

Tiểu tử kia, lại phát bệnh ở đây nữa.

Thở phì phò đứng trước một vách núi phủ tuyết, Xuân Mãn lấy tay dầm, lớp tuyết xộp dầy đổ về phía sau, lộ ra một hang động sâu tối. Lập tức, hắn nghe thấy từ trong hang động bay ra một mùi máu tươi, có hương vị rất quen thuộc?!

“Trời ạ, nơi này thật sự có một cái hang động!” Xuân Phúc theo kịp phía sau, vừa thở hồng hộc vừa sợ hãi kêu lên.

“Nhưng mà, Xuân Mãn, ngươi làm sao mà biết được?” Xuân Phúc nhìn qua cái tên đang mất hồn đứng bên cạnh.

“Ta không biết, ta không biết!” Xuân Mãn lắc đầu liên tục, chính y cũng bị dọa sợ. Y chưa từng đến đây, vậy mà lại cảm thấy chỗ này vô cùng quen thuộc, chuyện này nên giải thích như thế nào?

Nếu như không chỉ thế này, thì sau đó sẽ còn gì xảy ra nữa đây?

Thấy bộ dạng của Xuân Mãn cũng đang hoảng hồn, vì thế Xuân Phúc đề nghị, “Nếu không thì, Xuân Mãn, dù sao cũng không ai biết chúng ta đang làm gì mà. Không bằng chúng ta vào bên trong nhìn một chút, có thể biết thêm được gì thì sao?”

“Ta...”

“Ôi, người đừng do dự, vào xem chẳng phải sẽ biết sao? Đi a!” Nói xong, nghĩ rằng Xuân Mãn nhất định sẽ nghe lời của hắn nên Xuân Phúc bước vào trước.

Nhìn theo bóng Xuân Phúc đi vào sâu trong hang, Xuân Mãn lại đột nhiên xoay người.

Y muốn đứng ở đây để tìm một cái gì đó, là cái gì? Tìm cái gì?

Thật nhiều, thật nhiều nghi vấn, làm cho Xuân Mãn không khỏi phóng mắt nhìn không gian đầy tuyết chung quanh. Hết thấy là trắng, trắng sáng đến mức làm y kinh hãi. Y không phải là thích màu trắng gì đó sao? Vì sao tại nơi trắng xóa như tiên cảnh này, y lại cảm thấy buồn phiền. Giống như là vì tuyết mà y mới không thể tìm được thứ y muốn...

Y chờ cái gì ở đây, rốt cuộc y đang tìm cái gì, nơi này ngoại trừ tuyết thì còn có cái gì chứ!

Đột nhiên, vẫn đang vội vàng kiểm thử chẳng rõ, Xuân Mãn nhìn thứ ở phía xa, hơi gồ lên, có màu sắc không giống mấy với tầng tuyết phủ xung quanh.

Thứ y vừa thấy, lại làm cho Xuân Mãn bàng hoàng, là nó! Thứ y đang tìm là nó!

“Người đi đâu vậy?! Xuân Mãn, Xuân Mãn, Xuân Mãn ——!”

Xuân Phúc hoảng sợ vừa kêu vừa chạy theo y, còn y chỉ có một ý nghĩ duy nhất, chính là chạy thật nhanh đến nơi có vật đó, cho dù mặt tuyết dưới chân có cản bước y, cho dù y không hiểu mình muốn đến đó để làm gì.

Giống như là muốn đáp lại y, cái vật màu xám kia cũng nhanh di chuyển về phía này.

Gần, gần hơn, gần hơn nữa, gần đến mức y thấy được! Chạy về phía y là một con tuyết hồ.

Nhìn thấy con hồ ly này, tâm tình của y càng thêm phấn khởi, kiểu như chỉ cần ôm nó vào lòng ngực, mọi sự sẽ yên ổn.

Nhưng mà, vì sao lại thế? Chân của y không thể cử động nữa? Vì sao vào lúc y tưởng như đã chạm vào nó, chân y lại không thể cử động nữa?

Vì sao chứ?

7. Chương 7

Ở vùng biên giới của đất nước, nơi núi non quanh năm tuyết phủ, lưu truyền một truyền thuyết:

Ước chừng bảy trăm năm trước, trên tuyết sơn có một giống loài sinh trưởng đông đúc, là tộc hồ ly với bộ lông trắng muốt như màu tuyết. Lông trên người chúng không chỉ trắng ngần, lại còn có thể giữ ấm rất tốt, huống chi chúng nó lại cực khó bắt, vì thế giá trị thẩm lông của chúng ở nơi phồn hoa đô thành cao ngất ngưỡng khiến người người kinh hãi. Cho nên thợ săn cùng kiếm thủ lên tuyết sơn cũng chỉ vì săn bắt tuyết hồ. Tuyết hồ cho dù có giảo hoạt, có khó bắt, cũng không đọ lại đám thợ săn bị bạc tiền che mắt kia. Loài tộc của chúng dần dần ít đi, cuối cùng cũng đến lúc nhìn thấy một con cũng là kì tích. Sau đó, một đội săn vẫn cố gắng lên núi tuyết đuổi cùng giết tuyết một đôi tuyết hồ thâm tình nặng ý, sau đó bọn họ bắn chết một con tuyết hồ ——

Từ đó về sau, trong thôn trang luôn nghe được tiếng tuyết hồ gào hét rên rỉ, thanh âm tuyệt vọng của nó luẩn quẩn giữa không gian trắng muốt, làm cho bất cứ người nào nghe thấy cũng đều thương tâm. Sau khi làm cho tất cả mọi người đều biết nỗi niềm của nó khi mất đi kẻ bầu bạn, nó bắt đầu báo thù.

Người đầu tiên bị con tuyết hồ hữu thanh vô hình này cắn chết chính là một tên trong bọn thợ săn ngày đó lên núi truy đuổi tuyết hồ! Mọi người lo lắng, mà bọn thợ săn còn lại càng hoảng loạn. Bọn họ vì không để tuyết hồ báo thù đã quyết định xuống tay trước. Nhưng mà, tin tức từng người trong bọn bị cắn chết cứ lần lượt truyền đến, không ai trong đám kia có thể nhanh đến thoát ần thoát hiện như con tuyết hồ họ, giống như nó chẳng còn là một con hồ ly bình thường nữa, phi hồ ...

Những tên trực tiếp đi săn đã chết, nhưng gia đình thân thuộc của bọn chúng lại xem nó như kẻ thù chỉ muốn tiêu diệt. Thế là bọn họ tập hợp những người thợ săn còn lại, giăng bẫy chờ nó xuất hiện. Bọn họ biết nó nhất định sẽ lộ diện, bởi vì cừu hận khắc ghi sâu trong xương tủy nó, nó chỉ muốn giết sạch bọn họ.

Quả nhiên, tuyết hồ xuất hiện, nhưng trong tầm mắt của bọn họ, màu lông tuyết trắng lại nhiễm một tầng lửa máu đỏ rực... Bọn họ không thể tưởng tượng được nó lại sẽ dùng phương thức đồng quy vu tận này, bọn họ sợ ngậy người, khi ngọn lửa lan ra bốn bề xung quanh, bọn họ mới sợ tỉnh lại, nhưng tên thợ săn cuối cùng cũng đã bị kéo vào trong biển lửa, vĩnh viễn không thể trở lại nữa —

Để báo thù cho bạn tình, nó dâng chính sinh mệnh của mình. Lúc sau, mọi người đều bị thâm tình của tuyết hồ làm cho cảm động sâu sắc. Người trong thôn trang lập nhiều lời thề, vĩnh viễn không bao giờ đi săn tuyết hồ nữa, trước mặt bọn chúng, sẽ không bao giờ dùng hai tay giương cánh cung nữa.

Mà một truyền thuyết đẹp đẽ dường vậy, vẫn tồn tại mãi bên chân núi tuyết...

Đoàn xe hộ tống Vạn tiểu thư xuất giá cuối cùng cũng an toàn tới nông trang trong Bắc thành. Tất cả bọn họ trọ lại ở nơi như thế, thứ nhất là để lấy lại sức lực sau bao ngày di chuyển, thứ hai là chờ bên nhà tân lang đến tận nơi đón vị tân nương đồng danh nơi phương nam này.

Vạn gia ở Nam thành chính là một dòng tộc giàu có sung túc bậc nhất, không chỉ có nhiều thế hệ làm thương nhân, lại có không ít người ở trong triều nhậm chức làm quan. Mà Vạn đại tiểu thư trong một nhà xa hoa phú quý như thế, được cưng chiều nâng niu như thế, lại tài mạo song toàn dường ấy mà phải gả về nơi Bắc thành xa xôi vạn dặm này?

Kỳ thật, đường làm ăn càng rộng mở, Vạn gia lại càng muốn chuyển một ít vốn liếng lên phía bắc để sinh sôi thêm hoa lợi, chính là không hiểu tập tục cùng nhu cầu ở nơi phương bắc, Vạn gia cũng gặp chút bất lợi, cho nên mãi mà không thể phát triển thêm. Vậy mà ngay lúc này, gia tộc Hiên Trạch danh tiếng bậc nhất Bắc thành lại sai người đem sính lễ đến tận cửa Vạn gia đàm hỏi.

Chuyện này đối với Vạn gia vốn đang ngóng mắt trông về phương bắc đã lâu mà nói, không thể nghi ngờ là việc vui chất chồng.

Bởi vì Hiên Trạch gia tộc chính là đại gia tộc đã nức tiếng ở phương bắc từ rất lâu đời, bất luận là thế lực, quyền lực, tài lực, đều đứng hàng thứ nhất.

Ngay cả triều đình cũng phải kính sợ ba phần đối với gia tộc này, bởi vì nếu không phải tự Hiên Trạch gia tự nguyện hỗ trợ, chỉ sợ triều đình muốn thống nhất quốc gia cũng quả thực là không có khả năng. Bởi vì phương bắc sớm đã tồn tại thế lực riêng, mà trung tâm của thế lực này cũng chính là Hiên Trạch gia tộc, chỉ cần Hiên Trạch gia nhúng tay vào, những thế lực khác nơi Bắc thành cũng sẽ phụ theo. Cho nên triều đình có thể thu tóm được vùng đất phía bắc này, tuyệt nhiên công lao lớn nhất chính là sự chống đỡ của Hiên Trạch gia.

Chuyện làm cho Vạn lão gia vừa ý nhất, chính là thế lực của Hiên Trạch gia tộc ở phương bắc bao trùm một vùng rộng lớn. Chỉ cần Hiên Trạch gia ra lệnh một tiếng, ở phương bắc không ai dám không nghe theo. Nếu Vạn gia cùng Hiên Trạch gia có quan hệ thông gia, việc buôn bán của Vạn gia ở phương bắc sau này còn không phải là chuyện một vốn bốn lời sao?

Vạn gia lão còn nghe nói, Hiên Trạch gia tộc đàm hỏi nữ tử nhà hân, cũng là vì có ý phát triển xuống phía nam này, cứ nghĩ như vậy, Vạn lão gia lại hưng phấn không thôi. Có Hiên Trạch gia mạnh mẽ hậu thuẫn, sau này chẳng phải sẽ thành thế chân vạc Vạn gia – Hiên Trạch gia trên thương trường sao!

Vì thế, nhân cơ hội tốt đẹp này, Vạn lão gia đem gả luôn trưởng nữ xứng danh mỹ nhân đệ nhất thiên hạ của mình là Vạn Sùng Linh cho công tử Hiên Trạch Vũ của Hiên Trạch gia tộc. Mà điều kiện của Hiên Trạch gia đưa ra là muốn Vạn lão gia đem tất cả nô bộc họ Xuân của nhà mình làm của hồi môn, Vạn lão gia cũng tuyệt không do dự, sẵn khoái đáp ứng, như thế cũng có thể vừa để mắt đến chàng rể quý, vừa hầu hạ con gái rước đàng hoàng.

Lễ cưới của gia tộc đại phú bậc nhất Nam thành làm gì có thể đơn giản được? Huống chi đối phương cũng là đại gia tộc tiếng tăm lừng lẫy. Vì thế đồ cưới cho dù đã có mấy chuyến xe ngựa đưa qua trước, lần chính thức đưa dâu này vẫn đưa thêm vài chiếc xe ngựa đầy ắp.

Mà hiện tại, sau một ngày nghỉ ngơi, bọn hạ nhân lại bắt đầu công việc lu bù lên. Ngày mai chính là ngày đại tiểu thư của bọn họ vào cửa Hiên Trạch gia. Mà Hiên Trạch gia cũng đã sai người sang thông báo rõ ràng, sáng sớm ngày mai, Đại công tử Hiên Trạch Vũ sẽ đón lấy tân nương, cho nên tối nay bọn họ lại gấp gáp kiểm tra đồ cưới một lần, miễn cho ngày mai luống cuống thiếu trước hụt sau.

Bọn hạ nhân vội vã, làm tiểu thư thì quan tâm gì? Sau khi biết được vài người dân bản địa kể chuyện tuyệt hồ vì báo thù cho tri kỷ mà tự mình cùng cừu nhân đồng quy vu tận, rồi ôm lấy tâm tình bi ai sợ hãi của thiếu nữ xuất giá, thì ngoài việc nỉ non đánh đàn hát xướng ngâm thơ ra, cũng không biết làm gì hơn. Đây vốn cũng không phải chuyện đáng trách, vì người ta vốn là tân nương sắp xuất giá, còn là chủ tử, cho dù có người bất mãn cũng chẳng ai ho he gì.

Nghe từ buổi ngủ chính truyền đến thanh âm ngân nga đàn hát, Xuân Phúc lại lầu bàu một trận, “Làm chủ tử đúng là khác biệt mà, chỉ cần ngồi một chỗ để chờ người hầu hạ. Không có việc gì liên ra vẻ buồn thương, vì một cái truyền thuyết xa xưa hư hư thực thực mà bỏ đi đàn ca hát xướng, không màng ăn uống.”

Nô bộc khác nghe thấy bất mãn của hắn, đều ngừng tay làm mà giễu cợt, “Xuân Phúc a, nếu không người lần sau đầu thai vào nhà giàu đi, như vậy không phải cũng có thể giả làm cao quý hay sao! A!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Đầu thai vào nhà giàu sẽ giống như chủ tử. Công tử phong lưu phóng khoáng, tiểu thư xinh đẹp như hoa, tùy tiện cưới về một nữ nhân nhà quyền thế. Cả đời vinh hoa phú quý hưởng dụng vô cùng!”

“Phi!” Xuân Phúc hướng người giễu cợt hắn thề lưỡi, sau đó liền mặc cho bọn họ giễu cợt, không thêm để ý nữa. Đùa vui chút đỉnh, đây là chuyện bọn hắn không hẹn mà cùng làm, bằng không cùng nhau dỡ hàng tấn vật phẩm từ mấy chiếc xe ngựa xuống rồi sắp xếp gấp gáp, bọn họ không phiền lụy đến chết thì cũng mệt đến chẳng buồn sống nữa. Cho nên Xuân Phúc cũng mặc cho bọn hắn đùa, huống chi hắn còn có chuyện cần quan tâm hơn.

Xuân Phúc quay đầu nhìn Xuân Mãn bên cạnh đang vui đùa làm việc, có chút lo lắng hỏi y, “Xuân Mãn, người đừng làm nhiều quá, có muốn nghỉ một chút không?”

Xuân Mãn gấp đến mức đầu đầy mồ hôi, vừa nghe liền nhìn qua Xuân Phúc một cái, mắt lại bị mồ hôi ngấm vào, vì thế y trước là lấy ống tay áo lau mặt sau mới hỏi, “Ta có thể có chuyện gì?”

“Có thể có chuyện gì?!” Lời Xuân Mãn nói làm cho Xuân Phúc trợn to mắt nhìn y, “Người hôm trước còn đột nhiên té xỉu! Còn nữa, người liều mạng làm việc như vậy làm gì, người khác đều biết ăn gian một chút công sức, lúc làm lúc nghỉ. Còn người tự nhìn lại đi! Trời ạ, lạnh như thế mà người ra đầy người mồ hôi ——!”

Nghe Xuân Phúc nói, Xuân Mãn mới thả lỏng người, rồi cảm nhận được chút lạnh lẽo nơi phương bắc, bất quá, “Gió này thật thoải mái a!”

Xuân Phúc cũng hiểu y cứng đầu, chỉ có thể búng đầu y, “Đó là bởi vì người đang cố gắng quá sức.” Cố đến mức có thể ra mồ hôi, gió lạnh đương nhiên sẽ làm y cảm thấy thoải mái.

“Đúng vậy sao?” Xuân Mãn không đồng ý lắm.

“Xuân Mãn, không cần cãi chuyện này, ta đang hỏi là thân thể của người có tốt chưa.” Ngày đó y đột nhiên ngã trên tuyết, thiếu chút nữa là hù chết hẳn. Nếu không vì những người khác chờ lâu quá không thấy bọn hắn về bèn đi tìm, hắn cũng không biết hắn có thể đem Xuân Mãn về hay không, ngày đó hắn còn lạc đường nữa.

Sau khi trở về, Xuân Mãn được mớm cho chút nước thuốc mới có thể thanh tỉnh nổi. Vốn hắn còn muốn đại phu của Vạn gia đi cùng xem cho Xuân Mãn, nhưng là, vị thầy thuốc kia lại nói chức trách của hắn chỉ là chăm lo cho tiểu thư, những việc khác hắn không màng, làm Xuân Phúc nổi điên đến mức xém nữa đâm chết hắn.

Nếu lúc ấy không có người ngăn hắn, hắn thật sự sẽ làm như vậy. Kết quả hắn lại càng chán ghét tên ý thể hiếp người đó, sau đó hắn lại càng không ưa nổi vị tiểu thư Vạn Sùng Linh thấy nguy không cứu kia. Cho nên mới có một màn xô xiên ban này. Hắn cũng không sợ vị Đại tiểu thư này biết hắn nói năng như vậy. Vì tuy về sau hắn vẫn là người hầu, nhưng hắn lại không còn là người nhà Vạn gia, cũng chẳng mang họ

Vạn. Hẳn chính là nô dịch hồi môn của Hiên Trạch gia tộc sáng suốt, nghĩ đến về sau ở Hiên Trạch gia, địa vị tuy vẫn giống lúc đầu, nhưng ít ra Vạn Sùng Linh cũng không còn có thể công khai đánh chửi hắt nữa, bởi vì chuyện dạy dỗ hạ nhân cũng không phải việc của phu nhân nhà Hiên Trạch, việc đó đã có người khác làm. Tuy rằng về sau vẫn là vận mệnh tránh không được bị đánh mắng, nhưng chỉ cần không phải vị tiểu thư này động tay, hẳn liền thoải mái hơn.

8. Chương 8

“Xuân Phúc, ta đã nói không dưới trăm lần, không có việc gì, người không cần lo lắng. Hơn nữa người mới là người làm cho ta lo lắng, nếu ngày đó người vì ta mà ra tay đánh đại phu, người sẽ bị đuổi đi mất, đến lúc đó người ấy này chính là ta.”

Việc này y vừa tỉnh liền nghe nói, lúc ấy y còn hoảng sợ, rất sợ đại tiểu thư dưới cơn nóng giận đuổi Xuân Phúc đi.

“Ta, ta không thích nhìn cái bộ dạng của tên ấy! Về mặt kênh kiệu ——” nghĩ đến liền bực mình mà. Nhưng thấy Xuân Mãn lo lắng, nên hẳn không đành nói nữa, chỉ có thể ngậm tức trong lòng.

“Quên đi, Xuân Phúc, ai kêu chúng ta vốn là nô dịch thấp hèn. Bọn họ còn để chúng ta sống cũng là đáng mừng mà.”

“Xuân Mãn ——” Giọng nói Xuân Phúc có chút buồn.

“Cái gì?” Vội vàng di chuyển đồng đồ đạc, Xuân Mãn cũng đành bớt chút thời gian quan tâm hẳn.

“Chúng ta khi còn sống chẳng lẽ cứ như vậy sao? Sống tạm dưới hiên nhà người ta —— chúng ta mới mười chín tuổi.” Hẳn cùng Xuân Mãn giống nhau, vừa ra sinh ra đã trở thành hạ nhân của người ta, cha mẹ hẳn cũng là nô bộc Vạn gia. Nhưng mà hẳn không cam lòng, hẳn không định cứ mãi sống như thế.

“Biết không, Xuân Phúc?” Xuân Mãn lại cười với hẳn.

“Cái gì?” Xuân Phúc khó hiểu hỏi.

Xuân Mãn kề sát hẳn, ở bên tai của hẳn nói nhỏ, “Ta cũng định bỏ trốn mà!”

Cái gì?! Xuân Phúc không thể tin mà nhìn đăm đăm vào Xuân Mãn, hẳn không ngờ rằng người chân chất lại kiêu lời như Xuân Mãn sẽ nói ra chuyện kinh thiên động địa như vậy, đây là chuyện hẳn có muốn cũng chưa dám nghĩ đến, thế mà Xuân Mãn cứ đơn giản mà nói ra.

“Sau đó ta không tính làm thế nữa, cũng là bởi vì nơi ta đã muốn đi đến chính là nơi này!” Ánh mắt Xuân Mãn sáng rực nhìn về phía xa xa.

Miệng há rồi khép, khép rồi há ra, vẫn không nói nên lời, cuối cùng Xuân Phúc cố gắng làm rõ, “Người vì cái gì lại muốn đến cái chỗ lạnh chết người này chứ?” Quả thật y nghĩ hẳn nói đúng, y chưa bao giờ đến đây thì vì sao lại có ý muốn đến, lại còn bỏ cả ý định muốn bỏ trốn khỏi Vạn gia —— chẳng phải ngay cả ông bà của Xuân Mãn cũng chưa bao giờ đến đây hay sao chứ?

“Ta cũng không biết, ta chỉ cảm thấy rằng ta nên đến đây, không đi không được.”

Nghe y nói kiểu bí ẩn như thế, Xuân Phúc nuốt xuống một ngụm nước bọt rồi mới tiếp lời, “Xuân Mãn, có phải kiếp trước của người là người phương bắc không, nếu không sao lại như vậy, xem bộ dạng thuần thực mấy ngày nay của người... Chuyện như thế cũng có thể lắm.”

“Ừ...” Xuân Mãn có chút cẩn thận mà nghĩ nghĩ, không tìm được câu trả lời chính xác, cũng chỉ có thể cho là như thế, “Có lẽ là vậy đi.”

“Nói như vậy, người cho là chuyện bình thường?”

“Đúng vậy đi.” Xuân Mãn cười cười, ánh mắt lại bắt đầu nhìn xa xăm. Y cứ nghĩ đến đây rồi, rất nhiều nghi hoặc trước đây của y sẽ được tháo bỏ, nhưng giờ mới biết, nghi vấn trong lòng y còn càng lúc càng nhiều thêm ...

Đêm đã khuya, mọi người đã sớm ngủ say rồi, Xuân Mãn vậy mà trần trọc như thế nào cũng ngủ không được. Lúc còn đang miên man suy nghĩ, y nghe được tiếng tiêu du dương vắng vắng chẳng biết từ đâu vang lên.

Đợi cho đến khi Xuân Mãn phát hiện, y đã bước ra khỏi gian phòng dành riêng cho nô bộc mất rồi.

Giữa đất trời tịch liêu chỉ có tiếng tiêu du dương cao vút, Xuân Mãn dù sao cũng không thể ngủ, y cũng định đi tìm kiếm xem thứ âm thanh ấy phát ra từ chỗ nào.

Cũng không mất bao lâu, Xuân Mãn đã tìm được người thổi tiêu.

Không biết là bởi vì trong tiềm thức y không muốn hay là do một nguyên cơ khác mà sau khi thấy người kia, Xuân Mãn không thể tiến thêm một bước nào nữa.

Tuyết một phần chưa tan hết, trong bóng đêm ánh lên ánh sáng dịu dịu, mà người thổi tiêu ngồi bên bàn ngọc thạch trắng, trong ánh tuyết lấp lánh lại càng thêm vẻ phong trần tuấn lãng. Mà thứ thật sự làm cho Xuân Mãn kinh ngạc không thôi chính là mái tóc trắng bạc như tuyết, không bị trói buộc mà buông xõa xuống thắt lưng, trong không trung nhẹ nhàng lay động như có sinh mệnh riêng.

Tối nay nếu không có trăng, người kia thổi tiêu chính là vàng nguyệt, ở trong màn đêm tịch liêu tỏa ra hào quang của riêng mình.

Xuân Mãn sợ ngây người, cho là mình đã lạc bước vào nơi chốn chỉ dành cho thần tiên. Y sợ mình sẽ quấy phiền đến hần, bèn tiến thoái lưỡng nan.

Mà đúng lúc này, tiếng tiêu chợt dừng, Xuân Mãn biết y đã bị phát hiện, mang nỗi bất an vì đã làm sai chuyện gì đó, nơm nớp lo sợ nhìn vào người kia.

Nhưng ngay khi nhìn vào ánh mắt người đó, y kim lòng không được mà hô lên, “Nguyên lai là người!”

Vẫn vừa tươi cười vừa đi đến gần Xuân Mãn, bạch y nhân nghe được lời y nói, trên mặt liền hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Ngày đó ở trên xe ngựa, người ta nhìn thấy là người!” Xuân Mãn hưng phấn đến mức giọng nói có chút cao.

Hóa ra... bạch y nhân nghe thấy Xuân Mãn thừa nhận, đầu tiên là cười khổ một chút, sau đó mới lại có thể vừa cười vừa nói.

“Người nhận ra được ta?” giọng nói của bạch y nhân như vậy lại rất êm tai, rất dễ nghe.

“Ừ!” Xuân Mãn dùng sức gật đầu, “Tuy rằng ngày đó người che mặt, nhưng ta còn có thể nhận ra người là bởi vì ánh mắt của người rất đặc biệt.” Ngày đó gặp hần cho đến giờ đều nhớ rõ, là do trong đáy lòng y thật mong sẽ còn gặp hần thêm một lần nữa, không ngờ rằng nhanh như vậy bọn họ đã tái kiến nhau, y rất cao hứng.

“Vậy sao? Ở chỗ này, người có màu mắt này không ít đâu?”

“Không phải.” Xuân Mãn lắc đầu, “Ta cảm thấy ta sẽ không nhận sai, bởi vì người rất đặc biệt, ta liếc mắt một cái liền có thể biết mà.”

“Ừm.” Bạch y nhân tò mò nhướn cao đôi chân mày, “Có thể nói với ta là tại sao không?”

“Này ——” Xuân Mãn khó xử cau mày, “Này chỉ là một thứ cảm giác của ta, người bắt ta nói, ta nói làm sao chứ...”

“Người không nói được cũng là chuyện của người, không cần tỏ vẻ mặt có lỗi như thế.” Nhìn Xuân Mãn cau mày, Bạch y nhân nhin không được đưa tay vuốt nhẹ lên.

Chưa bao giờ được người ta đối đãi dịu dàng như thế, Xuân Mãn ngây ngẩn cả người, chỉ biết ngơ ngác nhìn nụ cười ôn nhu của người kia. Đến lúc này y mới phát hiện, cảm giác sợ hãi người lạ cùng với tâm trạng không muốn gần gũi của y ở dĩ vãng, lại không xuất hiện khi y ở cạnh bạch y nhân này.

Y thâm nhủ với lòng, thật sự chỉ muốn tiếp tục hưởng thụ sự đối đãi ôn nhu này.

Tựa hồ cảm nhận được tâm trạng của Xuân Mãn, bạch y nhân nhẹ nhàng mà đem y ôm vào lòng, hoàn toàn ôm ấp lấy y trong ngực hần.

Không có bất an, không có chống cự, không có ngờ vực vô căn cứ, cho dù biết điều này cũng có thể chỉ là cảnh trong mơ, Xuân Mãn vẫn yên tâm mà đem mình vào vòng tay của một người y chưa hề quen biết, đơn giản là, y cũng sợ lúc này chỉ là mộng ảo, nếu như tỉnh lại, nhờ rằng tất cả sẽ tan biến thì sao, “Đây có phải mơ hay không, bằng không, hết thấy sẽ không tốt đẹp như thế...” Sự thật rất tàn khốc, nhiều khi gần như đánh gục y, cho nên, cho dù chỉ là mộng đẹp, ít nhất y cũng đã được hưởng qua cảm giác này.

Lời của Xuân Mãn làm cho Bạch y nhân đau lòng, hai tay càng thêm ôm chặt y, lại vùi vào trong làn tóc đen mềm của Xuân Mãn mà nhẹ nhàng cọ quẹt, tựa như thật lâu về trước, hần đã từng dùng mặt cọ vào thân thể của y như thế này.

9. Chương 9

Hần chỉ lặng yên mà nhẹ nhàng với y làm cho Xuân Mãn cảm thấy cảm động khó nói, cùng với sự thân thuộc chẳng hiểu vì sao...

“Kỳ quái, chẳng lẽ trước đây ta cũng đã mơ như thế này?” Xuân Mãn chỉ đang tự hỏi lòng, lại làm cho nhu tình trong mắt của người kia càng thêm nồng đậm.

“Dung nhan của người y như tuyết kia, cũng đáng mến như thế, thật thoải mái mà!” Nói như vậy, Xuân Mãn lại đem hai tay vòng qua thắt lưng rắn chắc của người kia mà ôm chặt lấy, cố gắng hưởng thụ cảm giác khoan khoái thể này thật dễ chịu.

Thật là thoải mái, Xuân Mãn lúc này mới cảm thấy mỗi một những ngày qua chiếm lấy toàn thân y, làm cho y càng lúc càng muốn ngủ. Nhưng y lại sợ một khắc nhắm mắt lại, phần ấm áp này cũng tan đi, đành phải đau khổ chống đỡ con người khô khốc của mình.

Không biết tại sao bạch y nhân lại hiểu được suy nghĩ của Xuân Mãn lúc này, lúc Xuân Mãn gần như để cơn buồn ngủ xâm chiếm, liền nhẹ giọng ngọt ngào hỏi y “Có muốn cùng ta, vĩnh viễn không...”

“Ừ...” tuy không hiểu lắm nhưng vẫn trả lời, mắt Xuân Mãn đã hơi khép lại nhưng môi vẫn còn mang ý cười.

Mặc kệ câu trả lời này của y có mang ý khác, bạch y nhân vẫn dịu dàng nhìn khuôn mặt đang chìm vào giấc ngủ kia.

Không biết đến khi nào, cũng không biết trải qua bao lâu, phía sau bạch y nhân xuất hiện một bóng dáng y phục hòa lẫn giữa sắc xám và màu xanh thẫm, đứng yên một hồi lâu, hần nhỏ giọng hỏi mà mắt vẫn không rời bóng người trong lòng ngực bạch y nhân, “Tổng chủ, y chính là người ngài đã tìm kiếm bao lâu nay sao?”

“Ừ.” Hần không ngờ bạch y nhân sẽ trả lời mình, ánh mắt vẫn chưa dời đi.

“Như vậy, tông chủ, tâm nguyện lớn nhất của ngài cuối cùng cũng đã đạt được rồi.”

“Đúng vậy.” giọng nói của bạch y nhân có chút cảm khái, “Nghĩ đến hơn bảy trăm năm qua chính ta đã quá quen với cảm giác chờ đợi này, lại phát giác phần chờ đợi này đúng là càng đợi càng nôn nao.”

“...” bóng người thẫm màu kia lặng yên nhìn thân hình trước mặt mình oán thán.

Ai làm cho ai đau lòng, nếu tông chủ đau lòng vì người kia chịu khổ mười mấy năm, vậy chính tông chủ hàng trăm năm tịch mịch, chờ đợi, bi ai...lại có ai đau lòng.

~Sáng sớm hôm sau.

Cửa thành rộng mở, cứ tưởng rằng thân phụ cùng thân mẫu của Hiên Trạch gia tộc lừng lẫy sẽ đích thân đón tân nương mới vào nhà làm náo động phố phường nơi thành Bắc, ai ngờ rằng ngoài vài người trưởng bối đại diện cùng vài nô bộc điều khiển cỗ xe ngựa đỏ rực chói mắt thu hút ánh nhìn tọc mạch của ngoại nhân ra, lễ đón dâu cứ thế diễn ra một cách hết sức bình thường.

Này cũng không trọng yếu, có thể là Hiên Trạch gia xử sự khiêm tốn, không muốn tổ chức linh đình, này cũng luôn là cách hành xử của Hiên Trạch gia từ trước đến nay, ít ra cũng phải là trưởng bối đại diện cho Hiên Trạch công tử đón tiếp tân nương. Vậy mà làm cho người ta càng kính hãi hơn, người đón dâu chỉ là tổng quản của nhà Hiên Trạch!

Tuy rằng cũng không biết Hiên Trạch gia làm như vậy là vì cái gì, nhưng này rõ ràng là khinh thị, làm cho Vạn đại tiểu thư bất mãn, nàng không muốn ra mặt, vì thế đành sai bà mối ra, lại nhận được câu trả lời đó là phong tục của nơi này. Rơi vào đường cùng, Vạn đại tiểu thư cũng đành phải ngồi trên xe hoa được Hiên Trạch gia an bài mà bước vào nhà người ta. Dù sao nơi này cũng là phương bắc xa xôi, nàng cũng đã không còn là đại tiểu thư của Vạn gia nữa, giờ đã là phu nhân nhà người xa lạ.

Mặc dù như thế, sự bất mãn của Vạn đại tiểu thư Vạn Sùng Linh cũng lớn đến mức cả nô bộc cũng cảm nhận được, vậy cho nên ——

“Ta thật sự không hiểu, Hiên Trạch gia như thế nào lại có thể làm như vậy, cho dù nơi này phong tục là như vậy thì thế nào. Tốt xấu gì Đại tiểu thư cũng là con nhà hào phú phương nam mà, bọn họ không nhìn mặt mũi tiểu thư cũng phải xem thể diện Vạn gia chứ, ít ra cũng phải sai tân lang đón dâu chứ! Vậy mà dám sai tổng quản qua loa làm sao, này tính cái gì chứ...”

“Xuân Phúc...” Xuân Mãn cắt lời cái tên nói không nghĩ miệng.

“Cái gì?”

“Lúc người nói những lời này cũng không cần cười tươi như vậy?”

“A, ta có sao?” Xuân Phúc sờ sờ cái khuôn miệng đang ngoác đến mang tai của mình.

“Xuân Phúc!” Xuân Mãn cảnh cáo hần.

“Được rồi, được rồi.” Xuân Phúc khoát tay, “Nói vài câu cũng có sao, ta chính là bất mãn thay cho Vạn tiểu thư mà!”

Xuân Mãn liếc nhìn hần, vẻ mặt không tin. Nào có người nào vừa muốn đòi công bằng cho người khác lại vừa cười hì hì như hần?

Biết là Xuân Mãn thành thật nên Xuân Phúc cũng không để tâm đến y, vẫn cười tươi như cũ. Hôm nay tâm tình của hần tốt lắm, tốt đến mức chẳng có ai có thể làm hần mất hứng được.

“Oa! Oa! Oa! Oa ——!”

Xuân Phúc kinh ngạc kêu to khi cửa lớn nhà Hiên Trạch mở ra.

Xuân Mãn cho dù không kêu to như Xuân Phúc, nhưng kinh ngạc của y cũng không nhỏ hơn Xuân Phúc là bao, y chính là hoảng hốt đến mức ngay cả sức kêu cũng không còn đó.

Hiên Trạch gia rất rộng lớn, lớn đến mức có thể so với một thành thị có mười vạn người, căn bản là một cái thành trong một cái thành.

Đừng tưởng rằng bước vào cửa lớn rực rỡ xa hoa của Hiên Trạch gia sẽ gặp nhà chính liễn, bọn hần còn phải bước qua vô số hoa viên, vô số bờ hồ. Chỉ với cảnh đẹp ven đường thôi cũng khiến cả bọn như được mở mắt, đến khi bước vào đại sảnh nhà Hiên Trạch, tất cả lại bị làm cho kinh hãi mà kêu to. Lịch sự tao nhã của phương nam, dũng mãnh vững chãi của phương bắc, thanh khiết của tuyết, xuân sắc của rừng xanh đều được nghệ nhân dùng chính đôi tay điêu luyện của mình từng nét khắc ra, đẹp không sao tả xiết.

Vốn tưởng rằng nhà ở nơi phương bắc quanh năm lạnh lẽo cũng chỉ là một gian phòng lớn dày để chống lạnh, không nghĩ rằng nơi này một chút cũng chẳng hề kém Vạn gia, nếu Vạn gia phải dùng “Tinh, mỹ, tuyết, luân” để hình dung, như vậy Hiên Trạch gia lại nên tả rằng “Nhiên, đạm, nhã, trí” để nói, được như thế mới là cảnh giới tối cao. Bởi vì đa số mọi người đều không thể đạt đến trình độ này, cho nên hay dùng hào nhoáng lấp liếm đi, còn Hiên Trạch gia lại có thể bày hết ra chỉ trong một cái sảnh lớn, này xem ra, nếu như không phải là chủ nhân tỉ mỉ an bài, không phải người chế tác điêu luyện sắc sảo, thật sự không thể làm nổi.

“Ta nghĩ nói không chừng Hiên Trạch gia so với Vạn gia còn có tiền hơn!” Xuân Phúc ghé vào tai Xuân Mãn thì thầm.

“Ừ!” Xuân Mãn đồng cảm trả lời.

Đại tiểu thư của bọn họ đã sớm được đưa đi chỗ khác, nghĩ đến phải đến phòng tân hôn, bóng nàng phía trước đã không hề cứng nhắc như lúc đầu, xem ra nàng cũng thực vừa lòng gia thế của người này.

Ngay cả y cũng thực thích nơi này, y cảm thấy nếu được làm việc ở đây, y nhất định sẽ làm việc thật hăng say mà.

Xuân Phúc nhìn thoáng của hồi môn được Hiên Trạch gia tổng quản phân phối hạ nhân đem đi an bài trước mặt hắn, lại vừa nói nhỏ với Xuân Mãn, “Thật hy vọng là được làm việc cùng một chỗ với người, bằng không thật thảm.”

Xuân Mãn trước nhìn hai hàng nô tỳ cùng tổng quản Hiên Trạch đứng trước mặt y, biết bọn họ không có chú ý tới mình mới hỏi, “Vì sao?”

“Còn có thể vì sao? Hiên Trạch gia lớn như vậy, nếu chúng ta không cùng làm việc với nhau, về sau có muốn gặp nhau nhìn một cái cũng mất công mất thì giờ vô cùng nha.” Nếu hắn cùng Xuân Mãn một đứa ở đông một đứa ở tây, vậy còn thảm hơn, muốn gặp mặt nói không chừng phải đi cả ngày mới thấy nhau nha!

10. Chương 10

“Đúng rồi.” Xuân Mãn như được khai sáng.

“Ai! Quên đi, chúng ta bị an bài như thế nào cũng không sao cả, chỉ cần chúng ta cố gắng, về sau còn rất nhiều cơ hội gặp nhau mà.” Xuân Phúc lạc quan trời sinh vẫn còn đang vòng vo lái nhai.

“Ừ.” Cũng đúng mà, về sau bọn họ làm tốt, có thể xin tổng quản phân bọn họ đến cùng nơi, chỉ cần sau này có thể ở cùng nhau là được.

Cũng không biết là cố ý hay vô tình, cuối cùng cũng chỉ còn lại có một mình Xuân Mãn đứng đợi an bài. Xuân Mãn cúi đầu nhớ lại ánh mắt của Xuân Phúc trước khi bị đưa đi như nhắc y nhớ bảo trọng, bất an trong lòng càng ngày càng đậm, cuối cùng hai tay của y không ngừng ngắt nhéo vạt áo trước. Bất an, khẩn trương chờ đợi vận mệnh của mình.

Sau đó có một giọng nói vang lên, “Xuân Mãn thiếu gia...”

“Vâng!” Khẩn trương quá độ, Xuân Mãn lập tức cung kính lớn tiếng trả lời, không có chú ý rằng giọng nói này còn cung kính hơn so với y.

Vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy tổng quản của Hiên Trạch gia tươi cười, mặt mũi đôn hậu, Xuân Mãn bèn nhỏ tiếng lại hỏi, “Tổng quản có cái gì phân phó?”

Tổng quản vừa nghe thấy Xuân Mãn hỏi như thế, ý cười trên mặt càng đậm, “Xuân Mãn thiếu gia, lời này là ta nói mới đúng.”

“A?” Xuân Mãn cảm thấy y hình như mới nghe lầm cái gì đó.

Xuân Mãn thiếu gia?! Không phải gọi là gọi y, y như thế nào mà lại được xưng hô thế này.

Xuân Mãn đúng là một người dễ hiểu, hỉ nộ ái ố đều hiện lên nét mặt, điều này cũng chứng minh y là một kiểu người đơn thuần.

Biểu tình trên mặt đúng là đã nói lên cảm xúc của y, tổng quản đương nhiên nhìn ra, ông liền cười giải thích với y, “Xuân Mãn thiếu gia, ta chính là kêu ngài mà.”

“Ta?” Xác định chính mình không có nghe lầm, Xuân Mãn ngược lại càng thêm kinh ngạc

“Đúng vậy, là ngài đó!” tổng quản Hiên Trạch gia gật gật đầu khẳng định.

“Đại tổng quản, ngài có phải bị lầm rồi không?” Cho nên mới nhầm lẫn y với người khác.

“Không có sai mà, Xuân Mãn thiếu gia, ta là gọi ngài!” Tổng quản lắc đầu, gạt bỏ suy đoán của Xuân Mãn.

“Nhưng mà ——” vì cái gì lại xưng hô với y như vậy?! Xuân Mãn thật sự không thể hiểu được.

“Xuân Mãn thiếu gia, ngài chỉ cần thấy tông chủ của chúng ta liền sẽ hiểu được, hiện tại ngài có thể cùng tiểu nhân đi một chuyến không?” Tổng quản không giải thích nhiều với Xuân Mãn nữa, chỉ nghiêng người mời y đi tới trước thôi

“Tông chủ của ông?!” Y có biết hần sao? Xuân Mãn lại bắt đầu suy nghĩ.

“Đúng vậy, tông chủ của chúng ta, chủ tử đích thực của Hiên Trạch gia.” Nói những lời này, trong mắt tổng quản khó nén nổi tự hào.

“Chủ tử đích thật của Hiên Trạch gia?!” Xuân Mãn không tự giác trở thành kẻ phụ họa, cũng bởi vì nghi vấn của y theo câu trả lời của tổng quản càng ngày càng tăng lên, nhiều đến mức y không còn biết mình nên nói gì.

Đại tổng quản vô cùng hiểu rõ Xuân Mãn lúc này càng nghi hoặc những lời ông nói hơn, nhưng ông biết đây là chuyện ông không thể giải thích được, bèn cười cười, “Xuân Mãn thiếu gia, ngài hiện tại chỉ cần đi theo ta, đến lúc gặp tông chủ, ngài ấy sẽ cắt nghĩa rõ ràng hơn.”

“Được thôi.” Tuy rằng Đại tổng quản Hiên Trạch gia một câu lại một chữ thiếu gia, nhưng Xuân Mãn chưa hiểu gì vẫn là giữ thái độ cung kính với ông.

Đại tổng quản hiện từ cũng không để ý đến y nữa, chỉ một mực dẫn Xuân Mãn đi theo sau mình, dẫn y đi vào chỗ rất ít người có thể bước vào của Hiên Trạch gia tộc, Dung Tuyết Cư.

Xuân Mãn vẫn theo sau bước chân của tổng quản đã không còn tâm trạng xem xét cảnh vật xung quanh nữa, y không ngừng nghĩ, vị tông chủ của Hiên Trạch gia kia là ai? Địa vị của hần nhất định cao cao tại thượng, bởi vì Đại tổng quản nói rằng hần mới chính là chủ tử đích thực của Hiên Trạch gia, y có lúc nào đã gặp qua hần chưa? Hần làm sao biết y? Có thể lên làm chủ tử của một đại gia tộc thế này, tuổi nhất định rất cao? Hần có phải là một người nghiêm khắc, hay là sẽ như đại tổng quản nhìn có vẻ hiền lành? ...

Nghĩ nghĩ, tâm tư Xuân Mãn lại bay tới chỗ khác, y nhớ đến mộng đẹp đêm qua, lúc y gặp được một vị thần tóc trắng, người ngồi trên bàn ngọc thạch giữa tuyết trắng thối nên khúc tiêu êm tai, cũng không trách cứ y đột nhiên quấy rầy, ngược lại còn xem y là trần bảo mà kéo nhẹ vào lòng rồi ôm lấy, làm cho y cảm nhận được cái gì là ấm áp chân chính nhất. Nếu không phải y tỉnh lại thấy mình nằm trên giường, y nhất định sẽ bị cảnh trí mơ màng chân thật kia mê hoặc, thậm chí mong vĩnh viễn không bao giờ xa rời cái ôm của người ấy nữa...

Xuân Mãn chỉ bận lòng suy nghĩ nên cũng không biết Đại tổng quản muốn đưa y đến nơi nào, y cũng không biết mình đã đi bao lâu, cứ để mặc cho tâm trí mình phiêu du nơi khác, cho đến khi tiếng tiêu trong trẻo vang lên bên tai, y mới như bị sét đánh mà bừng tỉnh.

Làm sao có thể?! Xuân Mãn vừa nghe được tiếng tiêu, liền đem ánh mắt ngỡ ngàng của mình chuyển qua đại tổng quản.

Tổng quản mỉm cười hiền hậu, nhìn y gật đầu, ý như kêu y đi tìm người thổi ra khúc tiêu êm tai đó.

Không biết là lo lắng hay quá mức kích động, hoặc là âu lo đây chỉ là giấc mộng, Xuân Mãn vậy mà thật lâu cũng không thể nhấc chân. Cho đến khi nỗi niềm trải dằng dút khoát kéo y tiến lên phía trước...

Càng lúc tiếng tiêu bên tai nghe càng rõ ràng, không biết là ảo giác của y, hay thật sự y nghe ra trong tiếng tiêu có đôi phần hưng phấn, hay có lẽ do chính y hưng phấn nên mới nghe vào tai tâm trạng của chính mình?

Bất quá cũng đã gần, cũng sắp tới rồi, chỉ cần gấp lại hần một lần, cái gì cũng đều có thể sáng tỏ ——

Bước chân gấp gáp hơn, Xuân Mãn đi qua từng lớp hành lang gấp khúc, cuối cùng gặp được người thổi khúc du dương kia ——

Y phục trắng, tóc trắng, đôi mắt xanh trong như màu trời lại thâm thúy sâu xa, tất cả của hần đều có thể làm y say mê đến mụ mị, chỉ có thể chậm rãi bước đến gần ...

Lặng yên tựa lầu cao đón gió.

Nhìn xuân buồn bã, chân trời mờ xa.

Cây cỏ nhuốm ánh tà dương, không lời diễn được ý tình?

Muốn mượn chén say phác bức họa, mạnh rượu đàn ca còn nhạt hơn.

Vật áo lả lơi vén gọn, vì ai nên nổi mình sầu thương.

Liều Vĩnh điệp luyện hoa

11. Chương 11

“A ——!” Âm thanh chói tai vang lên, tiếng còn chưa dứt, đã lại nghe thùng gỗ rơi trên đất phát ra tiếng ồn ào.

“Xuân Mãn thiếu gia, ngài đang làm gì đó?!” Linh Linh bất mãn, lớn giọng trách cứ.

Xuân Mãn đầu tiên là nhìn thùng gỗ lăn trên mặt đất vài vòng, sau đó thực vô tội mà trả lời, “Lấy thùng múc nước rửa mặt a.” Là chuyện mỗi người buổi sáng rời giường cần làm mà, có gì phải ngạc nhiên đâu.

Nhưng mà câu trả lời của y lại làm cho Linh Linh nổi điên, “Xuân Mãn thiếu gia, ta đã nói rất nhiều lần rồi, ngài muốn làm gì thì gọi ta cùng Bằng Nguyệt làm là được. Vì cái gì mà còn muốn tự mình ra tay chứ?”

“Chuyện của mình thì chính mình làm chứ, vì cái gì còn muốn phiền toái các người. Huống hồ việc này đã thành thói quen của ta rồi.”

“Xuân Mãn thiếu gia, ngài bây giờ đâu còn như trước, ngài bây giờ là chủ tử, là chủ tử của chúng ta, ngài làm như vậy sẽ khiến chúng ta thực khó xử, ngài có biết hay không.” Nàng đâu muốn không phân lớn nhỏ mà hét lên với y chứ, nhưng mà những lời này nàng đã nói hơn trăm lần, lại còn có người cố tình không để vào tai.

Thân phận của y đáng ra nên được hầu hạ chu toàn. Phúc lợi này nọ do theo y còn chưa thấy, nàng cùng Bằng Nguyệt rất cố thể vì không hầu hạ y chu toàn mà chịu trừng phạt nghiêm khắc đã thấy trước mắt.

Nói thật, nàng và Bằng Nguyệt đều là nô tỳ bí mật trong nhà Hiên Trạch, là một nha đầu được chọn ra từ một vạn, là người do chính tông chủ tuyển chọn. Vậy là đã biết các nàng thành thực đến cỡ nào, huống chi lần này các nàng lại theo hầu người được tông chủ coi trọng nhất, có thể nói là muốn đem hết sức mình ra làm tốt công việc, để cho Xuân Mãn thiếu gia cảm thấy thoải mái. Vậy mà —— Xuân Mãn thiếu gia lại phủi đi hết ý tốt của các nàng, chuyện gì cũng thừa dịp nàng cùng Bằng Nguyệt không chú ý mà tự tay làm.

Từ tắm rửa thay quần áo đến rời giường chải đầu, thậm chí là rửa mặt, y đều muốn đích thân mình làm, lý do chính cũng chỉ nghìn bài một điệu “Việc này y làm đã quen”!

Này, này, này —— vậy các nàng để làm gì đây?!

Làm chủ tử mà lại không ra dáng chủ tử, vậy thì các nàng phải làm sao?

“Nhưng mà những việc này ta đều đã làm quen rồi.”

Lại nữa! Linh Linh nhìn trời, thật là bất đắc dĩ.

“Xuân Mãn thiếu gia! ...” Nàng cũng khó thở “Ta đã nói rồi, ngài bây giờ là chủ tử, mà chúng ta là hạ nhân, chủ tử cùng hạ nhân tranh giành công việc, ngài bảo chúng ta phải làm sao?”

Đừng nói các nàng phải ngồi xem chủ tử lao động đi? Các nàng cho dù không bị xử phạt, các nàng còn sợ chính mình xấu hổ chết mà!

“Này...” Xuân Mãn gãi gãi đầu, không thể nói rõ được. Chính là y không có thói quen chuyện gì cũng đều nhờ người khác làm, dĩ vãng đều là muốn gì thì tự làm, có đôi khi mệt đến ngất ngư cũng còn phải làm việc. Hiện tại để cho y ăn không ngồi rồi —— chỉ mới nghĩ thôi y đã thấy toàn thân run sợ.

“Kia rõ ràng như vậy ——” Xuân Mãn hưng trí bưng bưng đề nghị, “Người cùng Bàn Nguyệt muốn làm cái gì thì làm, không cần để ý tới ta, mà ta, khi có việc cần cũng có thể giúp đỡ hai người.”

“Xuân Mãn thiếu gia... ——!” Nàng muốn khóc...

“Làm sao vậy?” Nhưng vào lúc này, phía sau Linh Linh truyền đến một giọng nói êm tai.

Linh Linh vừa nghe thấy, lập tức chỉnh tề lui qua một bên, cúi người cung kính, hơn nữa còn vẫn an, “Tông chủ.”

Hơi gật đầu, Hiên Trạch tuy đã đem mái tóc trắng dài buộc lên nhưng vẫn vận y phục trắng tinh tươm, tầm mắt từ lúc đầu cũng chỉ nhìn một người.

“Làm sao vậy?” Hắn nhẹ giọng hỏi xem Xuân Mãn sau khi thấy hắn lại có vẻ rất vui.

“Hiên Trạch, là người a!” Phi thường cao hứng vì có thể nhìn thấy hắn, Xuân Mãn hưng phấn muốn chạy qua ôm lấy, rồi lại nghĩ đến thân phận hiên hách của người kia mà kiềm lấy xúc động.

Từ hôm qua khi nhìn thấy hắn, ngoài việc biết tối hôm đó gặp hắn chẳng phải là mơ, còn biết hắn chính là Hiên Trạch gia tông chủ mà đại tổng quản luôn miệng nhắc đến, chủ tử chân chính của Hiên Trạch gia, Hiên Trạch gia là của Hiên Trạch. Còn những chuyện khác, hắn cũng chưa nói rõ hết cho y, nhất là nguyên nhân vì sao hắn lại đối xử tốt với y đến vậy.

Hắn cũng chỉ nhìn y cười cười, về sau liền sẽ biết.

Hắn không nói, y cũng không hỏi nhiều, nhưng y cũng đã biết hắn là thật sự đối tốt với mình. Chẳng biết tại sao y lại tuyệt đối tín nhiệm, chỉ cần yên lặng ở bên hắn cho thật tốt, mọi chuyện còn lại cũng có ngày sáng tỏ.

Tựa hồ là cảm thấy được tâm tình lúc này của Xuân Mãn, Hiên Trạch mỉm cười rồi bước qua, hai tay nhẹ vuốt lưng, ôm y vào lòng rồi hỏi, “Đêm qua ngủ có được không?”

“Được!” Được hắn đối xử tốt chính là nguyên nhân chính khiến y vui vẻ, Xuân Mãn cười cười, dùng sức gật gật đầu.

Như thế nào mà không tốt chứ! Đây chính là giường nệm mềm mại mà chủ tử Vạn gia còn chưa được dùng. Y không rõ lắm bên trong cấu tạo như thế nào, khung nệm làm từ gì, bất quá tất cả rất thoải mái, thật là ấm áp a! Y chính là hưởng thụ đến hừng đông mà!

“Vậy là tốt rồi, ta còn sợ người ngủ không quen.” Bởi vì y vừa lòng, ý cười trên mặt Hiên Trạch càng sâu.

“Đúng rồi, vừa rồi người đang làm gì? Người vẫn chưa trả lời ta.”

“Này... Cũng không có gì, ta chẳng qua định rửa mặt mà thôi.” Xuân Mãn xem nhẹ trọng điểm, bởi vì hắn biết Hiên Trạch nếu biết hắn cùng Linh Linh đang làm gì, hắn nhất định sẽ đồng ý với nàng.

Nhưng có người lại không muốn cho mưu kế của y hoàn thành ——

“Tông chủ!” Đứng ở một bên, Linh Linh liền cất tiếng, “Xuân Mãn thiếu gia định ‘tự mình’ mức nước rửa mặt!”

Hừm hừm! Nàng nói y không nghe, vẫn còn có người có thể làm cho Xuân Mãn thiếu gia nghe lời.

“Đúng vậy sao?” Hiên Trạch vẫn tươi cười không thay đổi, hai tay đang vòng qua lưng Xuân Mãn liền tăng lực đạo. “Vì sao?”

“Không quen.” Biết Hiên Trạch có chút tức giận, Xuân Mãn cúi đầu trả lời.

“Không quen?” Hiên Trạch nhìn người đang cúi đầu trong lòng mình một lúc lâu.

Đột nhiên —— “Oa!”

Bị Hiên Trạch đột nhiên ôm lên làm cho Xuân Mãn hoảng sợ.

Ôm Xuân Mãn thon gầy vào lòng, Hiên Trạch không cần cố sức cũng có thể vững chân mà bước vào phòng ngủ của y.

Xuân Mãn còn chưa có lấy lại tinh thần, cả người đã bị đặt trên ghế dài phủ lông trắng toát.

“Sao, làm sao vậy?” Xuân Mãn thật cẩn thận hỏi.

“Giúp người rửa mặt.” Hiên Trạch ngồi một bên cười cười trả lời.

“Giúp, giúp ta?” Xuân Mãn đầu tiên là sững sốt một chút, lập tức lắc đầu cự tuyệt, “Không không không, không cần, ta tự mình làm cũng được mà!”

“Không được! Thói quen này vẫn có thể sửa, chỉ cần người kiên trì là được. Huống hồ ta vừa mới quyết định, về sau ta mỗi buổi sáng đều sẽ tới giúp người rửa mặt.” Hiên Trạch ôn nhu cười, mà thanh âm cũng nghe ra vẻ kiên quyết như thể không muốn người cự tuyệt.

“Cái, cái gì?!” Mỗi, mỗi ngày?!

Xuân Mãn mở to hai mắt nhìn nhìn chằm chằm người trước mặt, lại cảm thấy không biết là nên vui hay lo. Vui là y biết mỗi ngày đều sẽ có thể nhìn thấy Hiên Trạch, lo chính là, y không muốn để Hiên Trạch giúp y rửa mặt mà, hắn đường đường là chủ tử của Hiên Trạch gia tộc, nếu người khác biết hắn giúp hạ nhân rửa mặt ——

“Ta không cần!” Xuân Mãn kiên quyết cự tuyệt.

“Ta muốn.” người này cười còn uy nghiêm hơn cả lúc nghiêm túc.

“Đừng...” Xuân Mãn bị ngắt lời liền á khẩu không trả lời được.

Mà Hiên Trạch cũng thừa dịp này ra hiệu cho Linh Linh vẫn đi theo tự này giờ, nói nàng đi chuẩn bị nước ấm.

Xuân Mãn thấy thế bèn có ý muốn Hiên Trạch thay đổi ý định giúp y rửa mặt mỗi ngày, y đành dùng giọng điệu thương lượng, “Ừm, Hiên Trạch, như vậy không được. Ta đó, về sau sẽ không tự múc nước rửa mặt nữa, sẽ để Linh Linh giúp. Người đó, cũng không cần phải mỗi ngày đều giúp ta...” hai chữ phía sau y thế nào cũng nói không nên lời.

Hiên Trạch cương cường nhìn Xuân Mãn vẫn còn muốn phản kháng, vừa mở miệng cũng đánh nát ý tưởng của y, “Không được, Mãn nhi, ta đã quyết định.”

“Sao!” Xuân Mãn lại ngẩn ra.

Chỉ nghĩ Hiên Trạch là người tốt, không ngờ hắn lại bá đạo như vậy.

“Được rồi, chỉ là ——” Xuân Mãn còn muốn nói cái gì đó, Hiên Trạch lại lấy tay nhẹ nhàng che miệng y, không cho y nói thêm gì nữa.

“Được rồi, Mãn nhi. Ta biết người muốn nói cái gì, nhưng mà người cũng không cần lo việc này, người bây giờ chỉ cần thật vui vẻ, bình an là được. Hơn nữa chút chuyện này đều là do ta tự nguyện giúp người làm, không có gì miễn cưỡng.”

Dễ dàng có thể thấy được ánh mắt màu lam của Hiên Trạch tràn đầy ôn nhu, làm Xuân Mãn vừa cảm động lại sợ hãi. Y sợ này hết thấy đều là nhất thời, y sợ y đã quen việc hắn đối tốt với mình, sau này lại mất đi hắn.

Nhìn ra được Xuân Mãn cảm động, lại nhìn không ra bất an của y, Hiên Trạch tươi cười mê người mà xoay lại lấy khăn mặt đã được làm nóng. Tỉ mỉ nhẹ nhàng lau mặt cho y.

12. Chương 12

Lực đạo nặng nhẹ vừa phải, độ ẩm thích hợp, từ tay Hiên Trạch chuyển động nhịp nhàng. Chà lau qua đi, da thịt lộ ra ngoài không khí cũng không cảm thấy chút lạnh giá, ngược lại còn giúp cho Xuân Mãn cảm thấy thanh tỉnh. Trách không được quý tộc đại quan này nọ thích rửa mặt bằng nước ấm, hóa ra là thứ thái như vậy.

Còn là bởi vì, người giúp y rửa mặt lại chính là Hiên Trạch sao?

Mặt, vành tai, cổ, tất cả đều bị Hiên Trạch lau qua ba lần khăn ẩm. Ngay lúc Xuân Mãn nghĩ rằng cuối cùng cũng có thể chấm dứt loại chuyện vừa làm y cảm động vừa làm y chua xót này thì Hiên Trạch lại đổi thêm một cái khăn mặt, định lau cả tay cho y.

“Này ta tự mình làm là được mà.” Xuân Mãn lùi về sau, muốn cự tuyệt.

Hiên Trạch cũng không nói gì, cứ thế kéo tay y, vén tay áo Xuân Mãn lên, còn chưa làm gì được, hắn đã bị một cái bột của y kéo tầm mắt vào.

Thấy Hiên Trạch vẫn nhìn vết bột trên tay phải mình, Xuân Mãn có chút ngượng ngùng nói, “Vết bột rất kỳ quái đúng không, giống như là dấu răng cái gì cắn qua. Mẹ ta nói ta không chừng là kiếp trước bị cái gì cắn qua mà lưu lại.”

“Kỳ quái? Người là cho là như thế sao?” trong ánh mắt của Hiên có chút thâm ý khó hiểu.

Bị Hiên Trạch nhìn như vậy, Xuân Mãn cho là mình làm sai cái gì, có chút kinh hãi mà trả lời hắn, “Rất nhiều người đều là cho là như thế, nhưng mà... chính ta không thấy vậy, ngược lại ta cuối cùng nghĩ, cái bột này, là thứ giúp ta tìm ra một cái gì đó rất quan trọng.”

“Vậy sao!” khuôn mặt Hiên Trạch vẫn tươi cười, nhưng lại làm cho Xuân Mãn cảm thấy được hắn so với vừa rồi cao hứng hơn.

Cuối cùng cũng hoàn thành việc tẩy rửa buổi sáng, Linh Linh bưng chậu rửa cất đi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Bằng Nguyệt lại đến gần Hiên Trạch nhẹ nhàng thông báo, “Tông chủ, đồ ăn sáng đã chuẩn bị sẵn sàng.”

Hóa ra này giờ không thấy bóng dáng của nàng là do phải chuẩn bị bữa sáng.

Hiên Trạch gật đầu với nàng sau đó cười hỏi Xuân Mãn, “Mãn nhi, ngươi có muốn ăn cái gì không?”

“Ta muốn ăn gì á?” Xuân Mãn thật không ngờ hắn lại hỏi như vậy, giật mình một chút, “Không, không cần, tùy tiện chuẩn bị vài thứ là được, ta không khó ăn.”

Đồ ăn sáng đã chuẩn bị tốt không phải sao? Vì cái gì còn muốn hỏi y?

“Mãn nhi, ngươi nếu muốn ăn gì liền nói đi, không cần kiêng dè gì cả.” Ý nghĩ của y, hắn sao lại không biết, cho nên Hiên Trạch không để ý đến lời từ chối mới vừa rồi của Xuân Mãn.

“Có phải cho đến khi ta nói ra ngươi mới thôi hỏi?” Xuân Mãn cảm thấy tình cảnh này cứ phát sinh hoài.

“Ừ.” Hiên Trạch nhẹ cười thành tiếng, “Mãn nhi, không ngờ ngươi hiểu ta nhanh như thế!”

Hắn thật bá đạo! Ý nghĩ mạnh mẽ xuất hiện trong đầu Xuân Mãn chính là ý này.

Hóa ra hắn vốn là một người hai mặt, không ngờ rằng khuôn mặt tuấn tú thường hay tươi cười của hắn cũng chỉ để che giấu cho cái thái độ bá đạo của hắn.

Nhưng mà, sau khi nghĩ kỹ lại, mới phát hiện hắn đối với mình bá đạo cũng bởi vì hắn chỉ muốn đối tốt với mình. Từ khi còn nhỏ, y cũng chưa từng được đối xử dịu dàng ôn nhu như thế này, ý kiến của y cũng không được coi trọng, mà ngay cả mẫu thân của y, địa vị của y trong lòng người cũng không bằng Vạn phu nhân, chỉ để y tự sinh tự diệt trong tình cảnh mong manh.

“Như vậy, ta sẽ nói.” Được rồi, nếu hắn kiên trì, vậy y liền không khách khí.

“Ngươi cứ nói!” Chỉ cần là y muốn ăn, hắn tuyệt đối sẽ vì y mà nghĩ cách đem về. Hiên Trạch đem nét cười che lại ý chí kiên quyết của mình.

“Ta đây muốn ăn cháo ngô, măng non xào, rau cải muối, bánh bao thịt, bánh hẹ chiên...” Xuân Mãn thật vui vẻ đếm ngón tay, nói ra một loạt những món y thích.

Đều là những món y nhìn thấy trong nhà bếp của Vạn gia, đều là những thứ chỉ quản gia được ăn, nô bộc như y cũng chỉ được nghe qua hương vị mà thôi. Y sớm, sớm đã nghĩ thật tốt nếu có được một bữa cơm no!

Hiên Trạch càng nghe càng cảm thấy khó chịu, đành cắt lời y, “Mãn nhi ——!”

“Làm sao vậy?” Xuân Mãn khó hiểu hỏi.

Có phải là y đòi hỏi nhiều lắm không?

Hiên Trạch vẫn không trả lời y, Linh Linh không biết lúc nào đã quay về liền xen vào, “Xuân Mãn thiếu gia, ngài thể nào lại muốn cùng với chúng ta ăn sáng vậy!” Sau khi nói xong còn che miệng phì cười. Mà Bằng Nguyệt vốn đứng đây này giờ cũng đã sặc sụa.

“Làm sao?” Xuân Mãn nghe không ra ý tứ của Linh Linh, y nghĩ thì ra những món y muốn ăn chính là bữa sáng của các nàng sao?

Bởi vậy, y có chút ngượng ngùng, “Vậy sao, ta ăn cái khác cũng được.”

“Trời ạ, Xuân Mãn thiếu gia, ngài thật là ——!” Linh Linh không nghĩ rằng nàng đã nói rõ thể mà Xuân Mãn vẫn không nghe ra, còn vì thể cảm thấy thật có lỗi!

Nhưng nàng chưa kịp nói xong Hiên Trạch đã nhìn nàng cản lại.

Hiên Trạch đưa tay nhẹ nhàng ôm Xuân Mãn, lời y nói lại làm hấn đau lòng.

“Mãn nhi, người đã muốn thức ăn giống Linh Linh, vậy sáng nay cứ ăn thức ăn Bằng Nguyệt chuẩn bị đi. Những thứ người thích thì lần sau có cơ hội sẽ ăn, được không?”

“Được.” Bị ôm vào trong lòng Hiên Trạch, ngực Xuân Mãn cảm thấy ấm áp, y gật đầu đáp ứng. Kỳ thật đối với y mà nói, có đồ ăn sáng ăn đã tốt lắm rồi, y không có ý thích ăn cái gì đặc biệt. Huống chi hiện tại có Hiên Trạch tốt như vậy ở bên cạnh y, làm cho y cảm thấy mãn nguyện đến chết rồi.

Ăn xong bữa sáng còn phong phú gấp trăm lần những món y có thể nhớ, Xuân Mãn kinh ngạc còn chưa dứt đã thấy chính mình ngồi trong phòng khách của Tuyết Dung Cư.

Không để cho Xuân Mãn từ chối nữa, Hiên Trạch lệnh cho thợ may đo người Xuân Mãn tỉ mỉ.

“Hiên Trạch, ta đã có y phục.” Thấy thợ may đã đứng trước mặt mình, Xuân Mãn lại nói lời phản đối với Hiên Trạch đang ngồi kế bên.

“Mãn nhi, y phục người mang đến, ta đã lệnh cho Linh Linh đem đi đốt.” Ý tứ chính là y hiện tại không có quần áo.

“Vì cái gì? Tất cả còn tốt mà!” Có vài bộ còn mới nữa, những thứ đó là do trước khi đến phương Bắc, Vạn lão gia niệm tình bọn họ làm việc trong nhà đã lâu nên sai người ban cho. Y bởi vì luyến tiếc mặc, cho nên tất cả vẫn còn mới mà!

Hiên Trạch cười cười, cũng không trực tiếp trả lời y, “Mãn nhi, chuyện gì ta đã quyết định đều sẽ không thể sửa đổi. Huống hồ, thợ may cũng đến đây rồi, người cũng không thể để cho người ta uống công vượt xa xôi ngàn dặm đến đây vô ích chứ.”

Thợ may cũng là người trong nhà Hiên Trạch, đi đến Dung Tuyết Cư không mất bao nhiêu thời gian, Hiên Trạch nói như vậy thuần túy chỉ là muốn Xuân Mãn thiện lương có thể ngoan ngoãn để cho người ta đo người.

Hiên Trạch rất bá đạo, chưa hết buổi sáng mà y đã lĩnh giáo hai lần cái tính này của hấn —— Xuân Mãn nhìn thợ may đã sớm đứng trước mặt y, không còn phản đối mà đứng lên.

Đo đạc xong xuôi, còn phải chọn lựa xem xét vải vóc để may.

Chỉ biết một loạt những thước vải xếp trước mặt mình toàn bộ rất trân quý, Xuân Mãn lấy tay nhẹ nhàng sờ vào, nhịn không được phải mở miệng hỏi thợ may sư phụ, “Sư phụ à, vải dệt này nhất định rất quý ha?”

Thợ may sư phụ trước tiên liếc nhìn ánh mắt của Hiên Trạch ngồi một bên rồi mới trả lời Xuân Mãn, “Xuân Mãn thiếu gia, vải dệt này so với loại bày bán ở chợ thì quý hơn một chút. Bất quá, đó cũng là bởi vì chất liệu dệt tốt thôi.”

“Như vậy sao.” Nghe như vậy Xuân Mãn hạ quyết tâm trong lòng, nhất định chọn loại vải mặc vào thoải mái nhất, bằng không từ nay về sau y mặc gì cũng sẽ không tự nhiên.

Chọn nha chọn nha, Xuân Mãn cuối cùng lấy ra một cuộn vải y cho là thoải mái nhất, bởi vì y vừa thấy đã nhìn nó không chớp mắt, vì thế Xuân Mãn nói với thợ may kế bên, “Ta chọn cái này!”

Vừa thấy được loại Xuân Mãn chọn, thợ may sư phụ mừng rỡ, “Ai nha, không hổ là Xuân Mãn thiếu gia! Liếc mắt một cái liền chọn trúng miếng vải chất lượng tốt nhất. Đây chính là cực phẩm tơ tằm a! Nếu muốn dệt ra một cây vải thế này, phải miệt mài tỉ mỉ trên mười năm bên khung cửi mới xong, đừng chê nó trắng thuần nhìn không hấp dẫn, đây chính là sắc màu thật sự của tơ tằm quý! Loại này giá trên hai trăm lượng vàng, không phải người hiểu biết tuyệt đối sẽ nhìn không ra!”

Thợ may sư phụ luyện thuyên, không hề chú ý tới tay Xuân Mãn đã muốn run đến lấy bối

13. Chương 13

Cũng sớm đã biết Hiên Trạch gia tộc thật sự rất to lớn, nhưng đến khi Hiên Trạch mang Xuân Mãn đi khắp phủ dạo chơi một vòng, Xuân Mãn mới chính thức cảm nhận được cái gì gọi là bao la bát ngát. Bởi vì bọn họ đi suốt ba ngày cũng mới chỉ thăm thú được một phần ba đình viện của Hiên Trạch gia.

Hoa viên của nhà Hiên Trạch phân chia theo cảnh sắc bốn mùa, hướng đông là xuân. Phía nam là hạ, khu tây kiểu thu mà hướng bắc lại là mùa đông giá. Mỗi khoảng chiếm diện tích đến trăm mẫu (hecta), kì hoa dị thảo đủ cả. lại tương thích vô cùng với cảnh sắc tự nhiên.

Xuân đào, sen hạ, thu cúc, đông mai là bốn loài hoa biểu trưng cho từng mùa.

Hiện tại tiết trời đã chuyển vào nửa cuối của năm, đào xuân đã phai, sen ngày hạ cũng sớm tàn, cả vườn thu chỉ tuyến sắc cúc, cảnh mai se sẽ khoe dáng chào đông. Tuy không còn thấy sắc hồng phấn đầy trời, cảnh trí thiếu màu xanh tươi cũng có hơi đáng tiếc, thay vào đó lại được tận hưởng hương sắc cúc hoa đã khiến biết bao văn nhân thi sĩ lưu luyến. Hàng vạn loại cúc tranh nhau khoe sắc vàng hải hoà càng làm cho Xuân Mãn tán thưởng khôn nguôi.

Thoạt nhìn có cảm giác sắc màu của các loại cúc như hoà quyện không ranh giới, nhưng lại không hề bị lẫn đi, cúc nở tràn lan như không hề có quy luật nhưng lại phụ trợ cho nhau tăng thêm sắc hương hoàn mỹ, quả thực đúng là đẹp không sao tả xiết, thật sự làm cho người ta vừa đến đã quên mất đường về.

Mới chỉ có cảnh trí một góc vườn lại đã có thể làm cho Xuân Mãn lưu luyến hồi lâu, đến khi Hiên Trạch đưa Xuân Mãn đi xem nơi khác, hương sắc lạ lẫm làm cho y thiếu chút nữa đã quên mất chính mình.

Mà điều làm Xuân Mãn vui sướng nhất, là ngay trong nhà Hiên Trạch mà bọn họ vẫn có thể ngắm nhìn thảo nguyên bao la bát ngát, nơi mà trước đây bọn họ chưa bao giờ được phép đến xem.

Lúc Xuân Mãn cùng Hiên Trạch cùng ngồi chung trên lưng ngựa tung vó giữa thảo nguyên, đã là đang lúc hoàng hôn. Ánh sáng đỏ rực như quãng lửa đã ẩn hiện nơi cuối trời, gió lạnh thổi tràn không gian, cỏ dại cao ngang bụng người tầng tầng đổ rạp lao xao, làm cho người đi giữa đất trời như hoà nhập trong cảnh vật, không thể nói nổi cảm giác khoan khoái này.

Có lẽ vì ở đây mọi sự bình yên, không cần tranh giành, êm ả thanh tịnh.

Nếu không khí náo nhiệt làm cho người ta hưng phấn dạt dào thì; như vậy, an hòa lại là nước thần khiến tâm tư người ta thả lỏng.

Vui vẻ khó kiếm, bình thần lại càng khó cầu.

Xuân Mãn yên lặng ngoan ngoãn nép vào ngực Hiên Trạch, cứ thế mà đón làn gió thổi đến mang chút ý lạnh, nhưng tất cả đều đã có người vì y mà ngăn cản, để y có thể vui vẻ thưởng thức màu trời hoàng hôn.

Sau một lúc lặng thinh, Xuân Mãn không thể không mở lời, “Hiên Trạch, người không nói vì lý do gì lại đối tốt với ta, ta sẽ rất khó chịu đó.”

Tâm tình này cũng như khi người ta đặt chân đến một nơi chưa hề biết đến, tâm hoảng ý loạn, nơm nớp sợ lo.

Y ban đầu vẫn có ý muốn đợi đến lúc Hiên Trạch tự sẽ trả lời y, nhưng hắn đối với y thật quá tốt đã đẩy y đến mức độ lo sợ thế này. Y rất sợ đến một ngày nào đó, Hiên Trạch sẽ mở miệng nói rằng, đây bất quá là một trò chơi, đây bất quá là do hắn đã chán chơi trò này.

Cũng không phải y đa nghi, mà điều này thật sự đã từng phát sinh trước mắt y. Lúc còn ở Vạn gia, Vạn đại thiếu gia đột nhiên lại đối đãi triu mến với một nha hoàn, khiến bọn hạ nhân thật tình sửng sốt cùng ghen tị. Thế mà chẳng bao lâu sao, hắn lại nói với nàng, “Nàng thật sự cho rằng mình sẽ từ vịt hoá thiên nga sao! Nàng đừng nằm mơ nữa, chẳng qua chỉ là một cuộc chơi khi ta chán chường mà thôi, bây giờ ta đã chán đùa với nàng rồi, nhân lúc đẹp trời hãy tránh đi chỗ khác! Còn xuất hiện trước mặt ta nữa, nàng sẽ hối hận.”

Ngày đó chính mắt y thấy cảnh tượng nha hoàn này khóc lóc van xin, chính y cũng thấy thấy Vạn thiếu gia nét mặt chỉ có tàn nhẫn vô tình. Nha hoàn kia bèn chọn lúc đêm đen không ai biết mà lao xuống nước tự vẫn.

Cho đến khi được vớt lên, thân xác phù thũng của nàng vẫn còn nắm chặt món trang sức Vạn thiếu gia đã tặng. Vạn thiếu gia nghe chuyện cũng không hề tỏ ý định muốn đến. Còn nàng, chẳng qua chỉ là ôm kí ức hạnh phúc đó mà chết đi.

Hiện giờ y thường hay nhớ lại nụ cười lúc ấy trên mặt nàng, mỗi lần Hiên Trạch đối tốt với y, y sẽ lại nhớ đến. Y sợ, sợ chính mình một ngày nào đó cũng sẽ như nàng. Mọi người nói nha hoàn vô danh quá mức tin tưởng tình yêu cho nên khi vừa bị thương tổn chỉ nhìn thấy duy nhất con đường tuyệt mệnh. Nhưng đến khi y tự mình thương thức qua tình cảnh này, y mới hiểu rằng không phải nàng quá tin tưởng tình yêu, mà là bởi vì nàng đã trải qua quá nhiều khổ sở. Khổ đến mức chỉ cần có người đối tốt với nàng, nàng sẽ giống nhìn thấy cứu tinh mà cố gắng bám lấy.

Đến khi vị cứu tinh mà nàng hoàn toàn tin nhiệm đến mức quên mình lại bỏ rơi nàng, thế giới của nàng sẽ bị phá hủy, hoàn toàn sụp đổ đến mức không còn có gì có thể níu giữ được nàng nữa.

Ngay lúc ban đầu vừa thấy Hiên Trạch, y cho rằng hắn chỉ là một giấc mộng mà thôi, cho nên y có thể không hề cố kỵ mà tựa vào trong lòng ngực của hắn. Nhưng hiện tại, đã là lúc mộng đẹp của y nên được thanh tỉnh, y sợ y càng lúc càng lún sâu vào thứ mạng dệt bằng ôn nhu của Hiên Trạch, y sợ rồi y sẽ đem tất cả hy vọng cùng ý lại đặt lên người Hiên Trạch. Như vậy, cuối cùng rồi y sẽ bị thương tổn bủa vây. Đây y đến kết cục như nha hoàn kia, chỉ có chết mới thoát khỏi tuyệt vọng.

Y không phải không muốn gây thương, nhưng gây thương của y đã bị thực tế nghiệt ngã bóp chết mất rồi, làm cho y không còn có thể tin tưởng sẽ đến được một ngày tươi đẹp như thế. Cho dù y rất muốn tin tưởng Hiên Trạch, nhưng hắn lại chưa hề cho y biết lý do, như thế làm cho y vừa sợ hãi vừa âu lo.

Nếu có thể, y nguyện bản thân sẽ lại trở về cuộc sống lúc trước, nguyện bỏ qua hết tất cả phú quý ngọt ngào nhưng lại chua xót đa nghi này.

Giọng nói của Xuân Mãn mang theo chút trống rỗng làm cho vòng tay của Hiên Trạch vừa vặn đặt bên hông y lại thêm siết chặt. Hiên Trạch cúi mặt vào hõm vai Xuân Mãn, trầm giọng dỗ dành.

“Mãn nhi, lượng thứ cho ta, hiện tại chuyện gì cũng không thể nói rõ ràng. Nhưng xin người tin tưởng ta, những việc lúc này ta làm đều hoàn toàn do chính ta muốn làm cho người. Bởi vì tâm tư của ta chỉ vì người mà dao động.”

Hiên Trạch nhẹ nhàng nâng mặt Xuân Mãn lên, áp nhẹ vào lòng ngực của mình, để y có thể cảm nhận được nhịp tim hắn đập loạn, để y có thể nghe thấy lòng hắn ấm áp biết bao.

Xuân Mãn không tự chủ được mà nhìn đôi mắt ánh lam của Hiên Trạch, không biết có phải duyên cớ do ráng chiều đỏ rực thu vào, mà ánh mắt của Hiên Trạch so với dĩ vãng lại càng âm đậm hơn. Màu lam u uẩn này lại càng làm cho nội tâm Xuân Mãn nhói đau thêm một chút.

Chăm chú nhìn vào mắt Hiên Trạch, giống như có thể từ đó nhìn ra thâm tình chất chứa trong lòng hắn. Y biết chính y lại một lần nữa lạc vào trong không gian màu lam lạ lẫm đó mất rồi, nhan sắc đó thật sự làm cho người ta say mê mà!

Nhớ rõ nét cười khi chết của nha hoàn kia, nàng có phải là do cũng từng có được những dấu yêu này nên mới có thể thoả mãn nhắm mắt như thế...

Thôi thôi, có thể bị người này dùng ánh nhìn thâm tình như thế chiếu vào, có thể được hẳn ôn nhu đối đãi như thế, những chuyện khác nữa, y bèn thôi chẳng muốn nghĩ suy.

Không nói gì mà thở dài, Xuân Mãn cảm giác y sắp tan chảy vì nhiệt độ trên người Hiên Trạch—— “Ta hứa với người, ta tin tưởng người.”

Cho dù kết quả cuối cùng có thể khiến y như thiêu thân lao vào ngọn lửa, thoáng chốc hoá tàn tro, y nghĩ rằng, vậy cũng không sao hết.

Y lại càng dựa vào thật sâu trong ngực Hiên Trạch, tựa như trẻ nhỏ chẳng hiểu chuyện chỉ mê luyến hơi ấm của mẫu thân, những chuyện về sau y không thêm nghĩ nữa, chỉ nguyện mãi như lúc này là được rồi.

14. Chương 14

Mỗi buổi sớm mai, Hiên Trạch đến thực hiện lời hứa mỗi ngày đều giúp Xuân Mãn rửa mặt, hơn nữa còn cùng y dùng bữa điểm tâm, sau đó vội vã bị tổng quản của Hiên Trạch gọi đi mất.

Vì thế chỉ còn lại Xuân Mãn rảnh rỗi quá lại cảm thấy khó chịu, nên đi tìm Linh Linh cùng Bàn Nguyệt giải khuây.

Ban đầu chỉ có một mình Xuân Mãn ngồi bên bàn gỗ giữa hoa viên dùng thức ăn nhẹ, sau đó Xuân Mãn phải cực lực khuyên bảo, Linh Linh cùng Bàn Nguyệt đứng kế bên mới dám lại ngồi xuống.

Ba con người rảnh rỗi xúm lại một chỗ thì còn việc gì khác ngoài việc tán gẫu đầu?

Vì thế, ba người liền kể thừa người hàn thuyên riu rít.

“Linh Linh, người ở Hiên Trạch gia đã bao lâu?” Xuân Mãn tháo lớp giấy nến rồi bỏ viên kẹo đường vào miệng, hỏi Linh Linh.

Linh Linh rất vất vả nuốt một miếng quả vật vào bụng, sau đó lại hớp một ngụm hồng trà rồi mới thông thả trả lời y, “Ta sao, ta thật nhỏ đã tới rồi, đến hiện tại đại khái cũng phải hơn hai trăm ——A!”

Linh Linh trả lời mà không suy nghĩ khiến cho Bàn Nguyệt phải hung hăng đập nàng một cước ngay dưới gầm bàn.

“Làm sao vậy?” Xuân Mãn không biết Linh Linh vừa mới bị cái gì, còn tưởng rằng nàng tự cắn trúng lưỡi mình.

“Không...” Linh Linh cau có oán trách liếc Bàn Nguyệt đang tỏ vẻ vô tội mà tiếp tục ăn. “Ta là bị một con muỗi đặc biệt chích.” Nàng biết nàng vừa mới nói sai, nhưng Bàn Nguyệt cũng không cần phải đập một cú ngoan độc như thế chứ!

“A? Trời lạnh như thế này mà vẫn còn có muỗi a.”

Bàn Nguyệt tao nhã lấy một miếng trái cây qua ăn rồi cười cười, “Xuân Mãn thiếu gia, muỗi phương bắc chịu rét mà.”

“À.” Xuân Mãn thật đúng là tin lời Bàn Nguyệt nói xàm, “Đúng rồi, Linh Linh, người vừa mới nói cái gì hai trăm, là cái gì vậy?”

Thấy Xuân Mãn nhìn mình mong chờ thế, Linh Linh lập tức lại hứng chí đến mức thiên nam địa bắc, cố gắng sửa lại lời nàng vừa nói sai lúc nãy, “Xuân Mãn thiếu gia, đây là một cách nói của người phương Bắc, ta vốn dĩ là định nói hai mươi cơ. Đúng rồi! Là hai mươi năm.”

“Hai mươi năm!” Xuân Mãn có chút kinh ngạc mà nhìn chăm chăm vào nàng, “Vậy người năm nay bao nhiêu tuổi?” Nhìn bộ dạng Linh Linh, y còn tưởng rằng nàng nhiều lắm mười bảy tuổi mà thôi!

“Là tính theo kiểu người hầu —— a!” Linh Linh nha đầu thối này lại bị người nào đó cho ăn đập.

“Lại bị muỗi chích?” Thấy bộ dạng này của nàng, Xuân Mãn theo bản năng liền cho là như thế.

“Đúng!” Linh Linh u oán mà gật gật đầu, “Hơn nữa còn là cùng một con.”

“Oa, người làm sao mà biết được?!” Ngay cả bị con muỗi nào chích mà cũng biết, rất lợi hại a!

“Bởi vì con muỗi này chích người đặc biệt đau...”

Nói lời này, Linh Linh liếc Bàn Nguyệt đang rót trà cho nàng.

Bàn Nguyệt cứ như không biết gì, uống xong chun lục trà của mình rồi mới nói, “Thật sự là kì lạ ghê, vì cái gì chúng ta ba người mà chỉ có mỗi Linh Linh là bị chích nhỉ? Có phải là da của người vốn là ngứa đòn quá rồi không!”

Nhân lúc Xuân Mãn không để ý, Bàn Nguyệt liền cho Linh Linh một cái ánh mắt cảnh cáo.

Biết chính mình lại vừa mới suýt nói sai nên Linh Linh cũng chỉ có thể cúi đầu không nói gì.

“Làm sao vậy?” Không hề nhìn thấy ánh mắt các nàng vừa trao nhau, chỉ thấy Linh Linh vốn dĩ đang lắng chuyện lại đột nhiên cúi đầu trầm mặc, Xuân Mãn không thể không lấy làm kì lạ mà hỏi han.

“Xuân Mãn thiếu gia, người không cần lo lắng, Linh Linh chỉ là ăn quá no thôi.” Ăn no đến mức mở miệng chẳng nói được chuyện gì đúng.

“Nàng vừa mới nói cái gì ——” Xuân Mãn tò mò nhìn Linh Linh như ý hỏi nàng có định nói tiếp câu chuyện không.

“À, Linh Linh vừa rồi định nói nếu tính theo cách của người phương Bắc chúng ta, nàng sẽ vừa tròn hai mươi tuổi, bắt đầu tính tuổi ngay khi trong bụng mẹ rồi.” (người Trung Quốc xưa tính 9 tháng trong bụng là 1 năm tuổi, bé mới chào đời là 1 tuổi)

Bàn Nguyệt nhìn Xuân Mãn mỉm cười, mặt không đổi sắc mà sửa lời Linh Linh.

“Hoá ra là thế, vậy ta với Linh Linh cùng tuổi rồi!” Thật sự là ngoài ý muốn, y còn nghĩ rằng Linh Linh phải nhỏ hơn y, “Như vậy, Bàn Nguyệt, người thì sao?”

Bàn Nguyệt hẳn là phải nhỏ hơn Linh Linh chứ, bởi vì nhìn qua nàng quả thật nhỏ nhắn, đáng yêu, tuy rằng tính tình có chút cụt non.

“Ta?” Bàn Nguyệt nhú nhú mày, “Ta so với Linh Linh còn lớn hơn một tuổi, ta hai mươi mốt.”

“Không phải chứ?!” Xuân Mãn cảm thấy vừa bất ngờ vừa khó tin, Linh Linh cùng tuổi với y đã thật bất ngờ, y cho rằng Bàn Nguyệt phải nhỏ hơn thế mà lại còn lớn hơn y một tuổi.

“Như vậy Hiên Trạch thì sao? Hẳn khoảng bao nhiêu nhỉ?” Đừng nói sẽ lại làm cho y thêm một cái ngạc nhiên nữa nha.

“Chuyện của tông chủ ta không được rõ lắm, hướng hồ, ta cảm thấy Xuân Mãn thiếu gia tự đi hỏi Tông chủ sẽ tốt hơn.”

“Ừ.” Xuân Mãn cũng cảm thấy đúng mà gật đầu, đích xác, chuyện của chủ tử cũng không phải là việc mà hạ nhân có thể lăm lờ, “Bất quá, Hiên Trạch phải làm tông chủ của gia tộc vào lúc nào, hai người có thể nói chứ?”

Linh Linh vừa nghe, lập tức vì y giải đáp, “Chúng ta còn chưa hiểu chuyện thì tông chủ cũng đã là tông chủ rồi.”

Nàng vừa nhiều lời lại đã bị Bàn Nguyệt liếc nhìn, sau đó giống như Bàn Nguyệt đã đoán trước, Xuân Mãn cả người cơ hồ đều nhảy dựng lên, “Vậy Hiên Trạch không phải là còn rất nhỏ đã phải gánh vác Hiên Trạch gia tộc sao?!” Y đoán tuổi của hắn lớn nhất cũng tuyệt không vượt qua hai mươi lăm, Linh Linh đến đây đã hai mươi năm, mà hắn trước khi Linh đến thì đã là tông chủ Hiên Trạch gia, không phải hắn vừa ba bốn tuổi thì đã phải làm chủ tử một gia tộc khổng lồ đến mức này sao?!

Y kinh ngạc đến mức làm cho Linh Linh vừa bị nhắc nhở đã quên ngay, theo bản năng mà trả lời, “Không nhỏ thế đâu, lúc đó tông chủ đã muốn ——” một miếng bánh đúc đậu xanh thơm ngon bịt lấy cái miệng nhỏ nhắn nhanh nhẩu của Linh Linh.

Mà Linh Linh miệng vẫn còn ngậm đầy bánh đúc đậu xanh lại cười xán lạn với Bàn Nguyệt, vì những lời Linh Linh định nói đã lại bị ép nuốt vào, “Xuân Mãn thiếu gia, lúc đó tông chủ đã không tính là còn nhỏ nữa rồi.”

Sau đó Linh Linh lại nhanh chóng bị nhồi cho một viên bánh đậu xanh, bèn quét một cái ánh mắt sang Bàn Nguyệt đang ngồi thẳng người.

Hiện tại nàng có một nghi hoặc rất lớn, Linh Linh đến tột cùng là như thế nào mà được tông chủ tuyển đi hầu hạ Xuân Mãn thiếu gia chứ?

“Cho dù ngay lúc đó Hiên Trạch đã không tính là nhỏ, nhưng mà để một thiếu niên trông coi một gia tộc lớn thế này ——!” Như vậy không phải thực quá sức sao? Xuân Mãn không chú ý rằng lời này của y chứa những thương xót cùng đau lòng.

“Xuân Mãn thiếu gia, này cũng không có gì lạ.” Cố gắng át đi vị ngọt trong miệng, Bàn Nguyệt lại uống ngay một ngụm nước trà, “Trên đời không chuyện gì là không thể mà.”

Lúc Bàn Nguyệt đang nói lời này, ánh mắt nàng vẫn lảng lạng quan sát y, tựa như chờ xem y sẽ phản ứng thế nào.

Nhưng mà Xuân Mãn vẫn không thể hiểu được, hắn bị những lời Bàn Nguyệt nói làm nhớ ra một việc, “Không gì không thể? Tựa như trước đó vài ngày ta vừa đến phương bắc, trời đang trong xanh tự nhiên lại đổ tuyết sao?”

Lời của làm cho tất cả rơi vào im lặng, đến khi Linh Linh kinh ngạc ngẩng đầu, cùng với Bàn Nguyệt đang cảm thấy kì quái, hai mặt nhìn nhau.

“Xuân Mãn thiếu gia, phương bắc khí lạnh vốn dĩ đến sớm hơn phương nam, nhưng lúc này mới chỉ là ẩm ướt hơn một chút thôi, trời vẫn chưa đổ tuyết đâu.” Linh Linh lanh mồm lanh miệng vẫn mở miệng sớm hơn Bàn Nguyệt.

“Như thế nào chứ? Lúc ta đến Hiên Trạch gia thì tuyết cũng còn chưa tan ——” từ từ đã, y đi vào Hiên Trạch gia liền có một loại cảm giác thật quái dị, mới đầu y vẫn nghĩ không ra là cái gì. Hiện tại y mới hiểu, đó chính là y không hề thấy dấu vết tuyết rơi trong đây.

“Thật là chúng ta đều không thấy có tuyết rơi mà.” Linh Linh mi thanh nhú chặt, vẻ mặt nghi hoặc.

“Các người không có nhìn thấy tuyết rơi có phải là do luôn ở trong Hiên Trạch phủ mà không bước ra ngoài?”

“Ta cùng Linh Linh vẫn ở trong Hiên Trạch phủ không có đi ra ngoài.” Bàn Nguyệt bình tĩnh mà trả lời y.

Các nàng không bước ra ngoài vì trong phủ cơ hồ cái gì đều có, cũng bởi vì các nàng không muốn phải nhìn thấy người ngoài.

“Cho dù là như vậy, Xuân Mãn thiếu gia, phương bắc không lớn đến mức trải dài đông tây mà chỗ có tuyết chỗ không được. Có phải là ngươi nhớ lầm hay không?”

“Sẽ không, ngày đó nhìn thấy tuyết rơi không chỉ có một mình ta. Huống hồ ta đã nói rồi, lúc ta đến, tuyết còn chưa tan.” Tâm tình Xuân Mãn lúc này so với Bàn Nguyệt còn hoài nghi hơn, “Hơn nữa ngày đó ——” y còn thấy chuyện kì quái nữa, y không tự chủ mà đuổi theo một con tuyết hồ, cuối cùng chẳng biết tại sao lại té xỉu.

Sau đó y hỏi Xuân Phúc, Xuân Phúc lại nói hắn không có nhìn thấy cái gì như vậy. Hắn chỉ thấy y đột nhiên chạy đi, sau đó lại cầm đầu xuống tuyết bất tỉnh nhân sự.

Cũng có thể lúc đó y hoa mắt nhìn lầm, nhưng mà —— y lại có cảm giác quả thật có chuyện như thế phát sinh rất mãnh liệt mà. Đây rốt cuộc là vì cái gì...?

“Hơn nữa cái gì, Xuân Mãn thiếu gia?” Xuân Mãn còn chưa nói hết lời làm cho Bàn Nguyệt thắc mắc.

“Hơn nữa, ngày đó... sau đó vài ngày, ta gặp Hiên Trạch.” Xuân Mãn cũng muốn đem chuyện làm cho y trăm tư nghìn giải (không thể nghĩ được) nói ra, y dừng trong chốc lát sau mới tiếp tục nói, “Hôm gặp Hiên Trạch tuyệt còn chưa tan mà!”

Y nghĩ rằng y sẽ vĩnh viễn không quên những hình ảnh vào ngày nhìn thấy Hiên Trạch.

Hiên Trạch ngồi bên bàn cẩm thạch, cảnh tượng tuyệt mỹ khi hàng ngàn sợi tóc như có chủ đích uốn lượn trên không...

Y lúc ấy còn nghĩ hắn chính là thần tiên!

Bên cạnh thảo nguyên mênh mông, đôi mắt ánh lam sâu thẳm thẳm như muốn nhấn chìm người ta vào nỗi buồn vô cùng tận ấy, y cũng khắc ghi thật sâu ở trong lòng. Trong khoảnh khắc đó, cho dù y có xem là giấc mộng, y vẫn bị cơn mộng ấy quyến rũ mất tâm tư.

“Tông chủ?!” Bàn Nguyệt cùng Linh Linh lại là không hẹn mà đồng thanh.

“Nếu như là tông chủ mà nói, vậy tất cả chuyện đó cũng không có gì kì quái.” Bàn Nguyệt thì thầm.

“Cái gì?” Giống như vừa đi vào cõi tiên, Xuân Mãn quả thật không để tâm xem nàng vừa nói gì.

“Không có gì, ta chỉ là muốn nói, tông chủ bận bịu như thế mà mỗi ngày đều có thời gian rảnh chạy qua đây” Bàn Nguyệt cố lấp liếm, bởi vì có một số việc, chỉ có thể do chính tông chủ giải thích.

“Hiên Trạch bề bộn nhiều việc sao?” Mỗi ngày nay, mỗi ngày y đều có thể nhìn thấy hắn, hơn nữa còn là hắn mang y đi du ngoạn khắp nơi trong Hiên Trạch phủ mà! Y vẫn nghĩ Hiên Trạch gia quả thật rộng lớn, giống như Vạn gia. Cho nên dù có phải lo sinh ý, nhưng y nghĩ Hiên Trạch đều sẽ cho những chủ tử dưới quyền hoặc tổng quản làm, trừ phi là việc phi thường trọng yếu, nếu không hắn sẽ không nhúng tay vào chứ. Như vậy hắn mới có thời gian thăm thú, chăm lo cho các phu nhân.

“Đương nhiên, tông chủ vốn là người chăm lo tất cả sinh kế trong phủ mà! Có đôi khi ngài ấy bận đến mức ba bốn ngày không ngủ. Trước kia chỉ buồn bán ở phương bắc thôi cũng đã bận, huống chi bây giờ còn muốn đem sinh ý mở rộng đến phía nam, vậy nên ngài ấy lại càng bận hơn.” Linh Linh sau khi nói xong lại nhìn Bàn Nguyệt, thấy nàng ta không có phản ứng gì mới âm thầm thở ra một hơi, nàng lần này cuối cùng cũng có thể nói đúng cho hết lời.

“Hiên Trạch thật sự bận đến vậy sao? Sao mấy ngày nay hắn đều đến Dung Tuyết Cư ..., ” chăm sóc cho y ..., “Hơn nữa hôm nay hắn không phải sáng sớm đã tới rồi sao?”

“Xuân Mãn thiếu gia, tông chủ không phải mỗi ngày đều đến Dung Tuyết Cư, mà là mỗi ngày đều ở Dung Tuyết Cư, bởi vì Dung Tuyết Cư chính là nơi ngài ấy ở. Mà mỗi sớm tông chủ đều giúp người rửa mặt vừa là do giữ lời hứa với người, cũng bởi vì tông chủ muốn đến gặp người. Tông chủ, thật sự thập phần để ý người.”

Nghe xong lời Bàn Nguyệt nói, Xuân Mãn ngây người một chút, thế mà y không biết Hiên Trạch lại ở Dung Tuyết Cư, “Vậy hắn ở chỗ nào trong Dung Tuyết Cư?”

“Thư phòng.”

“Thư phòng?” Xuân Mãn lại là sửng sốt, “Dung Tuyết Cư chẳng lẽ không có phòng ngủ khác sao?”

“Không có. Dung Tuyết Cư cũng chỉ có phòng người ở là phòng ngủ, ngoài ra chỉ có thư phòng. Dung Tuyết Cư bởi vì là chỗ riêng tư của Hiên Trạch gia chủ, cũng không dùng để chiêu đãi khách nhân, bởi vậy, cũng sẽ không có khách phòng. Xuân Mãn thiếu gia, người hiện tại là ngủ trong phòng ngủ của tông chủ, nên tông chủ phải ngủ trong thư phòng.”

“Vậy vì cái gì mà hắn lại nhường phòng cho ta?” Y thật sự không nghĩ tới mấy ngày qua, Hiên Trạch đều ngủ trong thư phòng, thời tiết lạnh như thế, hắn chịu được sao?

“Xuân Mãn thiếu gia, nô tỳ vừa mới nói qua. Tông chủ bận để ý người, thậm chí phải gọi là phi thường để ý người. Hắn luôn quan tâm bữa ăn giấc ngủ của người, những cái khác, nô tỳ nghĩ đối với hắn đều không quan trọng bằng đâu.”

Nghe xong lời Bằng Nguyệt nói, Xuân Mãn chìm vào trong những suy nghĩ xa xăm, không hề nhìn thấy ánh mắt Bằng Nguyệt nhìn y có những ý nghĩ hàm súc sâu xa thế nào...

Giữa trời là ngàn dặm ánh mây màu lam, một màu xanh trời trong veo.

Giống như có thể nuốt lấy y, hấp dẫn y, làm cho y không tự chủ mà lạc mất chính mình trong nó, chìm đắm trong cái ôm ôn nhu đó.

Như là nhắc tay có thể chạm đến đến nó, vì thế y thật muốn đưa tay.

Lại phát giác —— toàn thân của y không thể động, thậm chí không còn cảm nhận được cái lạnh của tuyết nữa...

Y chỉ như một thanh củi bị vứt bỏ giữa đường, nếu còn biết lạnh biết nóng thì đúng là ân huệ trời ban.

Y bị ai chính mình, thậm chí y còn không có quyền lên tiếng ——

Trời ơi, là ai đem y vứt bỏ ở đây, là ai cho y hiểu được thế nào là hỷ nộ ái ố! Nếu như có thể, làm ơn biến y về thành củi mục đi, cho dù sau này y có lưu lạc đến mất đi giữa đất trời cũng được mà ——

Y không có thân hình, ngay cả việc muốn rơi lệ vì đau xót cũng không thể...

Là cái gì?! Y thế mà cảm nhận được có thứ nước gì rơi trên mặt mình!

Là gì nhỉ?

Y thật muốn tìm kiếm, nhưng cử động mi mắt cũng là hy vọng xa vời ——

Trời ơi, không cần tàn nhẫn với y như thế mà, y chỉ muốn biết là thứ gì lưu lại trên mặt mình...

Trời a ——

Bỗng dưng, y nhìn thấy một thứ trắng tinh như tuyết che phủ tầm mắt y, sau đó một giọt nhỏ rơi xuống... Là lệ tuôn sao ——!

Xuân Mãn mở mắt, trước mặt chỉ thấy một mái tóc bạch kim sáng lấp lánh. Nháy mắt y đã nghĩ bản thân vẫn còn đang mơ, y nghĩ mộng mị này đau lòng đến mức y phải khóc..., cho đến khi thấy người trước mặt là Hiên Trạch, Xuân Mãn mới liều lĩnh vùi đầu vào ngực hắn.

“Là ác mộng sao?” Hiên Trạch nhẹ nhàng ôm lấy, thì thầm hỏi y.

Cảm giác được bàn tay Hiên Trạch ấm áp nhẹ nhàng vuốt lưng mình trấn an, Xuân Mãn cảm thấy tâm tư bất an do mộng ảo vừa nãy đã thật thần kì yên ổn lại.

“Ừ.” Xuân Mãn cúi đầu vùi vào lòng Hiên Trạch.

“Đã mơ thấy cái gì?”

Xuân Mãn không nói gì. Bởi vì mộng kia quá mức quái dị, làm cho y không biết mở miệng thế nào, bưng tỉnh lại thấy một màn kia, không hiểu tại sao lại làm tim y đau đớn đến mức muốn đổ lệ.

Vẫn là một con hồ ly, vẫn là một con hồ ly trắng toát như tuyết, nó nhỏ lệ xuống trên khuôn mặt của y, nháy mắt y cảm nhận được trong giọt lệ đó muôn ngàn đau đớn cùng tuyệt vọng. Làm cho y cũng cảm thấy thống khổ đến mức muốn bật khóc.

Tuy Xuân Mãn không nói gì, nhưng dường như Hiên Trạch vẫn nghe được tiếng lòng của y, hắn ôn nhu nói, “Không có việc gì, chỉ là một cơn ác mộng, quên đi là tốt rồi.”

“Ừ.” Sự ôn nhu đó làm cho Xuân Mãn cảm thấy yết hầu của mình đau xót, thật sự lại càng muốn khóc hơn.

Không biết là do đêm quá mức tịch liêu, quá mức tĩnh lặng, hay là bởi vì lồng ngực của hắn thật sự ấm áp, mà giờ đây Xuân Mãn mới nhận ra quả thực hắn đối xử với y bằng hết cả tấm lòng.

Sự ôn nhu của hắn làm y cảm động đến mức lệ rơi.

Cho tới nay, y đã nghĩ nước mắt của y bị cuộc sống tàn khốc hiện tại làm cho khô cạn hết rồi, thế mà giờ y mới phát giác, không phải y không còn nước mắt, mà là không ai có thể cho y cảm giác yên tâm để bật khóc mà thôi.

Xuân Mãn phát ra tiếng ghen ngào kiềm nén làm Hiên Trạch nghĩ rằng y vẫn còn bị cơn ác mộng đó ám ảnh, vì thế vòng tay của hắn lại càng chặt hơn, “Đừng sợ nữa, đừng sợ. Có ta ở đây, ta vẫn sẽ ở đây, ta vĩnh viễn sẽ canh giữ bên cạnh Mãn nhi, sẽ không để bất cứ chuyện gì không tốt xảy ra trước mặt Mãn nhi.”

“Người thật sự sẽ ở sao?” Xuân Mãn bởi vì mặt vui trong ngực Hiên Trạch nên thanh âm có chút rầu rĩ.

“Sẽ.” Hiên Trạch khẳng định với y.

“Cho dù ta đang ngủ người cũng vẫn ở đây?”

Hiên Trạch dừng một chút, vẫn nói, “Sẽ.”

“Nếu ta cho người ôm, người sẽ ở đến hừng đông?”

Hiên Trạch nở nụ cười, giọng trầm ấm áp, “Ta sẽ, hơn nữa ta còn có thể ở cạnh người vĩnh viễn.”

“Không sang thư phòng ngủ nữa?”

Hiên Trạch cười khê, âm thanh quanh quẩn khuấy động sự yên tĩnh của đêm đen, “Không đi.”

Hắn thích Mãn nhi làm nũng với hắn như thế này.

“Người đáp ứng rồi đó, không được đổi ý.” Xuân Mãn ngẩng đầu nhìn Hiên Trạch, trong ánh mắt còn chất chứa nỗi khao khát muốn nghe lời thật tâm.

“Đáp ứng người, vĩnh không đổi ý, dù chết cũng không dời.” Hắn mang theo thâm tình say lòng người, hôn nhẹ lên vầng trán trơn bóng của Xuân Mãn.

“Ta tin tưởng người, vĩnh không đổi ý, nghĩa vô phản cố.” Y nhắm mắt lại, nhận lấy thâm tình của hắn.

Có hắn đây, y còn sợ gì nữa.

Cho dù có là trong khoảnh khắc hay là cả đời này...

Mặt trời ấm áp vừa đem ánh nắng phủ lên căn phòng tuyền một màu trắng sạch sẽ, thì một bóng dáng xinh đẹp xanh biếc nhanh chóng đẩy cửa tiến vào.

15. Chương 15

“A a! Xuân Mãn thiếu gia, hôm nay ta cuối cùng cũng có thể thức sớm hơn người. Lần này người không thể lại tự mình chải đầu rồi, Xuân Mãn thiếu gia —— a!” Chỉ đoán vén rèm sẽ thấy gương mặt ngái ngủ của Xuân Mãn, chẳng ngờ trước mắt là mái tóc phiêu tán ánh bạc sắc làm cho người nhộn nhạo, sau đó Linh Linh liền thấy được sắc mặt không chút biến hoá của Hiên Trạch, vẫn cứ tuấn tú phi phàm như trước.

Không ngờ Hiên Trạch lại xuất hiện nên Linh Linh sợ tới mức chân tay đều mềm nhũn, “Tông, tông chủ!”

Tức thì Linh Linh bị dọa đến sắp quỵ xuống nhận sai, ngay sáng sớm nàng lại gặp người làm cho nàng sợ đến mức nhuễn chân, sau đó mở to mắt nhìn chằm chằm người đang ngồi trên giường.

Hai người còn đang mặc áo ngủ, còn đang ngơ ngác: vậy, vậy là tông chủ tới qua ngủ ở đây sao?

Có thể là do bị đánh thức lúc sáng sớm làm cho Hiên Trạch có chút không vui, thanh âm của hắn mang chút hàn ý, “Linh Linh, người thế nào mà không biết trên dưới, sáng sớm đã quát tháo cái gì!”

Những nghi vấn cuộn cuộn trong lòng bị giọng nói lạnh lùng của Hiên Trạch thổi bay, Linh Linh mới vừa rồi còn cố gắng đứng vững đã ngay lập tức quỵ xuống, giọng nói bởi vì sợ hãi mà run rẩy, “Tông, tông chủ, nô tỳ biết sai rồi.”

Mấy ngày nay tông chủ đối đãi với Xuân Mãn thiếu gia thật sự ôn nhu làm cho nàng nhanh chóng quên đi hắn vốn dĩ là một người lãnh khốc vô tình.

“Đừng trách Linh Linh, là ta nói nàng gọi ta thức sớm mà.” Nhìn thấy Linh Linh bị dọa đến mức sắc mặt đều trắng bệch, Xuân Mãn nhanh chóng nói với Hiên Trạch.

Thấy Xuân Mãn vì Linh Linh mà nhận hết trách nhiệm, Hiên Trạch cũng không làm khó nàng, bắt quá hấn vẫn dặn dò vài câu, “Lần sau không được như vậy, bằng không ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

“Vâng ạ, nô tỳ sau này cũng không dám vậy nữa.” Linh Linh thấy có thể tránh được một kiếp nạn liền cảm kích Xuân Mãn tận đáy lòng.

“Đi ra ngoài chuẩn bị nước và các thứ khác đi, chuyện giúp Mãn nhi thay y phục cứ để ta.”

“Vâng.” Nghe lệnh xong, Linh Linh lập tức lui ra ngoài.

Linh Linh vừa mới khuất sau cánh cửa, Xuân Mãn lập tức nhảy xuống giường lấy y phục sớm treo ngay ngắn trên giá, tự mình mặc vào.

Kinh ngạc nhìn động tác nhanh nhẹn của y, Hiên Trạch phản ứng còn nhanh hơn, lập tức đón lấy y phục mà giành việc về mình.

“Mãn nhi, để ta giúp ngươi.”

“Không cần.”

Giọng nói kiên định của Xuân Mãn làm cho Hiên Trạch ngẩn ra, lúc này hấn mới để ý rằng từ nãy đến giờ Xuân Mãn vẫn cúi đầu.

Xuân Mãn đứng thẳng cũng chỉ đến ngực hấn, lúc này cúi đầu, làm cho Hiên Trạch phải hơi khom người mới thấy được vành tai giấu dưới làn tóc rối của y.

Khi hấn nhìn thấy làn da còn đỏ hơn nắng sớm của Xuân Mãn, hấn không khỏi nhẹ nhàng cười ra tiếng, “Như thế nào hiện tại mới cảm thấy thẹn thùng?”

Xem ra Mãn nhi của hấn lúc này mới nhớ ra đêm qua đã bạo gan mà bộc lộ thể nào.

Xuân Mãn quật cường cố không để ý tới hấn, chỉ muốn rút bàn tay đang bị hấn nắm giữ ra để tiếp tục mặc quần áo.

Nhưng sức lực của y làm sao có thể địch lại Hiên Trạch? Đương nhiên là y lại bị hấn nhẹ nhàng khống chế rồi!

“Buông tay!” cố gắng thoát được một chút lại bị hấn tóm chặt hơn, Xuân Mãn có chút thẹn quá thành giận.

“Chỉ cần ngươi ngẩng đầu lên ta sẽ buông.” Hiên Trạch ra điều kiện với y.

“Ta không cần.” Thế mà lại có người bắt cần.

“Vậy ta đây sẽ không buông.” Hiên Trạch cười đến giảo hoạt, “Chúng ta giữ mãi thế này cũng được, được mà, ta nghĩ Linh Linh cũng sắp quay lại rồi. Nàng sẽ lại thấy thôi!”

Một bàn tay của Hiên Trạch đặt trọn trên thắt lưng của Xuân Mãn, một bàn tay lại bắt gọn lấy hai tay y, hình ảnh hai người dính sát vào nhau cùng một chỗ thật làm cho ai nhìn đến cũng sẽ hiểu lầm.

Cho dù nói thế nào, tình huống lúc này vẫn kém xa hình ảnh hai người bọn họ ngủ cùng giường đêm qua, nhưng đơn thuần như y lại chẳng nghĩ xa được đến vậy.

“Vậy ngươi buông tay trước.” Quả nhiên, Xuân Mãn lui từng bước.

“Ngươi ngẩng đầu trước rồi ta sẽ buông.” Hiên Trạch lại giở thói trẻ con xấu tính.

Nghe nói như thế Xuân Mãn trầm mặc thật lâu, sau đó dường như đã hạ quyết tâm, y hít một hơi sâu, ngẩng đầu, “Ngươi có thể buông tay chưa?”

Thường thức khuôn mặt xấu hổ tức giận của y, Hiên Trạch không nhịn được lại hôn lên da mặt ửng hồng đó.

Vừa hôn xong, lại thấy y bị cái hôn dọa sợ, mắt to tròn cùng cái miệng vẫn còn hơi hé, nhìn rất đáng yêu!

Nhịn không được, hắt lại hôn nữa, hôn rồi lại hôn, như mưa sa xuống mặt Xuân Mãn, cho đến khi Xuân Mãn từ thất thần chuyển qua ngưỡng ngừng kháng nghị, “Hiên Trạch ——!”

“A!” Hiên Trạch cười thành tiếng, Mãn nhi của hắn từ ngoài vào trong đều đỏ hồng, thật sự hoài nghi toàn thân của y cũng đỏ hết hay không.

“Buông tay được rồi!” Không phải nói nếu y ngắt đầu sẽ buông tay y ra sao? Như thế nào còn nắm mãi không thả chứ.

“Được rồi, được rồi.” Hiên Trạch nghe lời y mà buông tay.

“Hiên Trạch!!” Xuân Mãn giờ phút này thanh âm thật sự như hét lên.

Hắn làm sao nữ, để y yên tâm, hắn cũng chỉ tạm buông tay. Sau đó lại dính sát vào lưng y, càng lúc càng áp sát vào người Xuân Mãn.

Lúc trước hắn cũng chỉ ôm nhẹ lấy y, đây là lần đầu hắn dùng lực ôm chặt y như thế, chặt chẽ đến mức làm y hoài nghi có phải chính y đang bị hút vào thân thể hắn hay không. Cũng càng thêm làm cho người ta ngưỡng ngừng, “Buông!”

Y càng giẫy dụa Hiên Trạch lại càng bất động, giả làm đĩa đeo.

“Ta làm như vậy là không muốn để cho ngươi bị cảm lạnh thôi mà, thời tiết lạnh thế này, buông ra ngươi sẽ sinh bệnh đó!” Lý do của Hiên Trạch mới nghe có vẻ quang minh chính đại, kỳ thật là ẩn chứa tâm tư mà.

“Vậy ngươi buông ra cho ta mặc quần áo.” Hắn còn không biết xấu hổ. Xuân Mãn trừng mắt.

“Trừ phi ngươi cho ta giúp ngươi mặc.” Hiên Trạch cười hì hì, một chút cũng không biết hắn đang cư xử rất vô lại.

Xuân Mãn vừa nghe, liền bỏ cuộc ngồi vào lòng Hiên Trạch, “Có phải nếu ta không chịu, ngươi sẽ ôm ta mãi không buông?” thanh âm Xuân Mãn có vẻ thực bất đắc dĩ.

“Ha hã!” Người nào đó cười đến nhẹ nhàng khoan khoái, rõ ràng, đối phương đã thỏa hiệp.

Xuân Mãn bị ôm vào lòng Hiên Trạch bèn nắm tay đầm hắn một cái.

Người này đúng là thập phần bá đạo!

16. Chương 16

Xem ra Hiên Trạch thật sự bề bộn nhiều việc, bận rộn đến mức không thể cùng y dùng điểm tâm, cũng không để y nói với hắn chút chuyện, hắn đã bị người kêu đi rồi.

Có chút rầu rĩ mà dùng xong bữa điểm tâm, Xuân Mãn nhàn rỗi ghé vào bên bệ cửa nhìn cảnh sắc ngoài song.

Mà Bàn Nguyệt luôn chu đáo nhìn thấy y như thế, liền hỏi han, “Xuân Mãn thiếu gia, ngươi có phải là có tâm sự gì hay không?”

Xuân Mãn không phải hoàn toàn thất thần, nghe nàng hỏi bèn quay đầu lại nhìn Bàn Nguyệt phía sau, “Ngươi nhìn ra ta có tâm sự sao?”

“Đúng vậy a, Xuân Mãn thiếu gia.” Bàn Nguyệt mỉm cười.

“Kỳ thật cũng không có gì, ta chỉ là nhớ một người.”

“Nhớ ai thế, Xuân Mãn thiếu gia.” Bưng một khay quà vật thật to vào, Linh Linh tò mò mà hỏi, “Có phải là nhớ phụ mẫu không?”

“Không phải.” Xuân Mãn lắc đầu.

Không phải y bất hiếu, mà là bọn họ thật không có cái gì để y nhớ cả. Bọn họ ngay cả một khắc đồng hồ thân tình cũng không cho y, y thường tự hỏi, bọn họ sinh hạ y là vì cái gì.

“Là một người bằng hữu của ta, hảo bằng hữu, lớn lên bên ta” Cũng là người cùng y đồng cam cộng khổ.

“Vậy hân hiện tại ở phía nam sao?” Linh Linh đưa cho y một khối bánh phù dung, Xuân Mãn lắc đầu, tỏ vẻ không muốn.

“Hân đi cùng ta đến Hiên Trạch gia.”

“Như vậy không phải tốt lắm sao! Người có thể gọi hân tới gặp người mà.” Linh Linh thật sự vui mừng thay y. Hơn nữa còn đem khối bánh y chối từ để lại chỗ cũ, những thức ăn nhẹ này đều do Hiên Trạch sai người làm riêng cho Xuân Mãn, cốt ý là muốn dỗ y ăn nhiều hơn một chút, y rất gầy. Nhưng mà y không muốn ăn, cũng không ai miễn cưỡng được, cứ thế, những khối bánh cầu kì cùng mứt ngọt đủ vị lạ lùng ngày nào cũng phải đem bỏ đi.

“Hôm nay ta đã định nói với Hiên Trạch chuyện này, nhưng mà còn chưa kịp mở miệng thì hân đã phải đi.” Ai, y thật sự nhớ Xuân Phúc, vừa mở lời đã không thể ngừng nói được.

“Xuân Mãn thiếu gia, người có thể tìm Đại tổng quản nói chuyện này mà, Đại tổng quản trông nom tất cả những chuyện lớn nhỏ trong Hiên Trạch phủ.” Bàn Nguyệt này giờ chỉ im lặng lắng nghe liền đề nghị.

Xuân Mãn vừa nghe, ánh mắt lập tức sáng ngời, “Có thể chứ? Đại tổng quản sẽ chịu giúp ta sao?”

Linh Linh liếc mắt gật đầu, “Đương nhiên là có thể, còn sẽ làm tốt nhất có thể nữa. Giờ đây người lớn nhất Hiên Trạch phủ chính là người, có ai dám không theo mệnh lệnh của người?”

“A? Vì cái gì?” Xuân Mãn không thể hiểu lời của nàng.

“Ai nha, Xuân Mãn thiếu gia, bởi vì tông chủ rất xem trọng người mà, ta nghĩ hân đối với người là ngoan ngoãn phục tùng thật sự đó!”

“Hân nào có...!” ngoan ngoãn phục tùng y chứ, hân thật sự là bá đạo!

Lời nói của Linh Linh nhất thời làm cho Xuân Mãn thoáng buồn, y nhớ lại chuyện sáng nay.

Nhưng Linh Linh vô ý không hề để tâm đến vẻ mặt cùng khẩu khí chán nản của y, tiếp tục nói, “Cho nên, chỉ cần người muốn làm gì, tất cả mọi người trong Hiên Trạch phủ tất nhiên sẽ đem toàn lực ra giúp đỡ.”

“Cũng không cần khoa trương như vậy, ta chỉ muốn gặp lại Xuân Phúc mà thôi.”

“Xuân Phúc?” Linh Linh nhất thời nghe không hiểu mà nghiêng đầu ngẫm nghĩ.

“Là tên bằng hữu của ta.” Xuân Mãn giải thích với nàng.

“À!” Linh Linh bừng tỉnh đại ngộ.”Vậy Xuân Mãn thiếu gia có muốn đi tìm Đại tổng quản hay không, hỏi ông ấy xem bằng hữu của người ở đâu, sau đó gọi hân đến gặp người?”

“Vậy thì quá tốt!” Xuân Mãn cao hứng mà đồng ý.

Y thật sự muốn biết Xuân Phúc hiện tại thế nào, hân có sống tốt hay không?

“A! Chúng ta nên ngay lập tức đi tìm Đại tổng quản.” Chẳng biết tại sao, Linh Linh lại vui vẻ đến mức nhảy cẫng lên. Mà Bàn Nguyệt chỉ trong một câu liền vạch trần nguyên nhân, “Ta thấy người cao hứng chỉ vì có thể ra khỏi Dung Tuyết Cư để dạo chơi!”

“Này!” Bị người ta vạch trần tâm tư nên Linh Linh giống như bị người hắt nước lạnh vào mặt.

Nhưng Xuân Mãn lại nở nụ cười mà không chấp nhất, “Không có việc gì, đi tìm Đại tổng quản cũng thuận tiện đi chỗ khác dạo chơi một chút chứ, ở trong Dung Tuyết Cư lâu quá ta cũng có chút buồn.”

Linh Linh vừa nghe, lại vui vẻ hoạt bát hẳn lên, cơ hồ muốn ôm Xuân Mãn một cái thật chặt, “Xuân Mãn thiếu gia tốt nhất, Xuân Mãn thiếu gia đại nhân!”

Vẫn chỉ là một đứa nhỏ đơn thuần thôi! Bàn Nguyệt làm thỉnh, ý niệm này ngay lập tức xuất hiện trong đầu.

Đại tổng quản chính là vị tổng quản có khuôn mặt hiền hậu lúc trước đã dẫn Xuân Mãn đến Dung Tuyết Cư gặp Hiên Trạch.

Nghe được ý đồ khi Xuân Mãn đến, Đại tổng quản cung kính mà cười nói, “Xuân Mãn thiếu gia muốn gặp bằng hữu kia đương nhiên là có thể rồi, chẳng qua người thiếu gia muốn tìm cách nơi này một khoảng khá xa, nhất thời không thể tìm được ngay, có thể phải chiều tối ngài mới gặp được hẳn.”

“Có thể nhìn thấy hẳn là tốt rồi, dù sao ta cũng không có việc gì, chờ một chút cũng không sao cả.” Xuân Mãn thực có thể hiểu được ý tứ những lời này của Đại tổng quản, bởi vì Hiên Trạch phủ thực lớn, y đã sớm được thấy qua.

“Như vậy bây giờ Xuân Mãn thiếu gia phải về Dung Tuyết Cư chờ tin tức sao?”

Xuân Mãn đầu tiên là quay đầu lại nhìn Linh Linh đang bút rút một cái, rồi mới nói, “Hay là, ta có thể đi dạo chơi bên ngoài này chứ? Nơi này có cái gì hạn chế ra vào không?”

Người nhà giàu luôn có những bí mật không muốn ai biết, Xuân Mãn hỏi như vậy chính là tôn trọng riêng tư của bọn họ, không có ý tứ gì khác.

Cách nói năng của Xuân Mãn làm Đại tổng quản cảm thấy y quả thật khác biệt, cho dù y xuất thân là hạ nhân, nhưng cách hành xử của y lại như một vị công tử nền nã của một gia đình cao quý. Đây mới thấy, có vài việc chỉ có thể nói là trời sinh, không thể tự học được.

Người tông chủ để tâm, thật là một con người dễ mến.

Đại tổng quản nghĩ như vậy, khuôn mặt hiền hoà vẫn niềm nở như trước, “Xuân Mãn thiếu gia, Hiên Trạch phủ đối với ngài hoàn toàn không hạn chế. Ở đây, không có nơi nào mà thiếu gia không thể vào.”

Dù cho có là cấm địa mấy trăm năm qua chỉ có một mình tông chủ được tiến vào.

“À, như vậy ta cũng an tâm. Ta còn sợ vô tình bước vào nơi không nên!”

“Như vậy, Xuân Mãn thiếu gia, ngài còn cần thêm vài người hộ tống chăng?”

“Không cần. Có Linh Linh, Bàng Nguyệt và ta ba người là được rồi, nhiều người cũng không tốt.” Xuân Mãn nhanh chóng cự tuyệt ý tốt của Đại tổng quản, thật sự y cũng không cần nhúc nhích một cái là có cả đoàn người nhúc nhích theo! Vương chân vương tay còn chưa nói, chỉ sợ người ta dị nghị mà thôi.

“Vậy thì, có việc gì thì thiếu gia cứ cho gọi tiểu nhân là được.”

“Hảo, ta sẽ gọi. Làm phiền ngài Đại tổng quản.”

“Xuân Mãn thiếu gia không cần dùng kính ngữ với tiểu nhân, tiểu nhân nhận không nổi!” Đại tổng quản vì Xuân Mãn quá mức lễ phép mà lo sợ.

“Vậy ngài cùng dừng cứ một chút lại thiếu gia, ta cũng chịu không nổi a. Ngài nói như thế nào cũng là trưởng bối mà!” Xuân Mãn thực chân thành mà giải thích.

“Này ——” Lần đầu tiên có người nói với ông những lời này, đại tổng quản nhất thời cứng họng.

“Đại tổng quản, ngài đáp ứng đi. Ngài luôn dùng kính ngữ như thế với Xuân Mãn thiếu gia, y sẽ rất khó chịu. Ngài thích kết quả như thế sao?” Vẫn là Bàng Nguyệt vừa nói đã đụng đến chỗ đau của tổng quản.

“Đúng vậy, đúng vậy! Đại tổng quản, hay là ngài muốn tông chủ biết việc ngài không tuân lời Xuân Mãn thiếu gia?” Linh Linh nóng vội muốn đi chơi cũng nói leo vào.

Nghe các nàng vừa nói như thế, Đại tổng quản nhìn thật sâu vào Xuân Mãn sau đó đường hoàng cung tay cúi đầu hành một cái lễ với y, “Cung kính không bằng tuân mệnh, Xuân Mãn thiếu gia.”

“Đại tổng quản, ông lại nữa rồi!” Bị ông làm một cái lễ trọng vậy, Xuân Mãn quả thật thấy chân tay luống cuống.

Sau đó đại tổng quản mới ngửa đầu cười to, “A, thói quen, nhất thời quên.”

Tông chủ thật sự đã yêu đúng người, bảy trăm năm đau khổ tìm kiếm của ngài quả thật đáng giá!!

Không ai nghe thấy tiếng lòng của tổng quản, tất cả đều bị tiếng cười lả lăm này của ông làm cho rùng mình.

17. Chương 17

Một đường đi trong đại sảnh hoa lệ của Hiên Trạch gia, Xuân Mãn liền gặp được người y vẫn muốn gặp — Xuân Phúc!

Mà Xuân Phúc đi theo bên người Đại tổng quản vừa nhận ra Xuân Mãn liền liền xông lên gắt gao ôm lấy y, “Xuân Mãn! Ta nhớ...người quá!”

“Ta cũng vậy.” Cửu biệt gặp lại, làm cho Xuân Mãn cũng có chút kích động. Kỳ thật cũng không tính là cửu biệt, cũng không đến nửa tháng ——! Bất quá đối với bọn họ, chỉ là tiểu nhân vật trong biển người, thì tách ra rồi hội ngộ cũng đã là kì tích.

Linh Linh vừa nhìn thấy nam nhân mặt dài này ôm chặt lấy Xuân Mãn, lập tức đi lên muốn tách bọn họ ra, “Buông tay buông tay buông tay, y không phải người người có thể ôm!”

Vừa nói, Linh Linh vừa xua tay đuổi Xuân Phúc.

Vừa định hảo hảo ôm lấy người bao nhiêu ngày qua mới gặp được lại đã bị quấy rầy, vẻ mặt Xuân Phúc không tốt nhìn Linh Linh vẻ mặt cũng không tốt, “Này, Cô nương, ta cùng bằng hữu của ta nói chuyện phiên gì đến cô mà đến quấy rầy chúng ta?”

Thấy Linh Linh mặc trang phục nô tỳ, hần chỉ nghĩ nàng là người cùng làm việc chung với Xuân Mãn.

Mà thái độ không khách khí của hần làm cho Linh Linh cũng càng không khách khí, “Này, người cùng bằng hữu của người nói chuyện phiên sẽ không cần e ngại ta, chỉ là người không được ôm Xuân Mãn thiếu gia, nếu tông chủ gặp sẽ không vui.” Đùng để hần ta đại khai sát giới!

“Gi?” Xuân Phúc vừa nghe liền nghi vấn, “Ai?” Bọn họ không phải đang nói cùng một người à?

“Gì cái gì mà gì! Ta nói người buông Xuân Mãn thiếu gia ra!” Linh Linh chỉ muốn làm cho hần bỏ tay khỏi người Xuân Mãn.

“Xuân Mãn? Thiếu gia?!” Xuân Phúc lặp lại một lần rồi đột nhiên buông Xuân Mãn ra, giữ khoảng cách mà quan sát y.

Bởi vì mới vừa thấy y hần đã xông lên ôm lấy, cho nên không chú ý. Hiện tại Xuân Phúc mới nhìn rõ ràng Xuân Mãn toàn thân ăn vận không như người thường.

Không khí yên lặng rất lâu sau đó...

Sau đó Xuân Phúc mở miệng, “Người là ai mà mang bộ dạng của Xuân Mãn aaa!” ——

“Trời ạ! Trời ạ! Trời ạ! A! A ——!”

Phát ra liên tiếp đích sợ hãi tương tưng với kích động không ngừng trong nội tâm, cuối cùng Xuân Phúc cũng nhìn rõ ra Xuân Mãn là thể nào.

Sau đó Xuân Mãn nói rõ sự tình cho hần, hần lại càng kích động hơn.

“Xuân Mãn, người nói cho ta biết, tông chủ kia thật sự bao nhiêu tuổi?”

“Hần...” Xuân Mãn nói không nên lời, bởi vì y quả thật không biết.

“Tốt lắm, người không cần phải nói, ta đã biết!” Xuân Phúc tỏ ra thông hiểu.

Hần nghĩ Xuân Mãn vừa rồi do dự là bởi vì tuổi tác của đối phương rất lớn.

“Xuân Mãn, ta biết người chịu khổ nhiều, khổ đến mức có người đối tốt với người, người liền liền xông lên muốn ở cùng hần. Nhưng là người cũng không thể tự hạ thấp mình, người nhận cái thân phận trong mắt người đời còn hèn mọn hơn hạ nhân này, đem tương lai của mình giao cho kẻ có tiền, hơn nữa còn là một lão nhân, người rõ ràng là đang tìm đường chết, người có biết hay không!”

“Hiên Trạch hần —— ”

“Người không cần nói cho hần, người hiện tại căn bản là bị hần lừa! Xuân Mãn, người chẳng lẽ đã quên chuyện ở Vạn gia? Kể có tiền thế non hẹn biển gì đó cũng chỉ là đùa vui! Bọn họ ngoạn chán rồi lại sẽ cười người si tâm vọng tưởng!”

“Hiên Trạch không —— ”

“Xuân Mãn! Người còn nói tốt cho hần! Người rốt cuộc là làm sao vậy a? Ta biết người là người thế nào, ta biết người không phải là người tham luyến phú quý quyền thế, người chịu đựng thân phận này hần là có lý do, nhưng ta nhắc người nhớ, kẻ có tiền có quyền, người tránh bọn họ càng xa càng tốt, bằng không cuối cùng người nhất định sẽ bị thương tổn!”

“Xuân Phúc người nghe ta nói —— ”

Nhưng Xuân Mãn không thể nói gì bởi Xuân Phúc không muốn nghe y nói bằng y nghe hần nói, vì thế hần còn to giọng hơn.

“Xuân Mãn! Ta nói nhiều như vậy người còn nghe không vào sao?! Người thật nghĩ người được tông chủ gì đó để mất sao? Người sai rồi! Ta dám khẳng định hết thấy đều là giả dối, người không cần chờ đến ngày nào đó lão đầu tử kia lừa được người mê muội rồi lại phủ tay người sau cười người trước khóc, cuộc chơi không biết kẻ thắng người thua nhưng người chắc chắn sẽ bị bọn họ chế nhạo! Xuân Mãn người chớ quên, chúng ta làm hạ nhân kiêng kỵ nhất chính là si tâm vọng tưởng có thể tìm được tình yêu, bởi vì người có loại tâm tình này, người sẽ dễ dàng lâm vào mộng mị, huỷ hoại bản thân ——!”

Xuân Phúc nói không sai, ở đây tính mạng con người phân theo vai vế, kẻ có tiền thường xuyên vui đùa sinh mạng hạ nhân, chơi đùa đến mức người ta tuyệt vọng để đổi lấy vài phút tiêu khiển.

Nhìn thấy Xuân Mãn bắt đầu trầm mặc, Xuân Phúc thật cẩn thận đề nghị, “Xuân Mãn, thừa dịp hiện tại còn kịp quay đầu—— trốn đi! Không cần duy trì loại thân phận này —— Trốn đi! Ta với người cùng nhau trốn!”

“Xuân Mãn sẽ không rời khỏi ta!”

Linh Linh cùng Bằng Nguyệt bị Xuân Mãn nói quay về Dung Tuyết Cư cũng đã định rời đi, nhưng khi nghe câu nói này liền dừng người.

Hai người đồng thời ngẩng ra rồi lập tức nhìn về phía lối vào, liền thấy Hiên Trạch đứng đó từ khi nào.

Ánh mắt phần nộ cùng bá khí ngút ngàn làm cho người xung quanh cảm thấy toàn thân rét lạnh. Hần tức giận đứng thẳng tắp, ánh mắt màu thiên thanh nhìn chằm chằm vào Xuân Phúc, cùng ngữ điệu khẳng định, “Xuân Mãn vĩnh viễn sẽ không rời khỏi ta, mà ta càng không để cho y rời đi, y là của ta!”

Xuân Phúc ngây người, vì kiên quyết đó, vì thâm tình đó, vì khí chất siêu phàm thoát tục đó ...

Sau đó trong bầu không khí căng thẳng, Hiên Trạch cơ hồ đã muốn đuổi Xuân Phúc đi, nếu không Xuân Mãn kiên quyết phản đối, Xuân Phúc rất có thể đã bị đuổi.

Nhìn bóng lưng vẫn còn cứng ngắc của Hiên Trạch, Xuân Mãn đi đến phía sau hần, “Hiên Trạch, người còn tức giận?”

Thanh âm bất an của Xuân Mãn làm cho Hiên Trạch quay người lại nhìn y.

Không thể nói, Hiên Trạch chỉ vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve bóng dáng của Xuân Mãn.

Nhìn ánh mắt thâm sâu khó hiểu của Hiên Trạch, Xuân Mãn cảm nhận được hần mãnh liệt bất an.

“Hiên Trạch, ta sẽ không rời khỏi người, trừ phi người đuổi ta đi...” y nói chưa hết, đã vì ánh mắt của hần mà dừng.

“Đuổi người đi! Thiên a, cho dù ta điên rồi cũng không có khả năng làm như vậy!” Tối nay Hiên Trạch nói câu đầu tiên, lại có thể khiến người ta cảm thấy thâm tình đến run rẩy.

Thở dài kéo Xuân Mãn vào trong lòng ngực, Hiên Trạch ức chế không được nội tâm của mình, “Biết không, Mãn nhi. Ta nguyện ý đổi hết thấy chỉ để người có thể lưu lại bên ta, cho dù kết quả có tan xương nát thịt hay hôn phi phách tán đều có thể...”

Thâm tình của hắn làm cho Xuân Mãn hoảng hốt.

“Hiên Trạch, ta có gì có thể khiến người đối tốt với ta như vậy?” Bọn họ gặp nhau chưa đến nửa tháng, vậy chân tâm của hắn, thâm tình khiến người ta xót xa của hắn là từ đâu mà có? Loại tâm tình này không phải chỉ một sớm một chiều là có thể sinh ra, lại càng không thể bồi đắp chỉ bằng nửa tháng.

Y bắt đầu hoài nghi, trong mắt Hiên Trạch không phải là y, hắn chỉ đang nhìn một người hắn từng mê đắm qua y mà thôi...

Nghĩ vậy, tâm can Xuân Mãn nhất thời bị hắc ám bao phủ, nếu đây là đáp án cuối cùng Hiên Trạch cho y biết, như vậy còn tổn thương hơn cả khi hắn nói chỉ lừa y!

Những lời hôm nay Xuân Phúc nói, tất cả y đều ghi tạc trong lòng. Mà lúc đó, y thừa nhận chính mình do dự, không phải y sợ bị lừa, không phải sợ bị Hiên Trạch vui đùa, mà là sợ cuối cùng Hiên Trạch nói rằng người hắn yêu không phải y!

Suy nghĩ này chỉ vừa xuất hiện lại làm cho tim y muốn ngừng đập ...

Y vẫn quyết định lưu lại, vì lòng y còn nuôi một tia hy vọng, rằng những lời Hiên Trạch nói với y, hết thảy đều là thật sự —

Y bất an, có người so với y lại càng bất an hơn, Hiên Trạch nghe Xuân Mãn hỏi như vậy, lại gắt gao ôm lấy, “Mãn nhi, người đã nói tin tưởng ta, người đã nói người sẽ không rời khỏi ta, người đã nói vậy mà!”

“Đúng vậy, ta đã nói, ta nhất định sẽ làm được!”

~Hai người đồng ngôn dị ý, đáng tiếc, bọn họ cũng không thể đọc được tâm tình của đối phương, bằng không, bọn họ sẽ không cảm thấy bất an như vậy.

Ấm áp, còn có hương vị đặc biệt của Hiên Trạch chặt chẽ bao quanh, Xuân Mãn thẫn thờ dài.

Đây là yêu sao? Mang theo ngọt ngào cùng mơ hồ, chờ mong tương lai.

Cũng không biết có phải là bởi vì ngày hôm qua phát sinh chuyện hay không, mà hôm nay Hiên Trạch cho dù là đi công tác mang Xuân Mãn đi theo.

Nhưng mà cảm giác rất là kì quái khi phải ngồi ngựa hơn nửa giờ mới ra được khỏi phủ.

Nơi Hiên Trạch muốn đến không xa lắm, là một tòa biệt uyển ở trong thành, bất quá làm cho Xuân Mãn kinh ngạc là, Hiên Trạch phủ đã lớn như vậy, làm sao còn phải xây thêm một căn biệt uyển cũng lớn không kém ở xa xa? Trực tiếp làm việc trong Hiên Trạch phủ không tốt sao? Không cần phí sức đi xa như vậy.

Hiên Trạch vừa đến đã bị một đồng người kéo đi xử lý chuyện, cho nên Xuân Mãn chỉ có thể hỏi Linh Linh, Bàng Nguyệt cũng phải đi theo.

“Xuân Mãn thiếu gia, sinh ý là sinh ý, gia môn là gia môn, tách hai cái này ra chỉ có tốt không có xấu!” Linh Linh không hiểu chuyện này có gì lạ.

“Chính là Hiên Trạch phủ lớn như vậy, mỗi ngày mất nửa giờ ra khỏi phủ, lại mất thêm nửa ngày mới đến biệt uyển, cho dù không mất chết cũng rất phiền toái mà?”

“Kỳ thật cũng không tính là mỗi ngày, chẳng qua gần đây sinh ý gặp chuyện, có rất nhiều việc đều phải là tông chủ tự mình xử lý, cho nên tông chủ mới phải đến đây. Bằng không thì từ trước đến giờ đều có gia nhân đem về phủ bẩm báo hoặc giải quyết thay.” Bàng Nguyệt cười yếu ớt giải thích với y.

“Như vậy a!” Xuân Mãn hiểu ra liền gật gật đầu, “Như vậy chúng ta hiện giờ đang làm cái gì?”

“Làm cái gì?” Linh Linh khó hiểu, “Xuân Mãn thiếu gia, hiện tại chúng ta không phải đang làm việc sao?”

Làm việc?! Đến lượt Xuân Mãn khó hiểu, ngồi một chỗ uống trà chuyện phiếm là làm việc sao?!

Hiện tại Xuân Mãn còn có Linh Linh Bàng Nguyệt ba đứa đang ngồi ở biệt uyển mà nói nhảm, căn bản rất nhàn rỗi. Vậy mà Linh Linh lại có thể nói y đang làm việc?! Vậy y trước kia ở Vạn gia làm quần quật gọi là gì? Là lãng phí thể lực sao...!

Bị Xuân Mãn cùng Linh Linh ngốc qua ngốc lại, Bàng Nguyệt đành bật cười, lúc này mới nói với Xuân Mãn, “Xuân Mãn thiếu gia, đối với tông chủ mà nói, người chỉ cần có thể ăn ngủ thật ngon béo tốt ra là được. Chuyện của hần hần có thể ứng phó, không nhọc người lo lắng.”

Nguyên lai Bàng Nguyệt nghe được ra Xuân Mãn quan tâm Hiên Trạch, y muốn giúp đỡ hần.

“Chính là, chính là rõ ràng hần bận đến tối tăm, mà ta lại ở đây ăn không ngồi rồi ——” điều này làm sao y an tâm!

“Nếu không —— Xuân Mãn thiếu gia, chúng ta đi ra ngoài một chút. Hiếm khi được đi ra một chuyến, chúng ta dạo quanh thành đi.” Bàng Nguyệt đề nghị. Miễn cho y cứ lo nghĩ.

“Tốt tốt!” Chuyện này đương nhiên là làm cho Linh Linh gơ hai tay tán thành.

“Các người muốn đi thì cứ đi, ta không muốn đi!” Cứ như vậy không phải càng có vẻ y rồi việc sao? Hiên Trạch bận bịu mà y còn đi chơi...

“Xuân Mãn thiếu gia...” Linh Linh nghe thấy y vừa nói như thế, hứng thú mất hết.

Sau đó bọn họ bốn phía một mảnh yên tĩnh, Linh Linh cùng Bàng Nguyệt trao đổi tầm mắt bất đắc dĩ.

Xuân Mãn vẫn cúi đầu trầm mặc đột nhiên ngẩng đầu, hưng trí bừng bừng nói với Bàng Nguyệt, “Bàng Nguyệt, người nói ta có thể giúp Hiên Trạch làm được gì đây!”

“Chuyện này... người vẫn là phải hỏi tông chủ, chỉ ngài ấy mới có thể trả lời người.” Dựa theo ý tứ tông chủ, chỉ cần lo lắng Xuân Mãn thiếu gia ăn ngon ngủ yên, những việc khác y không cần động đến, mà việc các nàng làm cũng chỉ là bảo đảm như thế thôi.

“Như thế nào là như thế nào?!” Xuân Mãn rất bất mãn.

Như vậy y liền giống như phé nhân rồi! Y không có chuyện làm, đến các nàng còn có chuyện làm là đi theo y, vậy rõ ràng muốn y làm sâu lười. Có khác gì nam thiếp bị người bao nuôi...

Y mới không cần!

“Vậy Hiên Trạch khi nào thì trở về?” làm Linh Linh các nàng khó xử cũng không đúng, dù sao các nàng cũng là phụ庸 mệnh làm việc. Bất quá lúc này đây, y nhất định phải khiến cho Hiên Trạch cho phép y tìm gì đó để làm!

“Tông chủ nói qua ngọc thiện sẽ đến với dùng bữa với người, hiện tại cũng gần đến lúc rồi, có thể không lâu nữa tông chủ sẽ đến.” Bàng Nguyệt trả lời.

“Ngọc thiện hần mới đến... Ngọc thiện!” Xuân Mãn hai mắt đột nhiên sáng ngời, “Ta biết ta nên làm cái gì rồi!”

Ngữ khí hưng phấn làm Linh Linh cùng Bàng Nguyệt sợ tới mức bật người đứng lên, chuẩn bị ngăn cản y định làm bất cứ cái gì.

“Ta đi làm ngọc thiện cho Hiên Trạch.” Loại chuyện này không làm khó y.

“Không thể...!” Linh Linh, Bàng Nguyệt theo bản năng phản đối, trăm miệng một lời địa nói xong.

“Vì sao không thể!” Xuân Mãn cũng kiên quyết, “Nấu cơm cho người quan trọng của mình ăn có gì sai! Cho dù là quý tộc quan lại cũng sẽ làm như vậy!”

“Nhưng, nhưng mà...” Linh Linh vẫn khó nói ra suy nghĩ của mình.

“Người yên tâm đi, Linh Linh. Lần này Hiên Trạch nhất định sẽ không nói gì đâu, hần nhất định sẽ rất vui về ăn món ăn do ta nấu!” y tin tưởng thủ nghệ của y sẽ không kém, nói như thế nào y cũng từng ngốc trong trù phòng của Vạn gia, tuy chỉ nấu cơm tập thể, nhưng công việc cũng đều giống nhau.

“Chính là ——” Bàng Nguyệt định nói ra suy nghĩ của mình, bởi vì như thế nào nàng cùng Linh Linh chính là phụ庸 mệnh trông chừng y, không cho y đụng tay chân. Đến lúc đó nếu thực xảy ra chuyện, các nàng có hơn mười mạng nhỏ cũng không đủ đền.

Xuân Mãn không thể nề hà, “Bà Nguyệt! Linh Linh! Phòng bếp cũng không phải chiến trường, các người lo lắng cái gì. Sao vài món điểm tâm lại có thể làm khó ta chứ? Yên tâm, ta còn làm nhiều việc nặng nhọc hơn, lúc đó chẳng phải cũng không có việc gì sao. Cho nên lần này ngộ thiện ta nhất định phải làm gì đó!”

Lần đầu mới Xuân Mãn kiên định như vậy làm cho Linh Linh cùng Bà Nguyệt rốt cuộc nói không nên lời, chỉ có thể nhìn Xuân Mãn tự mình ra tay.

Hiên Trạch nghiêm mặt đi tới phòng bếp.

Hắn vốn tưởng rằng gấp rút qua một cái buổi sáng là có thể nhìn thấy Xuân Mãn, không ngờ người đã không gặp, hạ nhân còn báo Xuân Mãn đang đi nấu ăn!

Tuy hạ nhân cũng nói nguyên nhân Xuân Mãn muốn vào bếp, nhưng là chỗ như phòng bếp...

Bị Xuân Mãn đuổi ra đứng cửa như môn thần, Linh Linh cùng Bà Nguyệt vừa thấy Hiên Trạch vẻ mặt khó coi đi tới, tứ chi sớm run rẩy đến mềm nhũn, giống như sắp gục đến nơi.

Nhưng hắn cũng không liếc mắt nhìn hai người bọn họ, chỉ mang một tầng hàn khí lướt qua mà vào phòng bếp, Linh Linh cùng Bà Nguyệt bất động tại chỗ.

Xong rồi, xong rồi, xong rồi! Sớm biết rằng không nên nghe theo Xuân Mãn thiếu gia, lần này chết chắc, các nàng không biết sẽ bị đẩy đến chỗ hoang vu nào nữa!

Linh Linh cùng Bà Nguyệt vì suy nghĩ đó mà xanh mặt ...

Cảm giác sau lưng có một tầm mắt nhìn mình chằm chằm, Xuân Mãn nghi hoặc quay đầu ——

“A, Hiên Trạch! Là người a!”

Xuân Mãn chỉ cao hứng vì hắn đến nhìn, lại không chú ý tới vẻ mặt hắn đang dần xanh xao, “Người chờ một lát là có thể ăn ngộ thiện, ta làm thêm món này là xong.”

Nói xong, y lại quay đầu, phần chân trình bày món ăn.

Hiên Trạch chuyển tầm mắt từ bóng lưng y qua cánh tay cầm dao...

Này! Con dao đó trong mắt Hiên Trạch có biết bao sắc bén... đã thế Xuân Mãn còn cầm nó, không ngừng mà chặt chặt chặt —— lưỡi dao phang vào gỗ tựa như chặt vào tim hắn.

Hiên Trạch cảm thấy trên trán hắn nổi lên một cọng gân xanh...

Dầu trong nồi sôi trào, Xuân Mãn đổ hết thức ăn vừa thái vào —— xuy, xuy...! Dầu ăn xèo xèo, bắn tứ tung ——

Xuân Mãn đã chuẩn bị lấy sạn đảo thức ăn cho ngon nhằm khoe tài thì lại bị người đứng đằng sau kéo đi.

“A? A! Hiên Trạch người đang làm gì? Người kéo ta đi đâu! Món đó chưa nấu xong ——!”

Hiên Trạch cường ngạnh mà kéo Xuân Mãn một đường rời đi, hắn gắt gao túm cánh tay Xuân Mãn, không cho y tránh thoát.

“Hiên Trạch người đang làm gì, người buông tay! Người làm ta đau quá!” Tuy rằng chỉ có thể nhìn dáng vẻ của Hiên Trạch, nhưng từ thân mình cứng ngắc của hắn y liền có thể thấy được đến hắn đang phi thường phi thường tức giận. Chính là y không biết hắn vì cái gì mà tức giận.

Xuân Mãn nói Hiên Trạch nghe thấy, bởi vì lực đạo nắm lấy Xuân Mãn tr buông lỏng ra không ít, nhưng hắn vẫn lôi kéo Xuân Mãn đi nhanh đến mức y thiếu chút nữa té ngã.

Tựa hồ là không cần quay đầu lại cũng biết trạng thái của Xuân Mãn, Hiên Trạch đột nhiên dừng bước lại sau đó không để ý ánh mắt người bên ngoài mà kéo Xuân Mãn ôm vào lòng rồi cứ thế bước đi.

“Hiên Trạch ——!”

Kháng nghị không có hiệu quả, Hiên Trạch căn bản là ngoảnh mặt làm ngơ, không sợ Xuân Mãn bởi vì giây giụa mà rút xuống dưới, hắn ôm chặt lấy y, làm y cử động cũng không được.

Đi đến thư phòng của Hiên Trạch ở biệt uyển, Xuân Mãn bị hấn an trí trên giường mình.

Xuân Mãn còn chưa kịp hỏi hấn rốt cuộc là bởi vì sao mà tức giận như vậy, Hiên Trạch lại đã nói một câu, “Từ nay trở đi, người muốn làm gì, muốn làm cái gì, đều phải hỏi qua ta, phải được ta cho phép!”

Xuân Mãn thế mới biết y xào rau đây là không có sự cho phép của hấn, “Hiên Trạch, ta chỉ là muốn tự tay nấu cơm cho người ——!”

“Biệt uyển còn nhiều hạ nhân, người có thể nói bọn họ đi làm!” Hảo ý của hấn bị Hiên Trạch lớn tiếng bác bỏ.

“Nếu nói như vậy, sẽ không có ý nghĩa!” Xuân Mãn có chút khó chịu vì hấn không hiểu, y chỉ là muốn nấu cho hấn ăn mà thôi, đây là chuyện y có thể làm.

“Ta mặc kệ, ta chỉ nghĩ cho người! Người nếu đã xảy ra chuyện gì, ta ——” thanh âm của Hiên Trạch bởi vì khùng hoảng mà rõ ràng run rẩy, nhưng hấn lập tức che dấu, “Tóm lại, người về sau vĩnh viễn cũng được vào cái phòng bếp chết tiệt kia!”

Cho dù lúc trước Hiên Trạch vốn dĩ cũng có chút bá đạo, nhưng lúc này, thái độ cường chế của hấn rõ ràng đã hoàn toàn chọc giận Xuân Mãn, “Hiên Trạch, người này là có ý gì?! Người không cho ta làm cái này làm cái kia, hiện tại ngay cả phòng bếp người cũng không cho ta vào, người rốt cuộc muốn thế nào! Người muốn biến ta thành kẻ vô dụng ngồi mát ăn bát vàng sao! Ta không cần như vậy, như vậy sẽ làm ta cảm thấy ta giống như nam thiếp, chỉ có thể ngóng trông chủ tử quay nhìn mình một cái, chỉ có thể mờ mịt giữa lớp lớp vận mệnh vận chờ đợi người. Người nếu như thật sự tốt với ta, sẽ không kiềm chế ta! Cuộc sống như thế sẽ làm ta cảm thấy hít thở cũng không nổi.”

La hét như vậy không phải là nhất thời y có thể nghĩ đến, y đã suy nghĩ thật lâu muốn nói nhưng vẫn không có cơ hội nói, là tiếng lòng của y, cũng đau khổ của y.

Nhưng tâm của y nào bằng tâm của Hiên Trạch, bởi vì hấn còn đau đớn hơn y, “Vậy sao? Ta làm như vậy lại làm người nghĩ thế sao. Nhưng người không biết, những chuyện ta làm so với những chuyện ta muốn làm cho người, còn chưa được một phần nhỏ đâu! Ta hận không thể dung nhập người vào bên trong cơ thể của ta, như vậy ta cũng không cần từng khắc đều lo sợ người sẽ bỏ rơi ta, sẽ không sầu lo người bị tổn thương gì đó, sẽ không sợ người phải chịu ủy khuất, sẽ không nhớ thương người ăn no không ngủ có ngon không... Bởi vì thế nên mới muốn lo lắng chu đáo cho người. Hơn nữa chỉ cần người muốn, ta đều sẽ có thể làm. Ngay cả đem người đi du ngoạn, cho người nhìn hết cảnh sắc đất trời, cho người trừ bỏ cảm thấy hạnh phúc ra sẽ không còn cảm giác khác...”

“Hiên Trạch ——” Xuân Mãn kìm lòng không được mà bật khóc, bởi vì hấn thâm tình, bất an gì đó đều vì mình, “Người vì cái gì đối với ta tốt như vậy...?” Vì sao khi y hỏi câu này hấn đều không trả lời?

Hiên Trạch ôm lấy y, tựa như ôm lấy toàn bộ thế giới, “Vì cái gì, vì cái gì, người sẽ biết thôi, người nhất định sẽ biết thôi ——!” Bởi vì y là chấp niệm duy nhất để hấn tồn tại ở trên đời này, là chân ái mà hấn có thể mất tất cả cũng phải giữ lại!

Lo lắng làm sao, trông mong làm sao;

Lệ đã lau, mắt lại nhoà.

Y vào lầu cao, đắm hoàng hôn, mây cũng ngừng trôi.

Thư có đến, hồi âm không kịp.

Lại hỏi hạc hồng, tin người nơi đâu.

Lý Giáp – để thai xuân (Dịch tầm bậy)

18. Chương 18

Tỉnh lại, Hiên Trạch vốn ngủ cùng đã rời đi, Xuân Mãn nằm nguyên trên giường miên man suy nghĩ.

Nhìn ánh dương quang từ cửa sổ vàng óng ánh, Xuân Mãn đoán lúc này chắc đã là chạng vạng.

Trải qua một loạt chuyện vào buổi trưa, hiện tại Xuân Mãn đã hoàn toàn thỏa hiệp với Hiên Trạch, về sau y cũng chỉ ngoan ngoãn làm thiếu gia, những chuyện khác không được động tới.

Cũng bởi vậy, làm cho Xuân Mãn vừa tỉnh ngủ đã không có tinh thần.

Cả ngày không có việc gì đi vòng vòng, vừa nghĩ đã muốn thấy chán ——

Ai, y làm sao như bị quỷ ám mà đáp ứng Hiên Trạch chứ?!

Bất quá, y cũng đã thỏa hiệp với hắn chuyện lớn như vậy, Hiên Trạch hẳn là cũng sẽ đáp ứng để cho Xuân Phúc đến gặp y? Bằng không y thật sự sẽ bị buồn chết. Linh Linh cùng Bàng Nguyệt tuy rằng không giữ lễ cung kính với y, nhưng bởi vì các nàng đều là thủ hạ của Hiên Trạch, cho nên vẫn không thể tâm tình thoải mái cùng y được.

Kỳ thật y hy vọng nhất chính là có thể bên hắn, nhưng Hiên Trạch lại rất bận...

Nghĩ một lúc, Xuân Mãn đã gần như tiến vào cõi thần tiên, không biết vào lúc này, cửa phòng đang bị người chậm rãi đẩy ra ——

Cho đến khi có thanh âm ôn nhu cất lên, “Mãn nhi, đang suy nghĩ gì vậy?”

Đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó Xuân Mãn mới nhận ra người đến là người y đang nhớ mong Hiên Trạch.

Hiên Trạch đột nhiên ngồi xuống, hưng phấn nhìn y.

Có cao hứng, có nghi hoặc, Xuân Mãn hỏi hắn.

“Hiên Trạch! Sao người lại tới đây? Công vụ sao rồi? Xử lý xong?”

Hiên Trạch ôn nhu cười, nhẹ nhàng kéo Xuân Mãn lại ôm, “Đúng vậy a, xử lý xong, liền tới xem người tỉnh chưa, tỉnh liền trở về.”

“Được.” Xuân Mãn gật gật đầu. Thỏa mãn địa ở trong lòng ngực hắn cọ cọ, tìm chỗ tối thoải mái để dựa vào.

“A!” Nhìn thấy động tác bất ngờ của y, Hiên Trạch cười yếu ớt, “Người giống như tiểu động vật!”

“A, có sao?” Xuân Mãn mở to hai mắt ngẩng đầu nhìn hắn.

Không nhịn được khê hôn y, Hiên Trạch cười nói, “Càng nói càng giống!”

“Hiên Trạch!” Làm sao mà nói xong liền hôn đến như vậy, hại y một chút tư tưởng chuẩn bị đều không có.

Xuân Mãn ngượng ngùng cúi đầu.

“Người làm sao mà đáng yêu như vậy a!” Hắn tràn đầy cảm xúc nói.

“Ta mới không đáng yêu!” Có đại nam nhân nào bị người nói như vậy còn có thể vui vẻ. Xuân Mãn xấu hổ giận dữ nhìn hắn.

“Đúng vậy, không đáng yêu không đáng yêu, chính là rất giống hắn thôi.” Lần này Hiên Trạch bất ngờ trong vô thức nói ra suy nghĩ.

“Hắn?” Xuân Mãn khó hiểu.

Hiên Trạch thần bí kéo ra một cái giỏ trúc, bên trên giỏ còn đặt một tấm vải bông, vật bên dưới tấm vải đang run run ...

Xuân Mãn nghi hoặc nhìn Hiên Trạch, dưới ánh mắt cổ vũ đích của hắn mà mở vải bông ra, nhìn rõ vật bông mềm trong giỏ...

“A! Thật đáng yêu! Đây là cái gì?!” Xuân Mãn vừa hưng phấn vừa lo lắng kêu lên.

Nhẹ nhàng ôm thứ đó ra khỏi giỏ, Xuân Mãn mới biết được đây là một con tuyết hồ, nó giờ phút này đang biếng nhác say ngủ, tùy ý để Xuân Mãn ôm nó trong ngực, không thèm động đậy

“Đây là tuyết hồ, vừa mới sinh ra không lâu.” Hiên Trạch giải đáp, “Đây là lễ vật của Vũ, là tướng công của Vạn Sùng Linh đưa qua. Hắn vừa nhờ ta chuyển cho ngươi. Thích không?”

“Thích!” Xuân Mãn vui vẻ liên tục gật đầu. Vật nhỏ đáng yêu như vậy hắn làm sao không thích chứ!

“Thích là tốt rồi.” Bị lây cao hứng của Xuân Mãn, Hiên Trạch cũng thản nhiên cười.

“Nó có tên chưa? Nó bao nhiêu tuổi? Nó có sợ người lạ không? Còn có —— nó sẽ không cắn người chứ?” Xuân Mãn càng xem càng thích, liên tiếp hỏi.

Những câu hỏi của Xuân Mãn làm cho Hiên Trạch tươi cười càng sâu, tới câu cuối cùng, ánh mắt Hiên Trạch xẹt qua một tia thâm trầm, hắn dò hỏi Xuân Mãn, “Mãn nhi, ngươi làm sao mà cho rằng tuyết hồ sẽ cắn người?”

Xuân Mãn còn ngẩn ngía tuyết hồ trong lòng, không nhìn thấy biểu cảm của Hiên Trạch lúc này, càng không biết khi hắn hỏi những lời này đã run như cầy sấy.

Y thực tự nhiên trả lời hắn, “Nga, không phải người phương bắc các ngươi truyền lưu truyền thuyết như vậy sao! Có một con tuyết hồ vì thợ săn bắn chết bạn tình mà phát điên, cắn chết hết cả đám thợ săn! Nhưng con này mới nhỏ như vậy, vật nhỏ vô kị, nó sẽ không cắn ta!”

“Mãn nhi, tuyết hồ không phải cố ý đi cắn người, chỉ là nhân loại thật sự rất đáng giận, liều lĩnh truy sát chúng nó, truy sát cả tộc chúng nó cũng chỉ vì bộ long mà chúng có để giữ ấm. Bọn họ chẳng lẽ không biết tuyết hồ cũng có gia đình cũng có cảm tình, cũng sẽ vì yêu mà buông bỏ tất cả sao?” trong mắt Hiên Trạch tràn đầy bi ai, giống như hắn đang nói tuyết hồ chính là hắn.

“Hiên Trạch...!” Xuân Mãn nghe ra hắn bị thương, ngẩng đầu lên ngơ ngác nhìn hắn. Không rõ hắn vì cái gì lại đột nhiên bị thương như vậy, cũng không rõ làm sao mà an ủi hắn.

Lặng lặng nhìn lại Xuân Mãn, Hiên Trạch nhin không được hỏi ý, “Mãn nhi, ngươi có cảm thấy được con tuyết hồ đó làm như vậy thực đáng hận không, vì bạn tình mà cắn chết gần mười người.”

“Ngươi có muốn nghe ta nói thật không?” Xuân Mãn hỏi lại.

“Có.”

“Ta cảm thấy đáng hận chính là thợ săn, bọn họ không nên vì lợi muốn đi truy sát tuyết hồ, thậm chí bức bọn nó bức đến nông nổi như thế. Chỉ là, con tuyết hồ kia không nên giết chết thợ săn, nói như vậy, nó không phải cũng giống đám thợ săn sao...”

“Đó là bởi vì ngươi không biết những người đó có bao nhiêu đáng giận! Bọn họ thế nhưng, thế nhưng ——!”

Xuân Mãn lời vậy làm cho Hiên Trạch rốt cuộc ngồi không yên, tức giận đứng lên, trong mắt hắn là thống khổ không tả xuết.

“Hiên Trạch!” Thanh âm của hắn làm cho y hoảng sợ, cũng làm cho tiểu tuyết hồ đang chìm trong giấc mộng xuân bừng tỉnh.

Biết mình kích động làm Xuân Mãn sợ hãi, Hiên Trạch hít mạnh một hơi, cố tỉnh táo lại, “Thực xin lỗi, Mãn nhi, ta kích động.”

Hắn mới lại ngồi xuống, kéo hai vật nhỏ vừa rồi bị hắn dọa sợ lại ôm vào lòng.

“Hiên Trạch, ngươi vừa rồi tức giận cái gì?” Xuân Mãn tựa vào trong lòng ngực của hắn hỏi.

“Không, cái gì đều không có, có thể là ta gần đây bận quá, cảm xúc không ổn định.” Hiên Trạch vui mặt vào cổ Xuân Mãn, thậm chí cười khổ.

Làm sao nói cho y biết, làm sao để y nhận ra thân phận của mình?

Hắn hỏi, bởi vì hắn không phải không muốn nói, mà là sợ hãi nói, không muốn lừa dối y, rồi lại sợ y sẽ sợ hãi mình...

Ngày qua ngày, khi Linh Linh hưng phấn chạy tới nói cho Xuân Mãn biết, y mới rõ mình đã ở trong Hiên Trạch gia gần một tháng.

Hôm nay là ngày lễ, Hiên Trạch hiếm khi ở lại trong Dung Tuyết Cư, vào thư phòng đọc sách rồi ngắm nhìn Xuân Mãn chơi đùa.

Đương nhiên Xuân Mãn không có khả năng đùa một mình, chẳng qua ở trong mắt Hiên Trạch chỉ có một mình y mà thôi.

Hắn lắng nghe tiếng Xuân Mãn cười khanh khách rồi lại ngắm Xuân Mãn lâu đến mức muốn tạc hình ảnh đó vào lòng.

“Oa, Xuân Mãn thiếu gia. Tiểu bắt điểm rất thích dính người!” Linh Linh bất mãn nói.

Xuân Mãn, Linh Linh, Bàn Nguyệt còn có tiểu tuyết hồ Hiên Trạch Vũ tặng cho Xuân Mãn, Xuân Mãn gọi nó là tiểu bắt điểm, bọn họ đang đùa giỡn dưới nền sân đầy lá vàng giữa viện. Mà Linh Linh bất mãn như vậy cũng là do đùa nó mãi, mà nó chỉ thích chui vào lòng Xuân Mãn.

“A, đó là do nó biết ai mới nhường cho nó ăn!” Bàn Nguyệt cười trêu nàng.

“Như vậy là nó không biết điều! Ta ăn cái gì nó ăn cái đó, có lúc nó còn ăn giành của ta, ăn hơn ta!” Nói đến làm nàng lại tức giận!

Linh Linh chống nạnh, một bàn tay chỉ vào tiểu bắt điểm đang bị Xuân Mãn ôm vào trong ngực vẽ mặt người làm khó dễ được ta.

Nhìn thấy Linh Linh tức đến nhảy lên, Xuân Mãn cũng nhịn không được nở nụ cười, “Linh Linh, người cũng thật là! Làm sao lại giành đồ ăn với Tiểu bắt điểm, đồ ăn của tuyết hồ không ngon đâu!”

Thứ động vật ăn khăng định không ngon.

“Ai nói, thứ nó ăn chính là thứ ta thích ăn nhất.” Chắc, nghĩ đến nước miếng liền chảy.

“A, là cái gì? Tiểu bắt điểm đích bắt quá là một ít cá tôm thôi?”

“Đó cũng là thứ mà hồ chúng ta—— oa!”

Một cái gót chân phi thường lợi hại đá vào làm cho Linh Linh ôm chân nhảy dựng lên, “Đau đau đau đau đau a!”

Mà kẻ gây chuyện lại thản nhiên cười với Xuân Mãn nói, “Linh Linh thích ăn lung tung, nàng một mình thích ăn còn dám nói chúng ta đều thích ăn, Xuân Mãn thiếu gia, người nói người này có nên đánh hay không!”

Tuy rằng đồng ý với Bàn Nguyệt, nhưng mà thấy Linh Linh đau như vậy ——, “Linh Linh người không sao chứ?”

“Xuân Mãn thiếu gia...!” Linh Linh rơi lệ, đáng thương mình oan, “Bị Bàn Nguyệt đá đau như vậy, nhất định là đang có tư tâm, nàng ta nhất định còn hận ta giành ăn bánh hoa quế. Cho nên mới báo thù!”

Bàn Nguyệt sau khi nghe xong, ho nhẹ một tiếng, “Khụ! Linh Linh người không nói ta còn thực đã quên có chuyện này, được rồi, người hiện tại nhắc lại, ta mà không tính toán thì không phải quá thiệt thòi sao?!”

Vừa nói xong, Bàn Nguyệt liền muốn tiến lên đá thêm một cước, Linh Linh đâu chịu thua, đương nhiên là xoay người chạy, “Ai! Người đá không đến, đá không đến!”

Đi theo Bàn Nguyệt Linh Linh, Xuân Mãn không tự giác lén nhìn về cổng lớn nơi thư phòng Hiên Trạch đang an tĩnh đọc sách, không ngờ lại giao vào ánh mắt của hắn.

Hiên Trạch dung ánh mắt thâm tình trực tiếp nhìn vào Xuân Mãn, làm cho Xuân Mãn chấn động, xấu hổ đến lập tức quay đầu không dám nhìn nữa.

“Xuân Mãn thiếu gia, người làm sao vậy?” Xuân Mãn khác thường làm cho Bàn Nguyệt dừng cước bộ chạy đến bên cạnh.

Biết mình giờ phút này nhất định là đỏ mặt, Xuân Mãn cúi đầu trả lời, “Không có việc gì.”

“Không có việc gì, không có việc gì người cúi đầu làm gì?” Linh Linh cũng chạy về, khó hiểu hỏi hần.

“Đúng vậy a, nếu như có chuyện, có muốn nói cho tông chủ hay không?” Bàn Nguyệt cau mày hỏi. Lần trước không có hỏi qua tông chủ mà đã để cho Xuân Mãn thiếu gia tiến vào phòng bếp, làm cho nàng cùng Linh Linh bị Tông chủ mắng không ít, cho nên lần này vẫn là cẩn thận cẩn thận, bởi vì các nàng không muốn có lần sau.

Nếu lại có chuyện, nàng cùng Linh Linh liền thực bị giáng cấp!

“Ai nha, ta đã nói không có việc gì, chính là không có việc gì!” Vừa nghe Bàn Nguyệt nói như vậy, Xuân Mãn thẹn quá thành giận mà ngẩng đầu lên. là bởi vì Hiên Trạch y mới như vậy, nàng còn nói muốn nói cho hần!

Bàn Nguyệt cùng Linh Linh ngẩng đầu liền thấy Xuân Mãn má đỏ hồng hồng giống như mặt trời, không khỏi đồng thời nhìn đến Hiên Trạch trong thư phòng: chỉ có tông chủ mới có thể làm cho Xuân Mãn thiếu gia mặt đỏ thành như vậy.

Chính là các nàng chỉ thấy Hiên Trạch vui đầu đọc sách mà thôi

“Chỉ có Xuân Mãn thiếu gia có thể làm cho tông chủ cười đến ôn nhu như vậy, bình thường hần đều lạnh lùng lùng!” Thu hồi tầm mắt rồi, Linh Linh hiểu ra.

Xuân Mãn khó hiểu, “Vậy sao? Ta không thấy hần lạnh lùng như thế bao giờ.” Có chăng cũng là khi tức giận lần đó, nhưng đó là phản ứng bình thường của mọi người.

Mỗi lần y thấy Hiên Trạch, hần đều rất ôn hòa, cho nên y mới có thể nghĩ tâm tình hần thiện lương.

Nghe thấy Xuân Mãn nói như thế, Linh Linh cùng Bàn Nguyệt lại cùng nhau nhìn về thư phòng, lần này vừa vặn thấy vẻ mặt như băng của người bên trong.

Xanh mặt vội vàng cúi đầu, Linh Linh nhỏ giọng nói với Xuân Mãn, “Xuân Mãn thiếu gia, không tin người bây giờ quay lại xem đi!”

Các nàng nói như thế, Xuân Mãn thật đúng là tò mò quay đầu lại, chính là ——, “Nào có, Hiên Trạch hần không phải đang cười ta sao?”

A?! Hai người vừa nghe, nhất thời đã quên sợ hãi vừa rồi lập tức ngẩng đầu nhìn, quả nhiên, tông chủ đáng sợ kia giờ phút này lại cười tùm tùm!

Thật giống như vừa rồi các nàng chỉ nhìn thấy ảo giác khối băng ngàn năm.

A! Xuân Mãn thiếu gia, tông chủ hần có như vậy với người thôi!

Linh Linh, Bàn Nguyệt thầm gào hét.

Lễ trùng cửu, Hiên Trạch đưa cho Xuân Mãn một cái lễ vật đặc biệt.

Hần mang Xuân Mãn đi gặp mọi người trong Hiên Trạch gia, cũng gặp cả Vạn Sùng Linh.

Mọi người đều như Hiên Trạch, rất hoan nghênh Xuân Mãn, cơ hồ làm cho y có chút không chịu nổi, nếu Hiên Trạch không thay y đối đáp với mọi người, Xuân Mãn thật sự có thể bị ý tốt của mọi người bức đến rơi lệ.

Chính là có một người từ đầu đến cuối đều lạnh lùng, là Vạn Sùng Linh.

Nàng ngay từ đầu nhìn thấy Hiên Trạch đã hơi rung động, phần lớn thời gian còn lại nàng đều là lạnh lùng thờ ơ nhìn mọi người trong phủ yêu thương Xuân Mãn.

Bởi thế, nàng bị Hiên Trạch Vũ ẩn ẩn ra hiệu bảo quay về phòng.

Ngay khi nàng đi, Xuân Mãn tuy không nhìn rõ nhưng vẫn cảm nhận được hàn khí của nàng lướt qua, làm cho sắc mặt của y nhất thời trắng bệch.

Sợ mọi người lo lắng, Xuân Mãn cố nén nội tâm càng lúc càng bất an.

Sau đó, Xuân Mãn lại được trưởng bối Hiên Trạch thu làm nghĩa tử, để y có thể hưởng thụ ấm áp của gia đình, làm cho y vui vẻ đến quên sợ hãi.

Lại là một đêm yên lặng, Xuân Mãn vui đến mức không có buồn ngủ.

Hiên Trạch cũng không thúc giục y, chỉ lặng lẽ ôm y, để cho y có thể thoải mái tựa vào trong ngực của hắn.

Mà ôn độ của Hiên Trạch làm cho cái lạnh của đêm cuối mùa thu trở thành mát mẻ sáng khoái, cũng làm cho Xuân Mãn cảm thấy lòng ngực của hắn mới thật sự là nơi của y, thầm muốn vĩnh viễn dựa vào.

“Hiên Trạch?” Xuân Mãn nhẹ giọng gọi người phía sau.

“Cái gì?” Hiên Trạch dán mặt vào gáy y, ôn nhu hỏi.

“Ta vẫn nhớ...câu hỏi, vì cái gì là ta? Người, làm sao lại chọn ta?” Mờ mịt bên trong biển người, hắn làm sao thấy được mình, hơn nữa còn chọn mình?

Kéo y sát vào, Hiên Trạch im lặng một hồi mới nói, “Mãn nhi, người có tin tưởng vận mệnh không? Người có tin tưởng vận mệnh đều có định số không? Ta tin! Ta vẫn cảm thấy được tâm ta chỉ có một nửa, còn lại một nửa không biết là bị ai lấy đi rồi. Cảm thấy lòng trống rỗng, muốn đem nửa kia về, bằng không ta chỉ có thể cảm thấy hư không, thật vô định.. Vì thế ta tìm lại tìm, tìm đã lâu rồi, lâu đến mức chính mình đã cho là sẽ vĩnh viễn không thể. Vậy mà sau đó người kia cư nhiên xuất hiện! Y là độc nhất, bên trong biển người, ta chỉ cần liếc mắt cũng nhận ra, thật giống như định mệnh. Bởi vì chỉ có y mới làm ta bớt đi tịch mịch, cảm thấy yên bình trước nay chưa từng có! Người có biết ta lúc ấy có bao nhiêu kích động sao? Ta hận không thể lập tức khóa y ở bên cạnh mình, làm cho y chỉ có thể dựa vào ta, không rời đi nữa. Chính là không như mong muốn, nếu ta thật sự làm như vậy, ta sẽ dọa sợ y. Ta chỉ có thể kiềm chế nội tâm, từng bước một tiếp cận y, sau đó chậm rãi nói cho y biết, bởi vì có y, ta vui sướng đến mức nào.”

“Người kia là ta sao?” Xuân Mãn thì thầm, kỳ thật trong lòng sớm đã biết hắn đang nói ai, chỉ là y đang chờ hắn nói, con người có thể làm cho hắn bớt trống vắng là mình.

“Đúng là người a, làm sao lại không phải người! Chỉ có người mới có thể làm cho ta lo được lo mất, chỉ có người có thể để cho ta cảm thấy được sống trên cõi đời này là chuyện khoái hoạt nhấy.”

Hắn thâm tình làm cho Xuân Mãn nhận không được xoay người lại ôm lấy hắn, “Hiên Trạch.” Đủ rồi, nhiệt độ này, câu trả lời này là đủ rồi, y sẽ không hỏi nữa vậy.

Bởi vì lúc hắn trả lời, lòng nặng nề, sự thương tâm hắn biểu hiện ra làm cho y đau xót.

Y vốn dĩ cố chấp hỏi hắn cũng là bởi vì y cảm thấy bất an, bởi vì y cơ hồ nhận được tất cả trong một đêm, quá chóng vánh. Người đối y chân thành, tình cảm nhân gia ấm áp. Tất cả y đều sợ chỉ là mộng, sẽ như mộng.

Nhưng hắn lại ở bên tai y nói hết những lời này, đây không phải là một giấc mộng, mà là sự thật.

Ban đêm hơi lạnh, bọn họ ôm lấy nhau, làm cho ấm áp lan tỏa một phòng.

19. Chương 19

Xuân Mãn không sao cả, nhưng tiểu bắt điểm đã hai tháng không được ra khỏi Dung Tuyết Cư, thêm cả Linh Linh là một người thích náo nhiệt, bọn họ vì thế mà quyết định đến chỗ khác đùa vui.

Di Tâm Viên cảnh sắc bốn mùa đều đủ thật sự là nơi phù hợp.

Vốn ba người cùng một tiểu động vật đang chơi đùa, Xuân Mãn còn cùng Bằng Nguyệt khoanh tay đứng nhìn Linh Linh đuổi theo tiểu bắt điểm. Tiểu bắt điểm chỉ là một con hồ ly nhỏ, nó bị dí đương nhiên quỳnh lên dưới, chạy vào Di Tâm Viên trốn ——

“Oa! Đây là cái gì ——!”

Thanh âm nữ nhân thất kinh cũng làm bọn Xuân Mãn hoảng hốt, nghĩ rằng tiểu Bắt điểm đã gây họa, ba người liền chạy vào hoa viên xem..

Vừa thấy được người bị tiểu bắt điểm kinh hách là ai, Xuân Mãn ngậy người, là người y tuyệt đối không muốn gặp ở Hiên Trạch phủ—Vạn Sùng Linh cùng nha hoàn tiểu Kha đang đứng tại lối vào Di Tâm viện.

Bàng Nguyệt vừa thấy được là nàng, vội vàng ôm tiểu bắt điểm bị tiếng thét chói tai dọa sợ trở về.

Vạn Sùng Linh vừa thấy được là Xuân Mãn, nguyên bản bị kinh hách liền trở nên tái nhợt.

“Thật sự là, mặc kệ tới chỗ nào, đều sẽ xuất hiện thứ chướng mắt.” Sớm đã khinh thường Xuân Mãn, Vạn Sùng Linh liền châm chọc khiêu khích.

Lời nói của nàng làm cho Xuân Mãn cúi đầu, lại làm cho Linh Linh không chịu nổi mà lớn tiếng. “Này, nói chuyện với người mới là chướng mắt, chúng ta lại không đắc tội người.”

Cũng không biết Vạn Sùng Linh là có kinh nghiệm hay là cố tình, càng lúc càng chọc giận Linh Linh, “Hạ nhân xuất thân chính là hạ nhân, cư nhiên còn phải để nha đầu ra mặt dùm. Ta thấy là, nha đầu dù sao vẫn hơn tên hạ nhân kia!”

“Người đủ rồi! Đừng tưởng rằng Xuân Mãn thiếu gia tốt bụng là người có thể quá phận. Nếu ta nói cho tông chủ, người sẽ không có kết cục tốt!” Linh Linh hừ lạnh.

“Tông chủ!” Linh Linh không nhắc tới Hiên Trạch thì thôi, vừa nhắc tới, sắc mặt Vạn Sùng Linh ngược lại càng kém, “Ta thật không biết một người xuất sắc như vậy làm sao lại đi coi trọng loại đề tiện này, có phải tên nam nhân này dùng cái gì yêu ma tà thuật mê hoặc hay không!”

“Người đầu gì cũng là phu nhân của Hiên Trạch gia, người chưa chút khẩu đức được không!” Linh Linh vừa nghe, hận không thể xông lên cho nàng ta vài đấm.

Vạn Sùng Linh khinh thường liếc Linh Linh, “Làm sao, hiện tại mới nhớ rõ thân phận của ta, gây chuyện với ta thì người không nhớ.”

“Đó cũng là bởi vì người khơi mào chuyện trước!”

“Ta khơi mào?!” Vạn Sùng Linh âm trầm nhìn Xuân Mãn nãy giờ vẫn không dám ngẩng đầu lên, “Ta thật không nghĩ ra, các người chẳng lẽ cứ như vậy cam tâm tình nguyện hầu hạ một tên từng là hạ nhân nay lại không biết mặt mũi đi làm nam sủng sao, các người không cảm thấy thẹn sao! Hiện tại còn nói giúp y!”

Lời Vạn Sùng Linh nói ra thoáng chốc xô Xuân Mãn xuống đáy vực, tất cả khuất nhục cùng thống khổ trước kia ở vạn gia tưởng đã trôi qua trong nháy mắt quay lại, làm cho y cơ hồ đứng không vững. Nếu không có Bàng Nguyệt nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy y, y có thể thật sự ngã xuống đất.

Nhìn thấy sắc mặt Xuân Mãn đỏ hồng, Bàng Nguyệt đứng không vững, kéo tức giận Linh Linh đến á khẩu ra phía sau, rồi lại ôm Tiểu bắt điểm ngậy thơ đến trước Vạn Sùng Linh, “Đại Thiếu phu nhân, người chắc không biết thứ trên tay ta là gì?”

Vạn Sùng Linh vẻ mặt hồ nghi vẻ, không thể nói gì, chỉ có thể nhìn Bàng Nguyệt thần nhiên vuốt ve con vật trắng tuyết.

Nó miễn cưỡng nhắm nửa con mắt, thỉnh thoảng vươn chân vuốt vuốt cái mặt, lông dài trắng tuyết bao phủ toàn thân, đáng yêu vô cùng. Làm cho người ta vừa nhìn đã yêu, không muốn rời mắt.

Lẳng lẳng nhìn tiểu bắt điểm, Vạn Sùng Linh bắt giác cũng muốn nó, dù sao kẻ có tiền cũng thích dưỡng vài thứ, nàng đương nhiên cũng thế.

Bàng Nguyệt nhìn thấy Vạn Sùng Linh đã trở nên bị mê hoặc rồi mới nói, “Đây là một con tuyết hồ, chỉ có người ở tuyết sơn như chúng ta mới dưỡng được tuyết hồ. Bởi vì có thời gian chúng nó bị truy sát, hiện tại rất hiếm khi thấy được một con. Người nơi khác còn muốn bắt nó về nuôi, bởi vì bộ lông xinh đẹp này, nhưng không phải ai có tiền cũng có thể mua được nó. Nhưng người có biết vì sao chúng ta có một con không?”

Bàng Nguyệt tạm dừng một chút, Vạn Sùng Linh dĩ nhiên đã bị lời của nàng khơi mào lòng hiếu kỳ, lạnh lùng trong mắt tỏa ra cực độ, “Con tuyết hồ này là do Hiên Trạch Vũ đại thiếu gia tặng cho Xuân Mãn, vì món lễ vật này mà hao hết tâm tư tìm được. Thật sự rất khó tìm, huống chi đại thiếu gia vì có thể làm cho tuyết hồ nghe lệnh Xuân Mãn thiếu gia nên phải tìm một con mới sinh, khó càng thêm khó. Chính là, đại

thiếu gia làm thế chỉ để Xuân Mãn thiếu gia vui vẻ. Thiếu phu nhân, nhớ kỹ, đại thiếu gia vì có thể làm cho hạ nhân trước kia của người cảm thấy vui vẻ, có thể nói là đã hao hết tâm cơ!”

Sắc mặt của Vạn Sùng Linh biến đổi theo lời nói của Bàn Nguyệt, tới cuối cùng, đã gần như xám xịt.

Bàn Nguyệt cười lạnh nhìn Vạn Sùng Linh.

Theo nàng biết, Vũ thiếu gia đối với Vạn Sùng Linh chỉ có ôn hoà, thậm chí là ôn hòa đến lạnh nhạt, nói chuyện còn chưa chủ động, đừng nói đến lễ vật. Cho tới nay, Đều là Vạn Sùng Linh hạ mình chạy theo Hiên Trạch Vũ. Thương tổn đến thế nào, chỉ cần nghĩ một chút sẽ biết.

Không để cho Bàn Nguyệt cao hứng được lâu, Vạn Sùng Linh hốt hển bước lên, cho Xuân Mãn một cái tát, móng tay thon dài để lại vài vết máu trên má Xuân Mãn, “Tên đê tiện hạ đẳng! Ta cho ngươi quyền rũ!”

Theo phản xạ lấy tay che bên mặt bị Vạn Sùng Linh tát, Xuân Mãn nháy mắt nhớ lại lúc còn ở Vạn gia. Chủ tử đánh bọn họ có thể nói là tùy hứng, căn bản là không nghĩ tới bọn họ còn là một con người có tư tưởng có cảm tình.

Lỗ tai ong ong, mặt nóng bỏng, vết cắt đau đớn trên mặt làm cho y có cảm giác y chưa từng rời khỏi Vạn gia.

“Vạn Sùng Linh, ngươi nhất định phải chết!” Bàn Nguyệt vừa thấy lập tức buông tiểu bắt điểm ra, đi qua đỡ lấy Xuân Mãn, lớn tiếng hô lên tố cáo, chuyện này nàng nhất định sẽ nói với Hiên Trạch.

Hiên Trạch mà biết chuyện này, Vạn Sùng Linh sẽ không chỉ bị đuổi ra Hiên Trạch gia đơn giản như vậy.

“Ta chết? Hừ! Ta chết cũng muốn kéo y đẽm lưng!” Vạn Sùng Linh không hối hận mà còn muốn muốn xông lên đánh thêm vài cái.

Linh Linh dùng sức kéo lấy nàng,, “Vạn Sùng Linh, ngươi muốn chết thảm hơn ta sẽ không quản người! Nhưng ta không để người lại mạo phạm Xuân Mãn thiếu gia!”

Mà tiểu Kha Vạn bên người Sùng Linh cũng biết tình thế nghiêm trọng mà giữ chặt nàng.

Xuân Mãn ngốc đứng, cho đến khi có thanh âm lớn tiếng quát đến, “Các người đang làm gì đó!”

Vừa nghe đến thanh âm này, Vạn Sùng Linh giống như bị người điểm huyết mà sững sờ.

Tiểu Kha lập tức buông nàng ra, quay đầu lại vấn lễ, “Đại thiếu gia.”

Linh Linh vừa thấy người đến là Hiên Trạch Vũ, cũng có chút kính sợ mà buông lỏng tay ra thối lui đến bên Xuân Mãn.

“Các người đang làm gì đó?!” Không có người trả lời đành hỏi lại, Hiên Trạch Vũ bước nhanh đến,, về mặt lạnh lùng.

Đợi hần nhìn thấy Xuân Mãn đỡ dẫn đứng ở một bên, bèn hỏi Bàn Nguyệt cùng Linh Linh, “Xuân Mãn làm sao vậy?”

Bàn Nguyệt cúi mình chào hần rồi nhìn Vạn Sùng Linh trầm mặc phía sau mới trả lời, “Đại thiếu gia, Thiếu phu nhân động thủ đánh Xuân Mãn thiếu gia một cái tát.”

“Cái gì?!” Hiên Trạch Vũ cả kinh, bước nhanh tiến lên kéo tay Xuân Mãn ra nhìn.

Khi hần nhìn thấy vết thương cùng sưng đỏ trên mặt y, hần lo sợ.

Hần không khống chế được nội tâm kích động, vọt tới bên Vạn Sùng Linh lớn tiếng trách cứ nàng, “Ngươi làm sao mà động thủ đánh người! Lễ nghĩa của người đâu mà? Khí chất của người đâu? Tính nết nhân thực đâu? Có cái gì không thể nhẹ nhàng giải quyết chứ!”

Vạn Sùng Linh đầu tiên là yên lặng nhìn chăm chăm Hiên Trạch Vũ tuần lảng một hồi lâu, cuối cùng ai oán khóc.

“Không có, không có, sớm đã không có!” Vạn Sùng Linh khóc, “Bị người vắng vẻ, bị người từ chối, ở bị người vứt bỏ——! Nếu vài thứ kia lưu không giữ được người, ta giữ làm gì. Ta là thê tử kết tóc của người, ta chưa từng được người sủng ái một chút! Còn y?! Hạ nhân ở Vạn gia lại được người tặng một con tuyệt hồ! Người thậm chí cười cũng không cười với ta!”

Lời của nàng làm cho Hiên Trạch Vũ nhất thời không thể nói gì, mắt y cũng tràn đầy thống khổ.

Hồi lâu sau, Hiên Trạch Vũ mới mở miệng, “Dù vậy người cũng không nên ra tay đánh người, người có biết hay không, một chương này sẽ làm người đánh mất tánh mạng.”

Vạn Sùng Linh sau khi nghe thấy ngược lại nở nụ cười, nước mắt thê lương mà nở nụ cười, “Ta yêu người, ta vừa nhìn thấy liền yêu thượng người. Chính là người không quay đầu lại xem ta một cái, động phòng, ta ngóng trông người tới khi tàn đêm. Không chiếm được lòng của người, ta chờ đợi hao hết đích hỷ vọng, đến hiện tại, ta liền giống như một cái xác không hồn. Có chết hay không đối ta mà nói chẳng là gì nữa!”

Hiên Trạch Vũ chỉ có thể yên lặng nhìn nàng rơi lệ...

“Nếu —— ”

Xuân Mãn lại đột nhiên mở miệng, thanh âm không nhanh không chậm, “Các người là sợ chuyện này bị Hiên Trạch biết. Vậy các người không cần lo lắng, ta sẽ không nói cho Hiên Trạch nghe, hẳn cũng sẽ không biết.”

“Xuân Mãn thiếu gia!” Linh Linh ngoài ý muốn trừng mắt y. Đều bị người khi dễ đến như vậy, y cư nhiên còn giúp nàng!

Bàng Nguyệt cũng là vẻ mặt không thể tưởng được.

Xuân Mãn làm cho Hiên Trạch Vũ tuy vừa thở phào cũng cảm thấy có gì đó không thể.

“Ta không cần, ta không cần người giúp ta, người giúp ta, ta thà rằng đi tìm chết!” Vạn Sùng Linh tuyệt không nhận hảo ý của Xuân Mãn, trong mắt nàng y vẫn là hạ nhân, nhận ơn huệ của hạ nhân nàng không cam lòng. Có lẽ là sợ nàng nói lung tung cùng phòng hành động liều lĩnh của nàng, Hiên Trạch Vũ lệnh cho tiểu Kha mang Vạn Sùng Linh rời đi.

Tiểu Kha lĩnh mệnh, chính là Vạn Sùng Linh lại như thế nào cũng không chịu rời đi, “Ta mới không cần đi, ta muốn nhìn cái tên hạ nhân đề tiện kia cao ngạo, mà người đường đường là Hiên Trạch phủ Đại thiếu gia lại lấy lòng hắn!”

“Sùng Linh!” Hiên Trạch Vũ cũng chịu không được bộ dáng của nàng lúc này chưa ngoa,, “Người rời khỏi nơi này ngay cho ta!”

“Ta nói ta không cần!” Vạn Sùng Linh dám không thỏa hiệp.

“Vũ đại ca, người liền mang theo Đại tiểu thư rời đi đi.” Xuân Mãn tỏ ra không việc gì, “Chuyện này ta sẽ không nói với Hiên Trạch, ta cam đoan! Hơn nữa ta cũng chẳng qua là bị thương ngoài da, một chút việc cũng không có. Người vẫn là mang Đại tiểu thư trở về trấn an nàng đi. Nàng cũng là tâm tình không tốt mới có thể như vậy.”

“Xuân Mãn...” Hiên Trạch Vũ do dự.

“Ta thật sự không có việc gì, mau dẫn Đại tiểu thư trở về đi!” Xuân Mãn vẻ mặt cam đoan.

Thấy Xuân Mãn kiên cường, Hiên Trạch Vũ cũng chỉ có thể làm theo, “Vậy, ta đi trước.”

Dù sao lưu lại cũng chỉ là thêm xấu hổ thôi.

“Ân, người trở về hảo hảo an ủi Đại tiểu thư.”

Hiên Trạch Vũ gật gật đầu, “Mặt của người vẫn là mau tìm chút được bôi, miễn cho ngày sau lưu lại vết sẹo.”

“Hảo.” Xuân Mãn cũng gật gật đầu đáp ứng.

Sau đó Hiên Trạch Vũ đi đến bên Vạn Sùng Linh kéo nàng rồi đi, Vạn Sùng Linh ngay từ đầu tuy có chút không tình nguyện, nhưng cuối cùng vẫn đi theo Hiên Trạch Vũ lỵ khai.

Nhìn bóng dáng ba người chậm rãi đi xa, Xuân Mãn sau đó nói, “Linh Linh, Bằng Nguyệt, chuyện vừa rồi không cần nói với Hiên Trạch.”

“Chính là...” Linh Linh không muốn làm như vậy.

“Các người nhớ kỹ, này là mệnh lệnh của ta!” Lần đầu, Xuân Mãn dùng giọng điệu như vậy nói chuyện, “Nếu là Hiên Trạch cho các người tới hầu hạ ta, vậy phải nghe lời ta.”

Bằng Nguyệt nhìn Xuân Mãn thật sâu, “Xuân Mãn thiếu gia, vậy vết thương trên mặt người làm sao giải thích với tông chủ?”

Xuân Mãn thần nhiên cười, “Đây chính là chuyện của ta, các người không cần lo lắng.”

Sàn nhà rất trơn, không cẩn thận té ngã vào bụi hoa bên cạnh vì thế xước mặt, chỉ như vậy là đã có thể dùng làm nguyên nhân.

Tuy rằng bán tín bán nghi lý do của Xuân Mãn, nhưng Hiên Trạch vẫn là đau lòng mà vì y đi tìm thuốc xoa thật dày. Nếu không có Xuân Mãn cực lực ngăn cản, Hiên Trạch sẽ cho người đem chặt trụi hết cây cối trong phủ.

Sau đó Hiên Trạch lại tự trách mình, hắn làm sao mà lại nghe Xuân Mãn không giữ y bên người mới có thể để y bị thương khi không có hắn.

Hắn đích tự trách cũng làm cho Xuân Mãn đau lòng vội vã nói, “Hiên Trạch người không được tự trách, Người mang ta theo nếu như phát sinh chuyện lớn hơn thì sao?”

Hiên Trạch không để cho y nói cho hết câu đã che miệng y lại,, vẻ mặt trách cứ y như thế nào không tin hắn, hắn nói, “nếu ta ở bên cạnh người, ta xác định sẽ không để cho người chịu một điểm thương tích nào. Người một chút tiểu thương làm cho ta đau đến lòng như đao cắt.”

Lời của hắn luôn làm cho Xuân Mãn cảm động, lòng chua xót, cuối cùng chỉ có thể lẳng lặng dựa vào lòng hắn mà thôi.

Ánh trăng khuya xuyên qua sương mù, Hiên Trạch một mình đứng trong đình, tối nay, hắn lại là quần áo trắng xóa, tóc như chỉ bạc tùy ý bay loạn. Chính là, trong tay hắn không có ngọc tiêu.

Hiên Trạch lẳng lặng nhìn mông lung xa xôi, hai tay chấp ở sau người, không biết nhìn cái gì, đang suy nghĩ gì, hoặc là chờ cái gì...

Cho đến khi phía sau hắn xuất hiện một đạo bóng dáng tuấn lãng cao ngất——

“Tông chủ!” Người tới lúc này quỳ xuống, thanh âm khẩn trương cùng cầu chuộc.

Hiên Trạch không quay đầu lại, không nói gì, vẫn như cũ lẳng lặng địa đứng ở tại chỗ.

Màn đêm buông xuống, gió lạnh ào ào thổi qua tung bay vạt áo hai người, Hiên Trạch mới cất tiếng phá vỡ sự tĩnh lặng, giọng nói của hắn giá rét như dòng nước chảy giữa trời đông.

“Vết thương trên mặt Mãn nhi là do nàng.” Đây không phải là nghi vấn, là khẳng định.

“Đúng vậy.” Hiên Trạch Vũ xấu hổ cúi đầu thấp hơn. Hắn chỉ biết, không có khả năng giấu diếm được tông chủ, mà hắn đến, là tới nhận tội thay cho thê tử của hắn.

“Theo cách hành xử của ta, người đàn bà kia chết chắc rồi! —— ”

Hiên Trạch làm cho tâm Hiên Trạch Vũ nhảy tới yết hầu..., “Nhưng mà, ta làm như vậy, Mãn nhi sẽ khổ sở đúng không? Y là như vậy thiên lương...”

Hiên Trạch bởi vì đề cập người nào đó mà trở nên nhu hòa. Nhưng lập tức lại khôi phục rét lạnh, “Vũ, đây là một lần cơ hội, ta không muốn có lần sau. Bằng không, đến lúc đó không ai ngăn được!”

Hiên Trạch nói làm cho Hiên Trạch Vũ thở một hơi,

“Xem trọng thể tử của người, Vũ!”

“Vâng!” Hiên Trạch Vũ đáp.

“Còn nữa...” thanh âm của Hiên Trạch trở nên mờ ảo, “Vũ, người đã nghĩ ra cách nào nói cho nàng biết thân phận của người chưa?”

Ánh mắt của Hiên Trạch Vũ hiện lên một tia thống khổ, “Chưa có, tông chủ.”

Trong gió, hai người lại là một trận không nói gì...

Cuối cùng chỉ còn có một câu nói thẳm thì trong gió, “Nên nói như thế nào y mới có thể chấp nhận? ...”

20. Chương 20

Lúc y tỉnh, Hiên Trạch còn tại ngủ, Xuân Mãn thật cẩn thận thưởng thức cảnh đẹp khó thấy, bởi vì bình thường hắn luôn dậy sớm hơn.

Từng sợi tóc trắng như tuyết của Hiên Trạch xõa tung trên vai, trên gối, trên lồng ngực của hắn — mái tóc bạc của hắn hoàn toàn không giống lão nhân bông mềm mà là dài mượt, trong gió xõa tung như tự có vận mệnh.

Nhịn không được nhắc tay vén một lọn ra khỏi mặt hắn, Xuân Mãn ngắm nghía gương mặt hoàn hảo lẫn trong tóc của Hiên Trạch.

Tuyệt mỹ dung mạo, đến nỗi mỗi khi Xuân Mãn nhìn hắn đều thấy lòng rung động.

Khuôn mặt như bạch ngọc, đầu mày đuôi mắt tỉ mỉ như tranh, mũi dài thẳng tắp, khóe môi gợi cảm, tối duy tối mỹ như thiên tiên. Mà hắn, lại yêu một người bình thường đến không thể bình thường như y sâu đậm ...

Này, thật không là mộng đẹp của y sao? Làm cho người ta muốn chìm trong đó.

Ai...

Xuân Mãn ở thẳm thở dài, y nhớ tới lời nói của Vạn Sùng Linh hôm qua, đành nghĩ đến chuyện y vẫn muốn quên.

Y thật có thể cùng Hiên Trạch sao? Y – một hạ nhân lại có thể cùng hắn – cao quý sao?

Hiên Trạch ái tình làm cho y cảm động, nhưng bộ dáng thường xuyên muốn nói lại thôi của hắn làm y lo lắng, hiện tại, thân phận thấp kém lại làm y đau xót.

Y tự ti, nhưng đây là hiện thực. Bọn họ là hai thân phận hoàn toàn tương phản, vốn là hoàn toàn không có khả năng cùng xuất hiện!

Cảm động, bất an, chua xót nhìn tương mờ mịt —

Y sáng tỏ, nhưng tránh không thoát thâm tình như lưới tơ của hắn! Chỉ cần nghĩ đến lúc phải rời xa hắn, y đã chịu không nổi —

Nên làm cái gì bây giờ? Không, đã không thể làm gì rồi, cùng Xuân Phúc trốn cũng đã chậm, bởi vì ngay lúc đó y đã lựa chọn tin tưởng.

Y bây giờ chỉ có thể chờ đợi, ... bất lực chờ đợi Hiên Trạch —

Thẳm thở dài, Xuân Mãn thiếp vào lồng ngực của Hiên Trạch ấm áp như thế làm y quẩn luyến.

Xuân Mãn nằm trong lòng Hiên Trạch vậy mà lại không nhận ra hắn đã sớm mở mắt, trong đôi mắt alm ẩn bí ai...

Hai người đều tỉnh, hai người lại đều không nói gì.

Trầm mặc, trầm mặc, làm cho thống khổ trầm tích —

Sáng hôm nay, Xuân Mãn cùng Hiên Trạch vì nhất chuyện nhỏ nhỏ mà tranh cãi.

Với ngoại nhân đây là chuyện nhỏ, còn với bọn họ mà nói...

“Ta nói ta không cần!” Xuân Mãn khó hiềm khi phát câu, liên tục lắc đầu không muốn nghe Hiên Trạch.

Hiên Trạch thấy y như vậy, đau lòng dùng hai tay giữ đầu y lại, vẻ mặt vẫn là kiên quyết, “Mãn nhi, lúc trước còn có thể chiều ý người, nhưng bây giờ không được nữa!”

“Ta mặc kệ! Ta không cần!” Xuân Mãn cũng kiên quyết, hơn nữa còn bực mình vì tính khí độc tài của Hiên Trạch.

“Không cần cũng phải cần! Hôm nay vô luận như thế nào người đều phải ở bên cạnh ta!” Thấy Xuân Mãn như vậy, Hiên Trạch có chút khó thở mà lớn tiếng.

“Ta không đi người có năng lực làm khó dễ ta sao!” Xuân Mãn căm tức ngồi xuống giường.

Nguyên lai hôm nay Hiên Trạch phải đi ra ngoài làm việc, chính là hấn bởi vì lo lắng Xuân Mãn lại ngoài ý muốn xảy ra chuyện nên muốn đem y theo, nhưng Xuân Mãn cực lực phản đối, bởi vì y nói bên ngoài thực nhảm chán, kỳ thật y sợ chính mình sẽ ảnh hưởng tới Hiên Trạch.

Hai người liền như vậy mà cãi nhau, hơn nữa Xuân Mãn lại là loại người ngoài mềm trong cứng, sự tình xem ra không có gì tiến triển.

Tuy rằng sớm đã biết Xuân Mãn rất kiên quyết, nhưng hấn không ngờ Xuân Mãn đẩy hấn vào chỗ bất đắc dĩ. Hiên Trạch sốt ruột, trong khoảng thời gian ngắn lại không biết nên làm cái gì.

Thời gian không đợi ai, biết có ép buộc y cũng không được, Hiên Trạch nghĩ ra một cách.

Hấn sửa lại bộ dạng thành nịnh nọt, ngồi xuống bên cạnh người đã tức muốn điên kia.

“Mãn nhi, người không phải có nhắc với ta về Xuân Phúc sao?”

Hiên Trạch nói một câu làm cho Xuân Mãn vốn định không để ý tới hấn lại hồ nghi quay đầu, “Người không phải nói Xuân Phúc là một người nguy hiểm, không cho ta tiếp cận hấn sao?”

Lúc đó Xuân Phúc nói với y như vậy thuần túy cũng là vì muốn tốt cho y, Xuân Phúc cũng là sợ y bị người ta thương tổn mới có thể khuyên y đi khỏi Hiên Trạch gia. Chính là Hiên Trạch lại đem Xuân Phúc trở thành người xúi giục nguy hiểm, mặc cho y nói thế nào hấn vẫn căm gặp Xuân Phúc, hấn cư nhiên còn nói để cho Xuân Phúc tiếp tục ở lại Hiên Trạch gia là đã nể mặt y, bằng không, ngay cả Bắc thành Xuân Phúc cũng không được vào.

Ánh mắt hoài nghi của Xuân Mãn làm cho Hiên Trạch bật cười, đưa tay kéo y lại.

Hiên Trạch thương lượng, “Mãn nhi, nếu người theo ta ra ngoài, mấy ngày nữa ta sẽ để cho Xuân Phúc tới gặp người, người thấy sao?”

Xuân Mãn không thể nào tin được hấn sẽ đáp ứng cho y gặp Xuân Phúc, vẫn là thực hoài nghi nhìn hấn, “Người không gạt người?”

“Mãn nhi, ta đã có lúc nào lừa gạt người sao?” Hiên Trạch hỏi lại.

Nhìn thật lâu vào khuôn mặt tươi cười kì dị của Hiên Trạch, Xuân Mãn cuối cùng thở dài thật mạnh, toàn thân vô lực thỏa hiệp!

Hiên Trạch nhìn thấy y thẳng tính, nhịn không được cười ra tiếng, ôm lấy y vào lòng.

Thế sự khó liệu, cho dù Hiên Trạch chỉ muốn lúc nào cũng có Xuân Mãn ở bên cạnh, nhưng sự tình bên ngoài lại không theo ý hấn.

Ngày ngày thứ ba sau khi bọn họ tranh luận, Hiên Trạch tựa hồ gặp chuyện nghiêm trọng. Bởi vì lúc ấy Đại tổng quản cứ cung đến tìm Hiên Trạch. Đại tổng quản vốn dĩ ôn hòa lại có vẻ mặt khó coi như vậy khiến cho Xuân Mãn nghĩ chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn.

Quả nhiên, Đại tổng quản thì thăm với Hiên Trạch một lúc, Hiên Trạch cũng biến sắc, đứng bật dậy.

Hắn không có ngoan cố bắt Xuân Mãn nhất định phải cùng ở bên cạnh hắn nữa mà giao đãi cho Bàng Nguyệt Linh Linh các nàng bảo hộ, buổi tối hắn sẽ quay lại rồi vội vàng ly khai.

Chưa từng thấy qua Hiên Trạch khấn trương thành như vậy, Xuân Mãn có chút lo lắng nhìn hắn rời đi, nhìn đến khi không thấy bóng dáng của hắn nữa mới thôi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Xuân Mãn thực muốn biết, nhưng không có tư cách nhúng tay vào chuyện của Hiên Trạch nên không thể hỏi Linh Linh cùng Bàng Nguyệt.

Vì thế Xuân Mãn chỉ có thể ở trong lòng cầu xin bất luận phát sinh chuyện gì, Hiên Trạch đều có thể bình an trở về như vậy là được.

Ôm nỗi bất an đến buổi tối, Hiên Trạch vẫn chưa có trở về, dù nằm trên giường lớn mềm mại, Xuân Mãn vẫn lo lắng đến trần trọc.

Rốt cuộc nằm không nổi, Xuân Mãn đi xuống giường tìm nước uống, nhân tiện ổn định loạn tâm của mình. Đúng lúc này, Xuân Mãn nghe thấy ngoài phòng có tiếng vang. Tưởng Hiên Trạch trở về, Xuân Mãn vội vàng chạy đi mở cửa, cửa mở không thấy người, chỉ thấy một phong thư.

Xuân Mãn cảm thấy có chút kỳ quái bèn nhặt lên, lật xem phong thư trước sau đều không có chữ viết, vì thế Xuân Mãn mở ra phong thư nhìn xem bên trong có cái gì.

Trong đó có một tờ giấy, Xuân Mãn đoán rằng đại khái là có ai không cẩn thận làm rớt, vì thế y đành mở ra xem là gửi cho ai.

Nghĩ như vậy nhưng Xuân Mãn cũng biết Dung Tuyết Cư căn bản không có khả năng có ai làm rơi đồ vật. Dung Tuyết Cư vốn là trọng địa trong Hiên Trạch phủ, là chỗ không phải ai cũng có thể vào. Trừ bỏ Linh Linh Bàng Nguyệt, cũng chỉ có Đại tổng quản có thể tiến vào Dung Tuyết Cư.

Y bèn nhanh nhẹn rút thư, dùng ánh nến nhìn xem, không lạ vì sao Xuân Mãn chỉ là hạ nhân lại biết chữ. Vì Vạn gia bọn họ muốn khoe khoang hạ nhân vừa hiểu lễ nghĩa vừa được việc nên đều mời lão sư dạy bọn hắn, tuy thời gian học không lâu nhưng mặt chữ cơ bản Xuân Mãn cũng có thể đọc được.

Trên thư viết:

Nếu như người muốn biết nguyên nhân tông chủ của Hiên Trạch quý phủ giữ người bên người, vậy giờ mùi ngày kia hẹn gặp trong Hương viên!

Là viết cho y!

Xuân Mãn vừa thấy liền biết phong thư này là có người viết cho y. Nhưng mà ai viết? Ở trong phủ Hiên Trạch y còn biết ai? Còn cả nội dung về nguyên nhân đó?!

Một bức thư ngắn, làm cho Xuân Mãn lo đến cuồng loạn.

Y biết, Hiên Trạch vẫn có chuyện chưa từng đối hắn nói, hắn rất lâu đều là nói đến bên miệng lại dừng lại, muốn nói rồi lại không nói, như là có cái gì khó nói ẩn ẩn bên trong.

Bởi vì hắn đã hứa sẽ nói với y, cho nên y dù rất muốn biết cũng sẽ không mở miệng thúc giục hắn, y sợ hắn sẽ nói chuyện y không muốn nghe. Y sợ hắn sẽ biến mọi thứ y vừa có được thành hư vô —

Nhưng bây giờ lại có người nói sẽ tiết lộ nguyên nhân hắn giữ y bên cạnh?!

Hiên Trạch giữ y bên cạnh chẳng phải vì yêu sao? Chẳng lẽ lý do đích thực chính là điều hắn khó nói đó sao ...

Vậy nguyên nhân kia là gì! Hiên Trạch thâm tình, Hiên Trạch ảm áp, Hiên Trạch sủng ái, Hiên Trạch săn sóc... Nay hết thấy chẳng lẽ đều là giả, chỉ vì cái nguyên nhân kia mới là thật?!

Xuân Mãn lúc này trắng bệch hơn tuyết, tay nắm phong thư bất giác vò tan...

“Mãn nhi!” thanh âm của Hiên Trạch đột nhiên vang lên, làm Xuân Mãn như bừng tỉnh khỏi ác mộng, giật nảy mình.

Y vô thức giấu thứ trong tay ra sau lưng, sau đó nhìn Hiên Trạch bước đến bên.

“Mãn nhi, người như thế nào còn không ngủ, đã khuya rồi?” Hiên Trạch có chút phong trần mệt mỏi, hắt vờ đi vào phòng, cởi áo choàng khoác đến giá áo.

Nghe thấy Hiên Trạch hỏi như vậy hắt, Xuân Mãn biết hắt không thấy được thứ y giấu đi, vì thế len lén giấu bức thư xuống ngăn bàn.

“Mãn nhi, người làm sao vậy, tại sao không nói gì?” làm xong rồi, Hiên Trạch lúc này mới cảm thấy Xuân Mãn có gì đó khác lạ.

“Ta... Ta không sao, ta chỉ là có chút lo lắng người, vẫn ngủ không được, cho nên mới —” xác định Hiên Trạch sẽ không nhìn đến bị khăn trải bàn che khuất đích kia đoàn chỉ đoàn sau, Xuân Mãn mới quay về Đắp.

“Ngủ không được?” Hiên Trạch nhướng cao mày, tùy tay kéo một tấm thảm lông dày bao quanh Xuân Mãn rồi mới ôm sát y, “Ngủ không được người cũng phải nằm ở trên giường, nếu không thì phải mặc thêm y phục. Người mặc như vậy sẽ cảm lạnh.”

Hiên Trạch kéo mặt Xuân Mãn lại, “Người xem người mặt cũng lạnh đến trắng bệch. Người làm ta lo lắng.”

“Ừm, ta sẽ không như vậy nữa.” Xuân Mãn mềm mại đáp ứng hắt, tiếp theo hỏi, “Hiên Trạch, người —— người hôm nay là đi làm gì a? Thực sốt ruột.”

Y vốn là muốn hỏi hắt có phải bởi vì yêu mới giữ y lại. Chính là, y đã hứa tin tưởng hắt, phải đợi hắt chủ động mở miệng nói với y, vì thế lời nói đến bên miệng lại hạ xuống, cuối cùng biến thành vấn đề này.

Hiên Trạch quay đầu đi suy nghĩ trong chốc lát...

“Có phải ta không được biết hay không?”

“Không phải a, Mãn nhi!” Thấy Xuân Mãn bất an nhìn mình, Hiên Trạch nhịn không được ôm lấy, nhẹ nhàng hôn lên trán của y, “Ta chỉ suy nghĩ nên nói với người như thế nào, bởi vì việc này liên quan đến Vạn gia —— ta sợ người bởi vì mềm lòng mà giúp bọn hắt cầu tình a.”

“Vạn gia?” Xuân Mãn bởi vì nghe đến từ ấy mà nhăn mày.

“Người xem đi, đó cũng là một nguyên nhân khiến ta ta không định nói cho người biết.” Hiên Trạch thở dài, lấy tay chỉ nhẹ vào đầu mày của Xuân Mãn.

“Vậy, vậy Vạn gia làm sao, Vạn gia không phải ở phía Nam? Làm sao có liên can đến Hiên Trạch gia?” Xuân Mãn càng cau mày hơn, hỏi dồn dập Hiên Trạch.

“Mãn nhi, người trước kia ở Vạn gia không phải rất không tốt sao? Vì cái gì còn quan tâm bọn họ như vậy?” Hiên Trạch không hiểu được Xuân Mãn lo lắng cái gì, bởi vì Xuân Mãn cau mày mà đau lòng, “Sớm biết rằng người còn quan tâm Vạn gia, ta liền không nói cho người.”

“Hiên Trạch, ta lo lắng không phải Vạn gia, ta lo lắng người!” Bởi vì hắt hiểu lầm, Xuân Mãn có chút tức giận, “Ta chính là đã ở trong Vạn gia, nên ta biết Vạn gia làm việc không từ thủ đoạn. Nếu người thật sự có quan hệ với bọn họ, ta sợ đến lúc đó người sẽ xảy ra chuyện!”

“Như vậy a!” Hiên Trạch bừng tỉnh đại ngộ, tâm tình cũng tốt lên.

Xuân Mãn quan tâm hắt?

Hiên Trạch vui vẻ lộ ra lúm đồng tiền mê hột, kim lòng không được mà hôn Xuân Mãn.

Còn chưa hồi hồn sau nụ cười của Hiên Trạch, Xuân Mãn đã bị cái hôn làm cho sững sốt.

Xuân Mãn ngơ ngác nhìn Hiên Trạch hồi lâu, cuối cùng ——

“Ai nha, Hiên Trạch! Ta đang nói nghiêm túc với người mà! Người lại như thế!” Xuân Mãn thẹn quá thành giận cho hắt một quyền, bất quá, lực đạo chẳng bao nhiêu.

Hiên Trạch vẫn là hôn y thêm một cái, hại y phản ứng không kịp —— có chút kích động.

“Ta cũng làm chuyện nghiêm túc!” Hiên Trạch nói

“Hiên Trạch!” Xuân Mãn có lúc này đã là tức giận đến giơ chân, ngay cả cổ cũng đã đỏ bừng, vừa giận vừa xấu hổ.

Xuân Mãn thật muốn tức giận, Hiên Trạch không dám trêu y, bèn nhanh trấn an, “Hảo hảo hảo, không nói không nói, nói chính sự nói chính sự!” Hiên Trạch ngừng một chút, chuyển Cái khẩu khí nói chuyện, “Chuyện này là như vậy, Vạn gia gần đây ở phương bắc mở vài cái quặng mỏ, dùng không ít người. Nhưng bởi vì bọn họ không hiểu nhiều lắm địa chất bên này lại thì công lung tung, ở một lần quặng mỏ sụp xuống slàm cho hơn hai trăm người bị chôn sống — ”

“A!” con số này lớn đến mức Xuân Mãn nhảy dựng.

Hiên Trạch hơi dùng sức ôm y, an ủi, “Kỳ thật chuyện này chỉ là của Vạn gia, Hiên Trạch gia vốn không nên ra mặt. Dù sao Vạn gia vẫn có quan hệ thông gia với Hiên Trạch gia, Hiên Trạch gia ở phương bắc thế lực rất lớn, quan phủ không dám đắc tội. Vì thế quan phủ tìm người đến Hiên Trạch gia hỏi chúng ta muốn xử lý thế nào. Tính mạng hai trăm con người không phải là nhỏ. Ta đầu tiên là đến hiện trường xem xét tình huống, nơi đó thực bị thảm, Còn có hơn một trăm người vẫn chưa tìm ra xác, người nhà khóc rống thê lương... Vạn gia có liên quan đến Vũ, nhưng nếu chúng ta cởi tội cho bọn họ, hai trăm người kia thật sự oan ức. Bởi vậy, ta quyết định không nhúng tay vào việc này, Để cho quan phủ nghiêm trị. Bất quá, cứ như vậy, Vạn gia nguyên khí đại thương, không bao giờ còn huy hoàng như xưa nữa.”

“Hiên Trạch.” Xuân Mãn thở dài vùi đầu vào ngực của hắn, “Người dù sao cũng sẽ giúp Vạn gia cầu tình mà. Bọn họ đáng giận như vậy, hơn hai trăm mạng người a! Bọn họ cư nhiên còn muốn tìm các người đến giúp bọn họ giải vây — bọn họ không chịu một chút giáo huấn, bọn họ liên vĩnh viễn không biết mạng người đều là đáng quý.”

“Mãn nhi, cảm ơn người thấu hiểu.” Hiên Trạch rất hưởng thụ. Dù sao Xuân Mãn cũng lớn lên ở Vạn gia, hẳn thật sợ y sẽ vì Vạn gia cầu tình, đến lúc đó hẳn sẽ vì y mà thay đổi dự liệu. Xuân Mãn cầu xin, hẳn không thể chối từ.

“Chỉ là —, ” Xuân Mãn ngẩng đầu nhìn hắn, “Người làm như vậy, Vạn gia có thể sẽ ôm hận trả thù người.”

“Trả thù ta?!” Hiên Trạch nhếch cao đuôi lông mày, “Vậy bọn họ cũng phải biết thân phận thật của ta đã!” Hẳn thân tuy là chủ tử Hiên Trạch gia đích thực, ngoại nhân không biết, hạ nhân cũng chỉ vài người biết.

“Chính là Đại tiểu thư — Vạn gia đại tiểu thư, thê tử của Vũ ca nàng biết a!” Lời của hắn không làm cho Xuân Mãn vẻ bớt lo.

“Nàng?” Hiên Trạch thăm tỏ lãnh ý, “Nàng không có cơ hội nói cho Vạn gia biết đâu.”

“Vì cái gì?”

“Này —” Hiên Trạch do dự, cuối cùng vẫn không nói, “Mãn nhi, việc này ta về sau sẽ nói cho người biết. Hiện tại đêm đã khuya, trước tiên ngủ đi.”

“Hiên Trạch...” Hắn muốn nói lại thôi làm cho y nhớ đến lá thư kia.

Hiên Trạch rút cuộc giấu y cái gì? Nghĩ như vậy, tim của y lại bắt đầu bất an.

Xuân Mãn im lặng nhìn vào đôi mắt xanh lam của Hiên Trạch, muốn nhìn ra ì manh mối, lại chỉ nhìn thấy Hiên Trạch thâm trầm nhìn y.

Nghĩ đến Xuân Mãn nhìn hắn không chuyển mắt như vậy là còn đang lo lắng, Hiên Trạch cười yếu ớt cùng y lăn trên giường, khẽ vuốt ve y qua tấm thảm lông dày vừa này “Mãn nhi, người không cần lo lắng cho ta, ở trên đời này, có thể thương tổn ta chỉ có một thứ.”

“Là cái gì?” Xuân Mãn tò mò hỏi.

Hiên Trạch cười kéo Xuân Mãn lại gần mình, “Chính là người a! Đối với ta mà nói, thương tổn gì đều không bằng người. Người chỉ cần chau mày, ta sẽ khó chịu, ta thà rằng chính mình bị thương cũng không nguyện nhìn người không vui. Vì của người một nụ cười, ta có thể vượt lửa quá sông, chết không chối từ.”

“Hiên Trạch...” Cho tới nay, thâm tình của hắn thiên địa chứng giám, vì sao y vẫn bất an?

“Hiên Trạch!” Xuân Mãn nín lấy cổ hần, dán mặt vào trong ngực hần, hỏi hần, “Nói cho ta biết, người nói tất cả là thật sự.”

“Mãn nhi.” Hiên Trạch không nhận ra Xuân Mãn đang bắt an, hần chỉ nghĩ y đang làm nũng. Vì thế cười thâm tình, “Mãn nhi, ta nói rồi, ta chưa từng lừa gạt người, ta cam đoan về sau cũng tuyệt không lừa gạt người. Ta đối với người đều là thật lòng.”

Hiên Trạch đang vỗ về lại chuyển thành dựa đầu vào vai Xuân Mãn đích, hơi sức kéo y lại ngửi hương vị của y, như động vật nhỏ tìm kiếm hương vị quen thuộc—

Xuân Mãn không nói gì mà cảm thụ được hơi thở của Hiên Trạch trên vai mình, nóng bỏng như muốn bốc cháy. Nhưng y không còn cảm động nữa, y chỉ nhớ, đây là người không có quan hệ thân thích cùng bằng hữu với y, là người có thể tùy hứng rồi bỏ y...

Cái ôm chặt chẽ đến mức không còn khoảng cách, độ ẩm cơ thể hòa vào nhau, ngay cả tim cũng trở thành chung nhịp.

Mặc kệ bọn họ ôm đến sát sao thế nào, mặc kệ ôn độ cùng tâm độ có hòa hợp bao nhiêu, trong tim hai người cũng chỉ còn là thống khổ chôn sâu.

Bọn họ đều sợ, sợ cái ôm này trôi đi, ngay lúc bọn họ không ngờ nhất mà chia lìa...

Đêm khuya, rét lạnh, yên tĩnh, trầm mặc, ngưng trọng, bất an giao hòa.

Hôm nay cũng là ngày hẹn trong phong thư của Xuân Mãn thu —

“Hiên Trạch, người hôm nay cần đi ra ngoài làm việc sao?” Xuân Mãn hỏi Hiên Trạch bên cạnh.

Hiện tại bọn họ đang dùng điểm tâm, trên cái bàn tròn bày đầy thức ăn phong phú — Xuân Mãn đã sớm kháng nghị Hiên Trạch không cần chuẩn bị nhiều như vậy, cho dù y là đại hán bụng bự cũng ăn không nổi

Như vậy sẽ thực lãng phí. Chính là Hiên Trạch không nghe, còn tỏ vẻ không sao cả, nói cái gì Hiên Trạch gia nhiều tiền, lãng phí một ít cũng không có việc gì, chỉ cần y ăn ngon ăn no là được.

Xuân Mãn cuối cùng vẫn là nói không được, chỉ có thể tùy ý ăn một bàn đồ ăn. Y tiếc của, ăn đến khi không thể ăn nữa, thỏa mãn ý định của Hiên Trạch.

Hiên Trạch vội vàng gỡ xương cá nhưng vẫn có thể nhìn qua Xuân Mãn một cái, “Ta hôm nay không đi ra ngoài, vốn ta đã sớm đem chuyện trong Hiên Trạch phủ giải quyết cho nhanh. Chỉ muốn đem người ra ngoài chơi một chuyến. Nào ngờ chuyện ở Vạn gia làm ta trễ một vài ngày. Bây giờ bọn họ đã bồi thường xong, không cần ta nữa. Đây là lúc ta có thể cùng người.”

Nói vừa xong, xương cá cũng lọc xong, vì thế Hiên Trạch đút vào miệng Xuân Mãn.

“Như vậy...” Xuân Mãn còn ngậm đồ ăn nói không rõ.

“Như thế nào, không hy vọng ta ở cùng người?” ánh mắt sâu xa của Hiên Trạch nhìn chằm chằm vào Xuân Mãn hôm nay có vẻ yên lặng thái quá.

Cho dù Xuân Mãn bình thường cũng không hay nói chuyện, nhưng y hôm nay làm cho người ta cảm giác thật sự yên lặng hơn. Làm cho Hiên Trạch có chút hoảng hốt, nhưng hần không biểu hiện ra ngoài.

“Sao, như thế nào!” Xuân Mãn nhanh lắc đầu.

“Không? Vậy người hôm nay...”

“Hôm nay? Ta hôm nay làm sao?” Xuân Mãn có chút kinh hãi, nghĩ là Hiên Trạch nhìn thấu tâm sự hiện tại của y

Hiên Trạch buông xuống đôi đũa trong tay, nhích tới gần Xuân Mãn, “Mãn nhi, người có phải có việc muốn nói với ta hay không?”

“Ta...” trong ánh mắt sâu không lường của Hiên, tựa hồ tất cả tâm sự đều bị hần nhìn thấy.

Mới đầu Xuân Mãn có một chút do dự, cuối cùng vẫn là quyết định giấu diếm, “Ta có thể có chuyện gì, người như làm sao lại hỏi vậy, Hiên Trạch?”

Chỉ cần y không nói, Hiên Trạch sẽ không biết đích, mà y cũng không định để cho Hiên Trạch biết.

Y chỉ muốn xác định ý đồ của người gửi thư, cũng là để dẹp đi bất an trong lòng.

Nói cho Hiên Trạch, kết quả có hai cái, một là Hiên Trạch không thừa nhận có việc này, sau đó này phong thư sẽ bị Hiên Trạch hủy đi, mà người viết thư cũng sẽ bị điều tra ra nghiêm trị; thứ hai là Hiên Trạch thừa nhận bởi vì nguyên nhân khác mới có thể đối tốt với y như vậy, sau đó sự việc bại lộ, y... Rất có thể từ nay về sau mất đi hẳn ——

Tự hắn nói ra so với người khác nói còn tàn nhẫn hơn nhiều.

Kết quả như thế làm cho y thực sợ hãi, sợ đến y thà rằng nghĩ lá thư này chưa từng xuất hiện ——

Chính là, y lại thật muốn biết bức thư kia có phải là thật hay không, Hiên Trạch thật sự là có nguyên nhân mới giữ y ở bên người sao, nếu như nếu không phải, vậy tại sao hắn lại có điều khó nói? Y muốn xác định có phải là có người đùa giỡn y, hay là thật ra có ý đồ gì?

Nội tâm y bất an, y chỉ muốn biết rõ, để không còn lo lắng băn khoăn gì nữa. Dù tất cả về sau đều phải chờ đợi Xuân Mãn quyết định...

Cho nên y chỉ đành chờ, nếu hôm nay Hiên Trạch không xuất môn, vậy coi như ý trời không muốn y tìm ra chân tướng, còn bằng ngược lại ...

“Còn nói người không có việc gì mà sao Người xem người nói không đến hai câu liền ngăn người.” Hiên Trạch nhìn thấy Xuân Mãn thất thần đành đơn giản kéo y lại ôm.

“Mãn nhi, người đến tốt cùng là làm sao vậy? Mấy ngày này người đã ngăn người rất nhiều lần.”

Không tự chủ được nhìn vào đôi mắt thiên thanh của Hiên Trạch, tim của Xuân Mãn đập rất nhanh, vì hắn chỉ cần truy hỏi thêm y bằng đôi mắt đó, sợ là y sẽ không thể giữ được bí mật nữa.

Xuân Mãn ngập ngừng nói dối, “Ta, ta chỉ là lo lắng người, người có biết, Vạn gia —— bọn họ khẳng định sẽ không bỏ qua như vậy, đến lúc đó...”

Này cũng không tính là nói dối, y thật sự cũng đang lo lắng cho Hiên Trạch, chẳng qua đây không phải là nguyên nhân y bất an mà thôi.

“Như vậy sao.” Hiên Trạch yên tâm hơn, “Mãn nhi, ta đều đã nói qua, không cần lo lắng cho ta, nói sao thì Vạn gia bây giờ đã không còn có thể hô phong hoán vũ. Cho dù Vạn gia có không ít người làm quan tại triều, Hiên Trạch gia chính là gia tộc chiếm một phần ba hoàng tộc, Vạn gia muốn khó dễ Hiên Trạch ta, vĩnh viễn cũng không có khả năng!”

Chỉ cần việc Xuân Mãn nghĩ không phải là rời khỏi hắn, hắn cái gì cũng không cần lo lắng.

“Nhưng mà, Hiên Trạch, thế sự khó liệu, người tại sao có thể cam đoan chuyện gì đều có thể như người định liệu!” Xuân Mãn một lời hai ý, một là lo lắng cho hắn, một là hàm ý chuyện hắn giấu diếm.

Thấy Xuân Mãn thật sự lo lắng, Hiên Trạch đành gắt gao ôm y, miệng dán lên lỗ tai Xuân Mãn, nhỏ giọng dỗ dành, “Mãn nhi, không cần hao tâm, mặt của người không nên có loại biểu tình này. Nếu của người lo lắng cho ta, ta đây có thể cam đoan với người, cho dù thế giới này không phải ta không thể thao túng, bọn họ cũng không thể thao túng ta: ... ta, nháy mắt là có thể làm cho bọn họ hồi phi yên diệt!”

“Nếu người còn không tin, ta có thể thề.” Hiên Trạch ngẩng đầu nhìn y, vươn tay phải đang muốn mở miệng liền bị ngăn lại.

“Không cần!” Xuân Mãn lắc đầu, “Ta tin tưởng người, ta tin tưởng người.”

Lời thề ngược lại sẽ làm y càng bất an, đa số lời thề y nghe qua đều là lừa gạt.

Hiên Trạch hai tay nâng mặt Xuân Mãn lên nhìn, đau lòng nói, “Đã nói tin tưởng ta, vì cái gì người còn nhìn như muốn khóc? Ta nhìn đau lòng người biết không?”

“Thực xin lỗi, ta chỉ là cảm thấy thật cao hứng, cao hứng người đối với ta tốt như vậy, làm cho ta cảm động muốn khóc.” Xuân Mãn khi ngẩng đầu đã là tươi cười, miễn cưỡng cười vui, hẳn ở Vạn gia đã sớm rèn luyện chuyện.

“Đứa ngốc, đã lâu như vậy còn chưa quen à!” Hiên Trạch cười yếu ớt búng nhẹ vào mặt, “Ta hiện tại mới chỉ đối tốt với người đã đòi khóc, nếu ta thật sự làm những chuyện ta muốn làm, không phải người sẽ khóc tê tâm liệt phế sao!”

“Hiên Trạch...” Nếu y cũng có thân phận xứng với hắn, y sẽ còn bất an sao? Nếu được như thế, y sẽ không còn tâm phiền ý loạn, không còn băn khoăn trong vòng tay của hắn nữa.

Nghĩ rằng Xuân Mãn vẫn còn buồn phiền, Hiên Trạch nhẹ nhàng vỗ lưng Xuân Mãn, lẳng lặng dỗ dành y.

Không lâu sau đó, ngoài cửa truyền tiếng Bàng Nguyệt cung kính, “Tông chủ, Đại tổng quản tìm ngài.”

Những lời này làm cho Xuân Mãn muốn đứng khỏi đùi Hiên Trạch, lại bị Hiên Trạch ôm chặt lấy không thể động đậy.

“Hiên Trạch!” hắn định cho người nhìn thấy bộ dạng không đường hoàng này hay sao?! Y mới không cần, đặc biệt trước mặt Đại tổng quản y tôn kính.

Mà Hiên Trạch lại không cho Xuân Mãn dễ dàng thoát đi, hắn ôm lấy người rất nhẹ nhàng.

“Có chuyện gì cứ để lão đứng ngoài nói.”

Xuân Mãn vốn rất là khẫn trương lại nghe hắn nói những lời này mới thở một hơi, làm Hiên Trạch thấy được, liền thích thú hôn y.

Xuân Mãn trừng hắn, “Hiên Trạch, ngươi đừng quá phận!”

“Ha hả!” Người nào đó chỉ cười không nói.

Ở bọn họ vui đùa âm ỉ, Bàng Nguyệt lại bẩm, “Tông chủ, Đại tổng quản nói chuyện này phải nói riêng.”

Xuân Mãn vừa nghe, thân mình cứng đờ sau lại giãy giụa đứng lên. Chỉ là Hiên Trạch không chịu buông ra.

Hắn tiếp tục hướng ra phía ngoài nói, “Đại tổng quản, nơi này cũng không phải ngoại nhân, nói ra đi.”

“Này...” Lần này truyền đến chính là thanh âm già nua của Đại tổng quản, “Vạn gia bởi vì bất mãn Hiên Trạch phủ thờ ơ không giúp đỡ lần này. Bọn họ phá hư sinh ý phía nam của chúng ta, có ba người trong cửa hàng bị bọn họ đánh chết, người bị thương gần trăm người...”

Mắt Hiên Trạch lộ ra hàn quang, mà sắc mặt của Xuân Mãn cũng tái nhợt.

Y chỉ biết, Vạn gia làm sao mà dễ dàng buông tha Hiên Trạch phủ! Vạn gia vô tình tàn nhẫn như vậy ——

Đại tổng quản lại nói, “Lão gia cùng đại thiếu gia đã đến biệt uyển trao đổi việc này, bọn họ phất tay tới kêu ngài qua, 30 cửa hàng ở thành Nam, bọn họ nói ngài mới có thể hạ quyết định.”

Hiên Trạch trầm tư một hồi mới trả lời, “Ta đã biết, người về đại sảnh trước, ta lập tức đi qua.”

“Vâng.” Đại tổng quản trả lời rồi lỵ khai.

“Hiên Trạch.” Không nghĩ tới sự tình phát triển như thế, Xuân Mãn bất an nhìn hắn.

Hiên Trạch cười thả Xuân Mãn lại vào ghế, ngồi xổm xuống trước mặt dỗ dành, “Mãn nhi, ta đã nói không cần lo lắng. Người yên tâm, Hiên Trạch phủ sẽ không gặp chuyện không may, ta cũng sẽ không gặp chuyện không may, ta hôm nay sẽ nhanh chóng trở về, được không?”

“Hiên Trạch...” chuyện y bất an chỉ có một! Hiên Trạch gặp chuyện phải rời đi, chẳng lẽ đây là thiên ý an bài không để y trốn tránh?!

“Mãn nhi, cười một cái để ta yên lòng đi, người như vậy sẽ làm ta sốt ruột. Đến lúc đó tâm ta bất định, không thể nhanh chóng xử lý sự vụ mà trở về.”

Xuân Mãn nhìn Hiên Trạch, y cố gắng xem như chưa có gì xảy ra, cười lộ lúm đồng tiền với hắn, “Hiên Trạch, người đi đi, nhớ rõ phải về sớm một chút, ta chờ người trở lại.”

“Được, ta sẽ quay lại, người cũng nên ăn nhiều một chút đồ điểm tâm. Đừng vì ta đi rồi sẽ không ăn, ta sẽ nói Bằng Nguyệt cùng Linh Linh đến kiểm tra đó.”

“Ân.” Xuân Mãn gật đầu.

Hiên Trạch được y đáp ứng rồi mới đứng lên, như thường lệ hôn Xuân Mãn một cái, “Mãn nhi, yên tâm, ta không sẽ xảy ra chuyện.”

Cười một cái để Xuân Mãn an tâm, Hiên Trạch nói một câu, “Ta đi đây.”

Vẫn lẳng lặng nhìn bóng lưng của hắn trước mắt biến mất, Xuân Mãn chỉ thấy hư vô ——

Y giống như nghe được có người nói với mình, “Mộng..., phải tỉnh.”

Mà trực giác của y luôn luôn đúng, trực giác chết tiệt!

Nghĩ, nghĩ, Xuân Mãn cuối cùng vẫn không kiềm được mà rơi lệ

21. Chương 21

“Oa, Xuân Mãn thiếu gia lần đầu tự mình đòi ngủ trưa. Lúc trước chúng ta toàn phải đem tông chủ ra dọa người mới chịu ngủ.” Linh Linh vừa giúp Xuân Mãn sửa chăn, vừa luyên thuyên.

Mà bởi vì Xuân Mãn phải ngủ trưa, cho nên tiểu bắt điểm không thể theo vào, miễn cho làm giường chiếu rối tinh rối mù.

“Trước kia ta cũng không ngủ trưa, cho nên không có thói quen, có thể gần đây ngủ nhiều hơn, thời gian vừa đến đã muốn ngủ.” Bằng Nguyệt giúp y sửa y trang.

Linh Linh đứng lên, cười hì hì với Xuân Mãn, “Như vậy tốt quá, miễn cho chúng ta hao tổn tâm cơ khuyên người ngủ.”

“Ân! Linh Linh cuối cùng cũng nói được một câu chí lý.” Bằng Nguyệt dùng sức gạt đầu, nhin không được lại bắt đầu trêu ghẹo Linh Linh.

“Này, Bằng Nguyệt!” Linh Linh bất mãn chạy đến đẩy Bằng Nguyệt một chút, “Người lời này là có ý gì?!”

“Còn có thể có ý gì, người bình thường rất hay nói linh tinh!” Bằng Nguyệt tỏ ra nằng không sai, thuận tiện cầm lấy ngoại y của Xuân Mãn treo lên giá.

“Xuân Mãn thiếu gia! Người xem Bằng Nguyệt đi, vẻ mặt giả dối!” Linh Linh chạy đến tố khổ.

Xuân Mãn còn chưa kịp nói, Bằng Nguyệt liền lạnh lùng liếc nàng, “Giả dối so với ngu ngốc vẫn tốt hơn!”

“Bằng Nguyệt, người mắng ta là ngu ngốc!” Linh Linh trợn mắt, chỉ vào chính mình.

“Ấy! Ta lại không nói là ai —— không ngờ người cũng biết là người a!” Bằng Nguyệt cười thật ngọt ngào.

“Bằng Nguyệt! ——!” Linh Linh tức giận đến rít gào, “Người thiếu đánh!” Nói xong liền vọt qua.

“Đúng là chính người thừa nhận, như thế nào lại đổ cho ta!” Bằng Nguyệt đương không muốn bị đánh mà bỏ chạy.

“Xem người trốn ở đâu!” Linh Linh thật muốn cho nàng biết lẽ độ.

Vì thế các nàng ngay trong phòng ngủ cực đại, chẳng coi ai ra gì mà đùa giỡn.

Nhìn các nàng hoàn toàn đã quên mất y mà đùa vui như vậy, Xuân Mãn cũng không biết là nên vui hay là nên giận.

Vui chính là vì các nàng có thể đùa giỡn trước mặt mình mà không câu nệ, giận chính là giận các nàng bỏ quên y! Dù sao cũng không cần tính toán, nhìn các nàng khoái hoạt y cũng có tinh thần.

Đây chính là lúc các nàng cởi bỏ thân phận mà vui vẻ, làm hạ nhân phải theo sắc mặt chủ tử, không lúc nào được bộc lộ tình cảm của mình, y biết, nên y tùy ý các nàng. Bởi vì y cũng từng mang thân phận này, nên y thật tâm không coi các nàng là hạ nhân, các nàng là bằng hữu của y, là bằng hữu hiếm hoi vinh nhục cùng y.

Đợi cho Linh Linh cùng Bàn Nguyệt rời khỏi phòng, còn mấy khắc nữa mới đến giờ Mùi giữa trưa, ngoài cửa phòng đã không còn âm thanh gì nữa, Xuân Mãn rời giường mặc y phục vào. Hương viên không xa Dung Tuyết Cư cho lắm, y đi nhanh một chút sẽ vừa kịp giờ hẹn.

Tâm thần không yên làm y mặc y phục tốn không ít công sức, cuối cùng Xuân Mãn cẩn thận mở cửa phòng. May mắn Dung Tuyết Cư không có mấy người có thể đi vào, may mắn Linh Linh cùng Bàn Nguyệt đã đến phòng ăn chuẩn bị điểm tâm chiều, như vậy y có thể thuận lợi lên ra.

Hương Viên, y cùng Hiên Trạch đã tới đây, bốn mùa mùi hoa thơm, thảo chi phồn phi thịnh.

Y thích chỗ này, bên trong có rất nhiều kỷ ức khoái hoạt, nhưng là, cũng ở chỗ này sẽ xuất hiện người hủy diệt mộng đẹp của y

Đi dạo một vòng trong Hương viên, không thấy người đến, tâm loạn như ma ngồi xuống giữa đình, Xuân Mãn quyết định ở chỗ này chờ qua giờ Mùi, đến lúc đó không có ai tới y sẽ...

Y vừa mới nghĩ như vậy, trước mắt ra hiện một đạo nhân ảnh.

Nhìn thấy người tới, Xuân Mãn ngạc nhiên đứng lên, “Đại tiểu thư?!”

Làm sao có thể là nàng, như thế nào lại là nàng,——!

Sớm đã nghĩ xem là ai, ngay cả Hiên Trạch y cũng nghĩ đến có thể hấn thử lòng tin của y. Y nghĩ hết mọi người lại không ngờ là Vạn Sùng Linh.

Vạn Sùng Linh một mình tiến đến vừa thấy ngẩn người Xuân Mãn liền lạnh nhạt, “Ta đã không còn phải là Vạn gia Đại tiểu thư, người không cần gọi như vậy! Dù sao địa vị của người thế này, ta thụ sủng nhược kinh, Xuân Mãn ‘thiếu gia’!”

Về mặt của Vạn Sùng Linh không tốt làm cho Xuân Mãn cúi đầu trầm mặc, hoàn toàn là thói quen.

Chủ tử mắng hạ nhân đều là quyền của chủ tử, bọn họ đều chỉ có thể nhận tội, loại thói quen này cơ hồ thâm sâu đến mức vạn năm không đổi.

Vạn Sùng Linh nhìn thấy bộ dáng này, khinh thường càng đậm, “Hạ nhân chính là hạ nhân, cho dù mặc vào long bào cũng vẫn là về mặt tiện hạ!”

Xuân Mãn vẫn trầm mặc không nói, bởi vì y biết, phản kháng chính là châm dầu vào lửa.

Y như Xuân Mãn nghĩ, Vạn Sùng Linh thấy y ngốc đứng đó liền hơi dịu lại, bởi vì có nói như thế nào đi nữa, cũng như nàng đang độc thoại. Chính là, “Như thế nào, giả câm điếc không nói lời nào?”

Vạn Sùng Linh cũng không muốn bỏ qua cho Xuân Mãn.

“Người hiện tại không nói, sau này có muốn cũng không nói ra được.”

Vạn Sùng Linh thâm cao khó lường vừa cười vừa chậm rãi tới gần Xuân Mãn, nhỏ giọng nói, “Ta gọi là người tới chính là muốn nhìn người á khẩu khi biết lý do Hiên Trạch tông chủ lưu người ở bên cạnh——”

Xuân Mãn trở nên trắng nhợt, y thật không ngờ lá thư này là Vạn Sùng Linh viết, y càng không nghĩ tới, nàng lại còn nói nàng biết Hiên Trạch bí mật...

“Đại, đại thiếu phu nhân, người vừa mới nói cái gì? Hiên Trạch hấn, hấn như thế nào lại có bí, bí ——” thanh âm run rẩy, Xuân Mãn bối rối. Y đã nói sẽ tin tưởng Hiên Trạch, y cũng càng sợ hậu quả khi biết chuyện này. Đây là bản tính con người, đối diện sợ hãi, sẽ muốn trốn tránh.

“Hừ!” Vạn Sùng Linh cười lạnh. Tâm tư Xuân Mãn có thể vừa xem liền hiểu, Vạn Sùng Linh đương nhiên cũng biết y dao động, đây là chuyện làm nàng đắc ý.

“Người hiện tại có thể không tin, nhưng một lát sau người liền không thể không tin.”

“Đại thiếu phu nhân, người đến tốt cùng định nói với ta cái gì?” bất an cùng kinh hoảng lần lượt thay đổi, Xuân Mãn nhin không được ngẩng đầu nhìn thẳng Vạn Sùng Linh.

Liếc Xuân Mãn một cái, Vạn Sùng Linh không đáp mà hỏi lại, “Người có biết Hiên Trạch gia chỉ có Hiên Trạch tông chủ mới có thể đi vào cấm địa hay không?”

Lời của nàng làm cho Xuân Mãn nghi hoặc nhìn.

“Ha! Ta chỉ biết người sẽ không biết chỗ này, bởi vì Hiên Trạch tông chủ giấu bí mật đó ở đây!” Xuân Mãn không hiểu vì sao mà Vạn Sùng Linh lại tươi cười, nhưng nàng càng cười y càng tuyệt vọng.

Xuân Mãn quý dị trầm mặc, không lâu sau y hỏi, “Đại tiểu thư, nếu là chỉ có Hiên Trạch mới có thể đi vào cấm địa, vậy người là làm sao biết được nó giấu cái gì?”

Mà y hỏi khiến cho Vạn Sùng Linh có chút kinh ngạc, “Không ngờ người cũng có chút thông minh! Về phần ta là làm sao mà biết được ——” nàng đột nhiên dừng lại, một phen kéo vạt áo Xuân Mãn rồi mang y khinh thân bay đi.

Vạn Sùng Linh lại biết võ công!

Xuân Mãn kinh hãi, đây là chuyện y trăm triệu không thể tưởng được.

Còn chưa suy nghĩ cẩn thận nghĩ ra vì sao thiên kim đại tiểu thư như Vạn Sùng Linh lại biết võ công, cảnh vật dưới chân lướt qua quá nhanh làm cho Xuân Mãn sợ hãi nhắm nghiền mắt.

Cũng không biết qua bao lâu, Vạn Sùng Linh hừ lạnh một câu, “Tới rồi!” lúc này Xuân Mãn mới mở ra mắt.

Còn không chờ Xuân Mãn chấm đất, Vạn Sùng Linh liền buông tay, làm cho Xuân Mãn liên tục lui về phía sau rồi ngã nhào trên đất. May mắn thời tiết lạnh, trên người y mặc quần áo không ít mới không bị trầy da, nhưng cũng đủ làm cho y ngã toàn thân lấm lem.

Mà Vạn Sùng Linh đứng ở một bên thờ ơ lạnh nhạt.

Vạn Sùng Linh mang Xuân Mãn tới một cái sân, như là đã lâu rồi không ai lui tới, bởi vì bốn phía cỏ dại đã mọc đầy, ngay cả nhánh cây cũng tua tủa.

Nơi này vừa thấy là biết không có ai, không xét ngoại cảnh cũng có thể xét đến thái độ của Vạn Sùng Linh.

Xuân Mãn thật vất vả đứng lên, Vạn Sùng Linh chỉ vào một chỗ, “Người hẳn là biết chữ đi, cha ta cho mời phu tử dạy các người rồi nhỉ. Người xem tấm biển này đề chữ gì?”

Vạn Sùng Linh đương nhiên không có khả năng không biết chữ, nàng sở dĩ để cho Xuân Mãn đọc, hoàn toàn là cố ý đích.

Xuân Mãn mặc kệ đau nhức trên người mà nhìn theo Vạn Sùng Linh, y chỉ thấy một tấm biển đen viết hai chữ “Lưu tâm”

Hai chữ thảo tự.

“Lưu tâm.” Xuân Mãn nói thầm.

“Đúng vậy, lưu tâm!” Vạn Sùng Linh thâm cao khó lường tươi cười.

Nói xong, nàng thần nhiên rút trâm cài đầu, tra vào ổ khóa xoay một vòng, thuận thực mở ra.

Xuân Mãn hoàn toàn ngây người nhìn động tác của nàng, y thật lòng không biết, người ở trước mặt mình có thật là Vạn Sùng Linh được nuông chiều từ tấm bé, hay là đã bị ai khác giả mạo rồi?

Vạn Sùng Linh thấy Xuân Mãn hồi lâu không theo vào, liền đi ra thúc giục, “Người ngăn người đủ chưa, người muốn đứng ở nơi này làm môn thần ta cũng không rảnh mà phụng bồi!”

Vạn Sùng Linh đang nhìn Xuân Mãn bằng ánh mắt khinh thường cùng lạnh lùng làm cho Xuân Mãn cảm thấy rất quen thuộc, nhưng mà, “Người đến tốt cùng là ai? Vì cái gì phải giả mạo Đại tiểu thư?!”

Mà Xuân Mãn nói chính là làm cho Vạn Sùng Linh hừ cười, “Đừng giả bộ, người đang hoài nghi ta học ở đâu võ công cùng mở khóa.”

Bị nói trúng tim đen làm Xuân Mãn trầm mặc. Y đích xác không dám trực tiếp hỏi nàng, vì thế nghĩ ra biện pháp này.

“Có đôi khi ta còn thực cảm thấy mình xem thường người, lá gan không lớn, cũng có chút thông minh! Chính là, nhưng mà có thông minh cách nào cũng chỉ là hạ nhân!”

Lời của nàng làm cho Xuân Mãn nắm chặt nắm tay, nghĩ muốn phản bác, lại vẫn không dám.

“Kỳ thật ta cho người biết cũng không sao, bởi vì ta đã cho người biết nơi ‘lưu tâm’ này, ta cũng rất có thể sẽ bị đuổi ra khỏi Hiên Trạch gia.” Ngữ khí của Vạn Sùng Linh có chút đau thương, nhưng nàng lập tức chuyển khẩu khí, “Cũng thật châm chọc, kỳ thật nữ nhân Vạn gia đều phải luyện võ từ nhỏ trong bí mật, sau đó là tinh thông văn sử, vì sao người biết không? Vì sau này gả vào nhà giàu, có thể trộm được nhược điểm phụ gia về cho Vạn gia khống chế. Vạn gia nữ nhân mục đích thực sự là muốn khống chế tiền tài quyền thế nhà thông gia, làm cho Vạn gia càng thêm phồn vinh, làm cho Vạn gia phú bất khả địch quốc!”

“Như vậy người đó đến Hiên Trạch gia cũng là vì lý do đó?” Xuân Mãn nhìn Vạn Sùng Linh đứng ở trên thềm đá.

Xuân Mãn làm cho Vạn Sùng Linh trầm mặc, ngay khi Xuân Mãn nghĩ rằng nàng không muốn trả lời thì lại nghe được “Đúng vậy.”

Lời của nàng làm cho Xuân Mãn cả kinh, nếu như quả thật là như vậy, như vậy Hiên Trạch cơ mật rất có thể đã bị nàng tiết lộ, như vậy Hiên Trạch phủ không phải rất nguy hiểm sao.

“Nhưng là ——” còn chưa chờ Xuân Mãn hỏi lại, Vạn Sùng Linh lại mở miệng, “Ta chưa từng bán đứng Hiên Trạch gia.”

“Vì cái gì?” Xuân Mãn khó hiểu.

“Vì cái gì, vì cái gì..., bởi vì ta đã yêu hấn a...” Nói đến thương tâm, khuôn mặt vẫn lạnh lùng của Vạn Sùng Linh hiện lên vẻ sầu bi, “Yêu đến cam tâm vì hấn trả giá hết cả.”

“Cho nên, cho dù ta tìm thứ phụ thân muốn, ta vẫn đốt nó, ... Yêu người không thương mình, phản bội thân sinh phụ thân...”

“Đại tiểu thư ——” Xuân Mãn nhìn nàng. Nàng giờ phút làm cho y thương cảm, một bên tình thân một bên tình thâm, thật sự làm khó nàng.

Vạn Sùng Linh vừa quay đầu liền nhìn thấy sắc mặt thương cảm của Xuân Mãn, nàng khinh thường lạnh lùng địa nở nụ cười, “Ta không cần người như người thương hại! Huống chi người cần thương hại là người!”

Nhìn cách Vạn Sùng Linh chờ xem kịch vui, Xuân Mãn cảm thấy hai chân đã run đến mất kiểm soát, căn bản không thể bước về phía trước, thật ra, y chỉ muốn quay đầu bỏ trốn.

Xuân Mãn một bước tiến vào Lưu Tâm phòng, một trận lạnh lẽo làm tâm y phát run.

Bên trong cũng bày biện như các phòng khác, chẳng qua bởi vì không có ai cư ngụ, không khí có hương vị vắng lặng.

Nhưng chỗ này tựa hồ không phải thứ Vạn Sùng Linh muốn để y xem, nàng ra hiệu y tiến vào sâu bên trong.

“Bởi vì là cấm địa, cho nên ta nghĩ nó sẽ có giấu cơ mật của Hiên Trạch gia, mà khi ta lén vào đến, ta mới biết thứ này so với cơ mật còn làm ta thống khoái hơn, vì đó là thứ người sẽ chịu không nổi!”

Vạn Sùng Linh nhìn Xuân Mãn chậm rãi bước tới, vẻ tái nhợt trên mặt y càng làm nàng khoái trá.

Hừ, không nên trách nàng, có trách thì trách vận mệnh. Tại sao một hạ nhân như y lại có thể cùng ở một chỗ với nàng, có địa vị ngang nàng, còn được sủng ái hơn!

Xuân Mãn bước chậm đến làm cho nàng phiền lòng, cuối cùng nàng rõ ràng đi qua kéo y vào, “Người đừng choáng váng, người cho là chỉ cần người không nhìn sự thật sẽ không sẽ xuất hiện sao?! Ta đã cảnh cáo

người, dù người không muốn, một ngày nào đó người cũng sẽ phải muốn biết, nghe từ miệng Hiên Trạch tông chủ nói ra không phải sẽ càng làm cho người thương tâm muốn chết sao!”

Đúng vậy, y không là bởi vì sợ hãi phải nghe Hiên Trạch nói ra nên mới quyết định tự đi tìm sao?

Xuân Mãn thoáng giây dựa rồi ngưng khi nhớ ra được, y để cho Vạn Sùng Linh dễ dàng kéo vào phòng, “Xem đi, Hiên Trạch tông chủ sở dĩ gọi gian phòng này là ‘Lưu tâm’ vì đây là lý do hấn lưu người lại, sủng ái người!”

Xuân Mãn ngã xuống mặt đất khi Vạn Sùng Linh đẩy mạnh y, nền đất lạnh băng không phải lý do duy nhất làm y run rẩy ——

“Nhìn đi, Xuân Mãn ‘thiếu gia’! Đây là bí mật của Hiên Trạch tông chủ!”

Vạn Sùng Linh tùy tay lấy ra một bức họa bên cạnh, mở ra bắt y xem, “Nhìn cho kỹ, cả phòng đều là họa. Những bức họa ở bên ngoài người có muốn cũng tìm không được!”

Xuân Mãn khiếp sợ đến ngốc, bởi vì y vừa nhấc đầu, nhìn cả gian phòng, họa phong khắp nơi, giá sách nền tường, bàn ghế thấp bút tất cả đều có hình vẽ— vẽ một người có bộ dáng giống y.

Đây là cái gì?! Xuân Mãn không thể tin mở to mắt, vì cái gì nơi này có nhiều họa như vậy, vì cái gì mà giống y như vậy! Nội tâm y như bị giày vò...

“Những bức tranh trong phòng này, có thể thấy được có bức niên kỷ rất lớn. Cho dù Hiên Trạch vẽ một ngày bốn bức, cũng không có khả năng từ khi gặp người đến giờ có thể lấp đầy phòng toàn là họa tranh! Mà nếu hấn vẽ trước khi gặp người, làm sao hấn biết người có dáng vẽ thế nào?”

Vạn Sùng Linh cố ý ở bên tai Xuân Mãn tàn nhẫn hỏi như vậy.

Xuân Mãn sợ hãi đến mức chỉ còn để mặc cho Vạn Sùng Linh đích châm chọc khiêu khích, “Lưu tâm, tên như ý nghĩa, lưu tâm, gian phòng này sớm đã đóng tâm hấn lại! Tâm của hấn sớm đã thuộc về người trong tranh, còn người chỉ là thay thế! Người cho là người thực có thể được Hiên Trạch tông chủ sủng ái sao? Kìa cũng bất quá là lão thiên cho người hưởng ké phúc phần vì khuôn mặt thôi. Chờ khi hấn tìm được ái nhân thật sự, người sẽ nhận kết cục xứng đáng! Mất đi hấn, mất đi địa vị, để coi thể nhân cười cợt người thế nào, gà vịt đòi làm loan phượng sao ——!”

“Đủ rồi, không nói hơn nữa!” Xuân Mãn bật khóc, hai tay che lấy tai không còn muốn nghe.

“Không nói, ta sao có thể không nói! Ta muốn nói cho người không còn mặt mũi sống trên cõi đời này, cho người không có cơ hội đùa giỡn uy phong trước mặt ta!”

Vạn Sùng Linh nhìn thấy Xuân Mãn đích thống khổ, nàng ngược lại vui vẻ đến tột đỉnh, nàng cười, lãnh khóc cười, tựa như ma thần địa ngục.

“Đúng rồi đúng rồi, người nhất định rất muốn biết người trong bức tranh ở đâu!”

Vứt bỏ bức họa trong tay, Vạn Sùng Linh đi đến giá sách phía trước Xuân Mãn, kéo nhẹ khăn phủ, lộ ra một thứ bị che giấu khá lâu, một tấm bài vị.

Trên bài vị viết: lưu tâm lưu tình – an ủi vong linh! ——

22. Chương 22

Mùa đông trời mau tối, Xuân Mãn mới dùng cơm chiều, ngày đã gần tàn.

Sau đó y để cho Linh Linh cùng Bàng Nguyệt về trước nghỉ ngơi, cư xử thật bình thường khiến bọn họ không hề nghi ngại.

Sau đó lặng lẽ ngồi bên mép giường, chờ đợi, chờ đợi Hiên Trạch trở về.

Quanh phòng còn chút ánh nến, chiếu lên vẻ mặt điềm tĩnh của Xuân Mãn, tịch mịch, quỷ dị.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Xuân Mãn không hề nhúc nhích, tựa như y chỉ là một con rối gỗ.

Cho đến khi ngoài cửa khê vang tiếng mở ra, Xuân Mãn giật mình.

“A, Xuân Mãn thiếu gia, ta đã nghĩ người ngủ rồi.” là Bàng Nguyệt, tay nàng còn cầm vài ngọn nến mới, vừa nhìn thấy Xuân Mãn nàng liền cười, “Ta tới đổi nến, bằng không nó sẽ tắt sau nửa giờ. Đúng rồi, người còn đang chờ tông chủ sao?”

“Đúng vậy.” Xuân Mãn cũng hướng nàng thản nhiên cười.

“Như vậy...” Bàng Nguyệt vừa đổi nến, “Tông chủ cũng không biết khi nào thì trở về, cũng có thể canh ba nửa đêm. Xuân Mãn thiếu gia, ta thấy người vẫn là nên đi nằm trước. Người ngồi cũng không phải biện pháp, đêm khuya, thời tiết sẽ lạnh hơn, đến lúc đó người sẽ lại bị cảm mạo.”

“Nhưng mà —— ”

“Xuân Mãn thiếu gia, người cũng đừng nhưng nhị gì! Người cũng biết Tông chủ coi trọng người, người có việc gì ta và Linh Linh sẽ bị mắng.”

“Vậy, được rồi.” Xuân Mãn nghe thấy nàng nói như vậy, thuận theo đứng lên, có thể bởi vì ngồi thời gian dài nên y có chút lão đảo.

Cũng may Bàng Nguyệt còn đang bận bịu, không chú ý khác thường, bằng không nàng lại làm quá lên.

Xuân Mãn đành tự thay y phục.

Y nhìn Bàng Nguyệt bận rộn, “Linh Linh đâu?”

Bàng Nguyệt cũng không ngẩng đầu lên mà trả lời, “Nàng ta sao, còn đang dùng bữa tối với tiểu bất điểm! Náo loạn như vậy nên chưa ăn xong.”

“A!” nhớ lại bộ dáng Linh Linh ganh tỵ với tiểu bất điểm, Xuân Mãn không khỏi bật cười, “Tiểu bất điểm cùng Linh Linh thực có thể ở chung.”

“Không có biện pháp, ai bảo bọn họ là đồng loại đều là tiểu quý!” Bàng Nguyệt cười, đến bên Xuân Mãn giúp y treo áo lên giá.

“Linh Linh nếu nghe được, nhất định sẽ làm rộn.”

“Mặc kệ! Ai bảo nàng ta không chịu lớn.”

Xuân Mãn kéo chăn, lấy lò hương làm ấm trong chăn ra đưa cho Bàng Nguyệt rồi nằm xuống.

Nhìn Xuân Mãn đã yên ổn, Bàng Nguyệt cũng tới giúp y vén chăn rồi bước ra cửa.

Trước khi đi, Bàng Nguyệt hỏi, “Xuân Mãn thiếu gia, có muốn tắt nến hay không?”

“Không cần.” Xuân Mãn chỉ còn lộ mặt ra khỏi chăn cũng lác đác, “Như vậy mới tốt, ta muốn đợi Hiên Trạch trở về.”

“Được rồi!” Bàng Nguyệt ngậm hiếu nở nụ cười, khép nhẹ cửa.

Xuân Mãn liền ngốc tiếp...

Thời gian trôi qua, cũng không biết đã qua bao lâu, ngoài cửa lại truyền đến thanh âm, Xuân Mãn nghe thấy liền liền linh nhảy xuống giường đi đến.

“Hiên Trạch!” Vừa nhìn bóng dáng quen thuộc, Xuân Mãn liền lên tiếng.

“Mãn nhi, người như thế nào lại mặc y phục mỏng manh ra đây, sẽ bị cảm mất!”

Hiên Trạch lo lắng ôm lấy Xuân Mãn. “Trời ạ!” hắn đau lòng thở dài, bế y đến giường, dèm chăn cho y.

“Mãn nhi, ta không phải đã nói rồi sao? Nhất định phải mặc nhiều y phục, người lại ngay cả hài cũng không mang mà bước ra, người có phải muốn cho ta lo lắng hay không!”

“Ta lo cho người...” Xuân Mãn nhìn Hiên Trạch thấp giọng.

“Lo cho ta? Ta không phải đã nói ta không có việc gì sao? Người không tin ta?” Hiên Trạch chưa thay y phục nên chỉ có thể ngồi ở mép giường.

“Người trở về ta mới hết lo...”

Nghe giọng điệu Xuân Mãn có chút ai oán, Hiên Trạch lại mừng thầm.

Y trước mặt hẳn luôn kiên cường độc lập, chưa từng biểu lộ tâm tình, đây có phải là một dấu hiệu tốt hay không?

Không khỏi cẩn thận nhìn lại Xuân Mãn, vẻ lo lắng cùng đáy mắt vô lực đó của y, đã bao lâu hẳn chưa thấy qua?

Rốt cuộc kiềm chế không được tình cảm mãnh liệt trong lòng, Hiên Trạch hôn lên mi tâm Xuân Mãn, hôn lên bờ mi của y, làn môi lạnh lạnh...

Mới đầu chính là cẩn trọng, nhưng làn môi run nhẹ hấp dẫn hẳn, làm cho Hiên Trạch khó kìm lòng mà dụng lực. Đầu tiên là lần theo viền môi y, sau đó như tò mò cùng đòi hỏi uấn quýt vào sâu bên trong, tìm vào nơi mềm mại.

Đầu lưỡi đảo qua cánh môi hoa, khiêu khích đầu lưỡi non mềm.

Đã bị xúc cảm của Hiên Trạch khơi mào, Xuân Mãn không tự chủ được mà nhắm nghiền hai mắt, hai tay ôm lấy vai hẳn, thuận theo động tác của hẳn, cuối cùng run rẩy đáp lại.

Hiên Trạch cũng không thềm để ý y ngây ngô, y vừa đáp lại hẳn đã cuồng bạo giữ lấy, ý muốn không để y trốn thoát.

Bọn họ không ngừng triển miên, chia xẻ tâm can tình cảm ——

Hồi lâu, hôn đến thoả mãn, Hiên Trạch buông Xuân Mãn vì hôn đến không thở nổi ra, thâm tình nhìn y. Xuân Mãn bị hôn đến mộng lung, môi cánh hoa khẽ hé, sưng đỏ làm hẳn si mê. Hơi thở nóng bỏng của y như môi lửa với Hiên Trạch.

Đáng chết! Hiên Trạch ở trong lòng thâm nguyện rửa chính mình.

Hắn thở một hơi dài, dứt khoát rời khỏi Xuân Mãn, đang muốn đứng lên y lại nắm lấy tay áo hẳn.

“Mãn nhi.” Hiên Trạch cũng không quay đầu lại, “Ta chỉ là muốn đi tắm một chút, ta sẽ quay lại với người.” Hiên Trạch không quay đầu lại nguyên nhân là sợ vừa quay đầu lại phải nhìn bộ dáng mỉa mai của Xuân Mãn, hẳn sẽ không chế không được dục hỏa đốt người, sẽ làm chuyện không nên làm... với y.

Đi tắm, dội nước lạnh, Hiên Trạch thâm quyết định.

“Không cần, ta không cần người rời đi!” Không biết là bởi vì mới vừa hôn sâu hay không, thanh âm Xuân Mãn giờ phút này lại làm cho Hiên Trạch cảm thấy được chết tiệt mê người!

Trời ạ, hiện tại vấn đề không phải không quay đầu lại nữa, chỉ cần hẳn còn ở lại chỗ này liền sẽ xảy ra chuyện mất —— “Mãn nhi, ta cam đoan, ta lập tức sẽ trở lại, mau đến mức người không cảm thấy ta rời đi!” Quên đi, chỉ cần có thể dội nước lạnh là được.

Trời biết, hẳn muốn có y thế nào. Nhưng hiện tại không phải lúc, cho tới nay lạm quyền nhất cũng chỉ là hôn, hẳn sống qua mấy trăm năm, dục hỏa đã sớm không phải thứ người thường có thể chịu được, hẳn không muốn quá phận với y! Vừa rồi nếu như nếu không phải không khí quá tốt, y rất mê người, hẳn rất xúc động, liền sẽ không phát sinh chuyện vừa rồi.

Không muốn lúc này, là vì hẳn còn muốn trước đó phải cho y danh phận.

Nhưng Xuân Mãn vẫn không buông hẳn ra, y vẫn nhìn hẳn, ngập ngừng, “Hiên Trạch, muốn ta.”

Xuân Mãn làm cho Hiên Trạch như bùng nổ, dục vọng của hẳn đột nhiên biến mất.

Y đang giỡn! Đây là suy nghĩ của Hiên Trạch.

Nhưng lúc hẳn quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt kiên định của Xuân Mãn, hẳn nói không nên lời.

Mở miệng trước chính là Xuân Mãn, y bình tĩnh nhìn vào đôi mắt lam sắc của hắn, “Hiên Trạch, người yêu ta sao?”

Nghe vậy, Hiên Trạch cầm chặt ống tay áo của Xuân Mãn, ngồi trở lại bên cạnh y, nhìn thẳng mắt vào của y, “Đến lúc này người còn chưa tin ta sao? Ta yêu Người! Ta yêu người, người muốn ta nói như thế nào người mới bằng lòng tin tưởng?”

Hiên Trạch định xoa đầu y, nhưng y lại cản lại, ôm lấy hắn, “Nếu người thật sự yêu ta, vậy hãy để ta trở thành người của người đi.”

“Mãn nhi... Người có biết người hiện tại đang nói cái gì không?” thanh âm của Hiên Trạch run rẩy, bởi vì Xuân Mãn yêu thương hắn, mị hoặc hắn. Hắn không dám quá phận, hắn sợ mình sẽ không kiềm chế nổi mà gây ra chuyện khó tha thứ.

“Ta biết, ta biết, ta như thế nào không biết!” Xuân Mãn trầm thì, như ma lực bên tai hắn.

Y không biết, y đã bức Hiên Trạch đến mức nào, y đã bức lý trí của hắn tan thành tro bụi ——

“Mãn nhi!” Hiên Trạch gọi tên y, nhìn vào đôi mắt xanh của hắn, chỉ còn dục vọng như đáy vực trầm mê.

Hắn khắc chế tình nhiệt sắp bùng nổ, dùng một tia lý trí cuối cùng thuyết phục chính mình, “Không, người không biết, người căn bản không biết! Người không biết ta phải khắc chế thế nào. Người không biết ta khổ sở đến thế nào, đợi đến khi người chấp nhận ta, nhận lấy danh phận của ta—— ”

Xuân Mãn nghe hắn nói liền trầm mặc, nhưng không lâu sau y cầm tay Hiên Trạch đặt lên vai mình, làm cho hắn sát lại, “Hiên Trạch, Người không cần khắc chế, bởi vì ta cũng muốn, ta không quan trọng danh phận. Ta chỉ muốn trở thành người của người, để ta biết người người yêu là ta, tin tưởng, không còn bất an.”

“Mãn nhi...” Ánh mắt y kiên định làm hắn không biết nói gì

Y ngây ngô, nhưng không phải y không biết cách hấp dẫn Hiên Trạch, khơi mào hắn dục hỏa, làm cho hắn không khống chế được.

Xuân Mãn chậm rãi dựa vào Hiên Trạch muốn hắn ôm mình.

“Mãn nhi!” Hiên Trạch gầm nhẹ, cố gắng lưu lại một tia lý trí.

“Hiên Trạch...” y ôn nhu gọi hắn, nhẹ nhàng dán môi lên.

Bắt chước hắn, dù còn vụng về, hôn hắn.

“Mãn nhi.” Thanh âm của Hiên Trạch đã trầm khàn.

Xuân Mãn ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt một mảnh hơi nước mê mông.

Xong rồi!

Hiên Trạch bị dục vọng khống chế mất hết lý trí.

23. Chương 23

Mặt trời đầu đông miễn cưỡng nhô lên khỏi đỉnh núi, tuy vẫn rực rỡ là thế, nhưng sự ảm áp của nó đã bị sương giá tham lam nuốt mất. Hiện tại nó chỉ còn có thể dùng dương quang của mình, đánh thức vạn vật khỏi giấc ngủ bình yên...

Hiên Trạch sớm đã tỉnh lại, vẫn lẳng lặng ngắm nhìn thiên hạ trong lòng mình. Dục vọng mãnh liệt đêm qua đã biến mất, hiện tại trong mắt của hắn chỉ còn sùng nịch.

Người trong lòng hắn khẽ cựa quậy, đầu tiên là tránh khỏi nắng mai, sau đó là tránh khỏi đôi mắt xanh thăm của hắn.

“Mãn nhi, tỉnh...” Hắn dùng tiếng nói mềm nhẹ động lòng người của mình gọi tỉnh đối phương.

“Ân.” Chưa hoàn toàn thanh tỉnh, Xuân Mãn trả lời như nũng nịu, rồi sau đó cọ quây trong lòng ngực ấm áp của hắn, tìm chỗ thoải mái ngủ tiếp.

Nhưng, đột nhiên sau đó, y sững người, rồi từ từ lui sâu vào chăn...

“Mãn nhi!” Hiền Trạch cười rồi ôm sát y, không cho y tiếp tục lui nữa, “Làm sao bây giờ mới thẹn thùng, không phải hôm qua người đã cố tình quyến rũ ta sao!”

Không thể trốn được, Xuân Mãn rõ ràng vùi đầu vào chăn, không trả lời hắn.

“Mãn nhi, người làm ta nhột!” Hiền Trạch có ý xấu túm phần chăn của Xuân Mãn kéo ra, thấy được khuôn mặt y đỏ bừng.

Tầm mắt của hắn dời xuống, nhìn đến hàng loạt vết hôn ngân, ái tình trong mắt hắn càng sâu.

Cảm nhận được Hiền Trạch đang nhìn thân thể không che đậy của mình, Xuân Mãn càng ngượng ngùng tìm cách trốn. “Hiền Trạch!” y bắt mẫn gọi.

“Sao nào?” Vờ như không biết Xuân Mãn xấu hổ và giận dữ, Hiền Trạch còn cố ý cọ sát vào người y.

Hồi lâu sau, từ vị trí kề cận thân mật lúc này mà nhớ chuyện tối qua —— quá độ ngượng ngùng làm Xuân Mãn bạo phát, y xấu hổ đến đỏ bừng, hoảng loạn muốn trốn.

“Mãn nhi!” Ngán Xuân Mãn, hắn cũng đã có chút khó nhịn.

“Mãn nhi, người còn cựa quậy như vậy nữa, ta không dám cam đoan kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì!” Đây là cảnh cáo, cũng là sự thật.

Xuân Mãn vừa mới nghe xong lời của hắn, liền phát hiện chỗ bọn họ thân mật nhau lại bắt đầu phát nhiệt. Y há hốc mồm, thân mình cứng đờ, cũng không dám ... cựa quậy nữa, tùy ý Hiền Trạch ôm lấy mình.

“Mãn nhi, Mãn nhi! Người thật sự là nhược điểm của ta, người dễ dàng hạ gục ta!”

Ôm chặt Xuân Mãn vào lòng, Hiền Trạch lại bắt đầu hôn xuống...

Xuân Mãn lẳng lặng tùy ý hắn, hết thấy, đều theo hắn ——

Dục hỏa vừa nãy cũng giảm bớt, giờ phút này Xuân Mãn đành yên lặng để cho Hiền Trạch vuốt ve mình.

“Hiền Trạch?” Xuân Mãn nhẹ giọng gọi hắn.

“Chuyện gì, Mãn nhi?” Hiền Trạch nghe vậy, liền đáp lời.

“Hôm nay người không đi ra ngoài sao?”

“Không đi.” Hiền Trạch nói, rồi khẽ hôn một cái lên đỉnh đầu y, “Tất cả sự tình ta đã xử lý xong, còn lại giao cho Minh Hàn và Vũ là được. Hôm nay, ta có thể cùng người cả ngày.”

“Vậy chuyện Vạn gia —— ”

Hiền Trạch nâng mặt y lên, hôn lên môi, nuốt vào lời của y, không cho y nói.

Buông y ra, hắn vẫn trùu mền.

“Mãn nhi, ta đã nói rồi, Vạn gia là không thể so với Hiền Trạch gia, ta đã muốn tìm cách trừng phạt bọn họ. Người, không cần lo lắng, được không? Người nhớ ta cũng không vui!”

Xuân Mãn mỉm cười đáp ứng hắn, “Hảo!”

Y cười miễn cưỡng làm cho Hiền Trạch không vui, nhưng y lại không nhận ra.

“Đúng rồi, Hiền Trạch.”

“Chuyện gì?” Giọng nói của hắn cũng trầm hơn.

“Người đã nói sẽ cho ta gặp Xuân Phúc, người chừng nào thì mới để cho ta thấy hắn?”

“Này sao... Dễ mà! Vậy người muốn khi nào thì thấy hắn, ta phái người gọi hắn đến.”

“Àn... Đương nhiên là càng nhanh càng tốt ... Người có thể hôm nay cho người đi kêu Xuân Phúc đến hay không, như vậy cùng lắm là ngày mai có thể nhìn thấy hắn!” Bởi vì Hiên Trạch đã đáp ứng, Xuân Mãn cười đến càng ngọt.

“Hôm nay?!” Hiên Trạch chợt cao giọng, “Hôm nay chỉ sợ không được.”

“Vì cái gì? Người đổi ý!”

“Đổi ý thì không phải, là hôm nay có thể không rảnh a...”

“A? Vì cái gì?” Xuân Mãn lại vì khó hiểu mà càng lúc càng nhỏ giọng.

“Ta không phải nói hôm nay phải cùng người một ngày sao?” Hiên Trạch nhìn y, tóc như tuyết rũ bốn bề che phủ không gian, để y chỉ nhìn thấy hắn.

Xuân Mãn lẳng lẳng nhìn Hiên Trạch, không hiểu vì sao ánh mắt của hắn lúc này lại thâm sâu như vậy, như muốn nuốt chửng y.

Khi gặp được Xuân Phúc đã là chuyện của ba ngày sau, trong thời gian này Hiên Trạch ngưng hết mọi việc đang làm mà chiếm lấy Xuân Mãn, ngay cả Linh Linh Bàng Nguyệt cũng không gặp y quá một khắc.

Biết Xuân Phúc hôm nay sẽ đến sau, Xuân Mãn phải dùng mọi cách đuổi Hiên Trạch đi.

“Chỉ có nửa nén hương thôi đó!” Hiên Trạch không tình nguyện rời đi còn quay đầu lại bỏ thêm một câu.

“Tốt lắm tốt lắm! Nhanh đến thư phòng của người đi, Xuân Phúc sắp đến rồi!” Xuân Mãn đuổi hắn.

“Mãn nhi!” Người bị đuổi u oán kêu.

“Đi đi đi, đến thư phòng đọc sách đi!” Người này là không thể mềm lòng, nếu không cuối cùng sẽ gây họa. Đây là kinh nghiệm đau thương Xuân Mãn rút ra trong hai ngày qua.

Gian kế nhìn ra, Hiên Trạch nhìn y vui vẻ chờ bằng hữu...

“Oa ——!” Không dự đoán được Hiên đột nhiên nhào đến, Xuân Mãn có chút hoảng hốt, y còn sợ bởi vì cửa chưa khóa sẽ có người bước vào, sau đó cũng đành trầm mê trong cái hôn chiếm hữu của Hiên Trạch.

Hồi lâu Hiên Trạch cuối cùng cũng buông ra, y đành cam chịu ngồi thở dốc, thật không thể quen với độ dài của nụ hôn.

Hiên Trạch khẽ vuốt cánh môi bị mình hôn đến sưng đỏ, thỏa mãn nở nụ cười, “A, như vậy tâm tình của ta cũng tốt hơn nhiều!” Xuân Mãn nhìn hắn nghi hoặc.

Hiên Trạch thỏa mãn rồi mới thả y nằm xuống ghế, ung dung rời đi.

Xuân Mãn nằm trên ghế nhìn Hiên Trạch rời đi, thống khổ y giấu trong lòng mới dần hiện ra...

Không chờ lâu lắm Xuân Mãn đã nghe thấy tiếng kêu ——

“Xuân Mãn! Xuân Mãn! Xuân Mãn! Ta đến đây, mau ra gặp ta ——!”

Nghe thanh âm quen thuộc hơn hai mươi năm, Xuân Mãn phần chân bước ra.

Là Xuân Phúc!

Xuân Mãn vọt tới phòng khách nhìn cho rõ, “Xuân Phúc!”

Đối phương cũng thấy y, hưng phấn mà chạy lại.

“Xuân Mãn Xuân Mãn Xuân Mãn Xuân Mãn!” Xuân Phúc cười, ôm chặt lấy Xuân Mãn.

“Xuân Phúc!” Xuân Mãn nhận được cảm tình như thế càng vui hơn.

Bằng hữu đồng cam cộng khổ từ thuở ấu thơ, tình thân hơn thủ túc.

Lần trước gặp mặt không được bao nhiêu cả. Bọn họ thật ra vẫn lo nghĩ cho nhau.

Lời muốn nói thật ra không nhiều, trong một tháng qua chủ yếu là lo lắng cho nhau nên gặp mặt là đủ, hơn nữa Xuân Mãn còn cố tình chuẩn bị một bàn đồ ăn.

“Oa, đây là cái gì? Ăn thật ngon!” Xuân Phúc miệng còn nói, tay đã gấp lia lịa.

Xuân Mãn cũng gấp phụ hẩn chút rau, mặc hẩn ăn, “Đây là tôm hấp hoa quế lộ, ăn rất thơm.”

“A A! Này cũng ngon!” Xuân Phúc chưa nuốt đã vội gấp, bắt đầu lấp bắp rồi.

Nhìn Xuân Phúc ăn vui sướng, Xuân Mãn vui vẻ vô cùng, y còn sợ hẩn ghen mà rót cho hẩn chút trà, “Xuân Phúc, người đừng ăn quá nhanh, không ai giành với người mà!”

“Ngô, ngô ——! Ăn quá ngon, nhin không được!” Vội vàng ăn rồi lại uống rồi lại nói, thật sự làm khó Xuân Phúc.

“Người ăn nhanh như vậy, sẽ không tốt.”

“Ngô, ngô!” Xuân Phúc liều mạng nuốt xuống, lại uống ngay một hớp trà, mới lên tiếng, “Hảo, nghe lời người, từ từ ăn, như vậy mới có thể hảo hảo tâm sự với người. Lần trước chưa nói được mấy câu đã bị đuổi đi.”

“A, Hiền Trạch hẩn chính là ——” Xuân Mãn vội vã muốn thanh minh cho Hiền Trạch, lại bị Xuân Phúc ngăn lại.

Xuân Phúc rất biết điều, “Được rồi được rồi, ta biết người muốn nói cái gì! Muốn vì hẩn nói tốt để cho ta không ghét hẩn đi ——” Xuân Phúc nhìn y, Xuân Mãn bị nói trúng tâm sự liền gật gật đầu.

“Kỳ thật...” Xuân Phúc gấp một miếng cá vào miệng vừa nói, “Ta ngay từ đầu phản đối là vì nghĩ hẩn là lão nhân, cũng cho rằng hẩn không phải thật sự muốn tốt cho người. Hôm đó gặp rồi ta mới biết mình sai ——”

Xuân Phúc đột nhiên dừng lại, lập tức thay đổi sắc mặt, hưng phấn nói, “Cái kia tông chủ chẳng những không già mà còn rất dễ nhìn! Đẹp hơn những người ta từng gặp!”

Nhìn Xuân Phúc sáng rực như mặt trời, Xuân Mãn ngoài việc biết là Xuân Phúc vẫn như lúc trước, còn vui vì hẩn khen ngợi Hiền Trạch.

“Đúng rồi, Xuân Mãn, người tại sao biết hẩn a?”

“A? Ác. Là như vậy, kỳ thật trước khi đến Hiền Trạch phủ ta đã gặp hẩn hai lần.” Xuân Phúc rất nhanh chuyển đề tài, làm cho Xuân Mãn có chút phản ứng không kịp.

“A?” Xuân Phúc khó hiểu nghiêng đầu, “Ta vẫn đi theo người a, người là khi nào thì thấy hẩn? Ta như thế nào liền không thấy, người đẹp như vậy ta đã thấy chắc chắn không quên.”

“Lần đầu tiên chính là lúc chúng ta đi vào phương bắc, xe ngựa qua núi đá, ngày đó ta không phải đã nói có người đứng trên đá nhìn chúng ta sao? Người kia chính là Hiền Trạch.”

“Ác.” Xuân Phúc sáng tỏ gật gật đầu, “Có chút ấn tượng.”

“Vậy lần thứ hai?” Xuân Phúc hỏi lại.

“Lần thứ hai...” nhẹ giọng, khẽ nhớ lại, Xuân Mãn cười, “Buổi đêm hôm sau, ta bởi vì ngủ không được lại nghe thấy tiếng tiêu êm ái, làm ta kìm lòng không đậu đi ra ngoài, sau đó, ta liền thấy được hẩn ——”

Nhìn biểu tình say mê của Xuân Mãn, Xuân Phúc trầm mặc, không lâu sau, hẩn cầm hai tay của y, hỏi y, “Xuân Mãn, người đã yêu hẩn?”

Xuân Mãn mờ mịt nhìn Xuân Phúc.

Nhưng ánh mắt của y khiến cho Xuân Phúc đọc đã hiểu, Xuân Phúc cúi đầu khẽ tươi cười, trong mắt cũng toàn là chân thành, “Hẩn đúng là người khiến cho người ta dễ dàng phải lòng. Hơn nữa ta cũng nhìn ra được, hẩn là thật sự để ý người, bằng không ngày đó hẩn sẽ không tức giận như vậy. Nhưng mà, Xuân Mãn, hẩn xuất sắc như vậy, hẩn là chủ nhân, hẩn có vị trí rất cao, cao đến mức chúng ta không thể nhìn. Cho dù hẩn hiện tại có tốt với người, đến một ngày tình cảm đó không còn, người sẽ làm sao?”

Sau khi nghe xong Xuân Mãn cười trấn an hẳn, sau đó rút ra một tấm giấy, “Người xem xem đây là cái gì?”

Xuân Phúc mở ra nhìn liền tròn tròn, “Đây là ——!”

“Khế ước bán thân của người, còn có mấy tấm ngân phiếu.” Xuân Phúc nói không nên lời.

“Xuân Mãn người ——!” Lần này Xuân Phúc là mở to mắt nhìn chăm chăm Xuân Mãn.

Xuân Mãn cười cười, giải thích, “Ta nhớ rõ đã nghe người nói muốn làm nô dịch, cho nên ta xin hẳn tờ khế ước này, cho người từ nay về sau tự do sinh ý.”

“Trời ạ, Xuân Mãn, ta lúc ấy chính là thuận miệng nói, người cũng nhớ rõ!” Xuân Phúc lúc này tâm tình không đơn giản là chỉ có vui vẻ, đây là tự do hẳn vẫn ước ao!

Nhưng hẳn bởi vì nhớ tới một chuyện, lập tức liền biến sắc, thần tình trầm trọng nhìn Xuân Mãn, “Xuân Mãn, người làm sao có những thứ này, tông chủ dễ dàng cho người sao? Còn nữa, hẳn cho ta tự do, còn người thì sao? Nếu người muốn ta rời đi một mình, ta sẽ không đi!”

“Xuân Phúc!” hảo ý của hẳn làm cho Xuân Mãn cảm động, cố gắng kiềm nước mắt, y cười, “Người không cần lo lắng cho ta, Hiên Trạch thật sự cho ta, hẳn không có khiến ta khó xử. Mà của ta, ta cũng đã đốt đi rồi. Ta không đi với người vì —— là bởi vì, ta không nghĩ muốn rời bỏ hẳn. Có lẽ có ngày nào đó ta sẽ bị thay thế, nhưng lúc đó ta sẽ tự lo liệu. Còn bây giờ, ta chỉ muốn ở bên hẳn.”

“Xuân Mãn...” Xuân Phúc bởi vì thâm tình của Xuân Mãn mà cảm thán. Người, chỉ cần say mê nhan sắc, cả đời cũng dứt không ra. Tình yêu là một tấm lưới, dính vào liền không thoát khỏi, hy vọng rất mong manh.

“Xuân Phúc, ta làm như vậy cũng là cho chính mình một đường lui. Người phải ở bên lập sự nghiệp, đợi ngày nào đó ta thật sự bị đuổi đi, ta ít nhất còn có thể đi nương tựa người. Đến lúc đó, người sẽ không trở mặt đi?”

Xuân Mãn tươi cười, che bớt ưu thương hiện tại.

“Ha, người không cần khách ta, ta nhất định sẽ kiếm thiệt nhiều thiệt nhiều tiền. Đến lúc đó nếu người không đến, ta sẽ đánh người! Ta sẽ dưỡng người đến già!” Xuân Phúc quả nhiên bị y đánh lạc hướng, cao hứng tính chuyện sau này.

Xuân Mãn vẫn đối đáp cùng hẳn, không ai nhìn ra hắc ám trong mắt y.

Qua vài ngày, Xuân Phúc rời khỏi Hiên Trạch phủ, Xuân Mãn đưa hẳn rời đi, ly biệt khiến y không thể không rơi lệ.

Khi xe ngựa đưa Xuân Phúc đi khỏi tầm mắt, Xuân Mãn bỏ nhào vào trong lòng Hiên Trạch, khóc đến cơ hồ ngất đi. Như thế nào cũng khuyên không được, Hiên Trạch chỉ có thể ôm chặt lấy y, để cho y rơi lệ.

Lúc sau Xuân Mãn vẫn có vẻ rầu rĩ không vui, cho dù Hiên Trạch trăm phương ngàn kế nghĩ dỗ dành, hẳn cũng chỉ là cười cười có lệ, sau đó phát ngốc, mắc kệ Hiên Trạch.

Giữa mùa đông, Xuân Mãn u buồn suốt một thời gian dài rồi cuộc cũng tỏ ý muốn cùng Hiên Trạch vào thành ngao du. Hiên Trạch đương nhiên là cầu còn không được rồi!

Bởi vì lo lắng cho Xuân Mãn, Hiên Trạch cũng lạnh lùng ủ dột suốt, hôm nay hiếm khi vui vẻ phân phó Linh Linh Bàng Nguyệt chuẩn bị đi ra ngoài. Sau đó, hẳn liền mang theo Xuân Mãn, hai người cứ như vậy rời khỏi Hiên Trạch phủ.

Lần đầu đứng trong Bắc thành, Xuân Mãn có vẻ rất vui, la hét bên này đi xem bên kia.

Xuân Mãn không ngừng ở trong đám người tới lui làm Hiên Trạch phải nắm chặt tay y sợ lạc.

Bởi vì hôm nay là ngày hội, trong thành người cũng đặc biệt nhiều, đồ vật buôn bán phong phú, đi một vòng tay của Xuân Mãn đã đầy một ôm.

Ở trong thành vòng vo gần một buổi sáng, Xuân Mãn vẫn còn vương vấn, kéo tay Hiên Trạch đi mọi nơi làm hẳn ngạc nhiên.

Nhưng y vui vẻ như vậy cũng tốt, Xuân Mãn vừa mệt, Hiên Trạch liền đi tìm chỗ nghỉ chân.

Vừa ngồi xuống, Xuân Mãn liền mở những món ăn vặt y vừa ôm, phát hiện những thứ y thích đã bị chính y ăn hết, ánh mắt liền có vẻ ảm đạm.

Hiên Trạch nhìn, đau lòng, liền nói y ngồi yên chờ, hẳn sẽ đi mua lại.

Xuân Mãn nghe thấy, vui vẻ liên tục gật đầu.

Sau đó, y nhìn Hiên Trạch rời đi, lặn vào biển người, đau xót trong mắt dần hiện hữu...

Khi Hiên Trạch đem đầy hai túi đồ ăn về, chỗ Xuân Mãn ngồi đợi đã không còn ai.

“Mãn nhi —!”

Đứng trong biển người, hẳn tuyệt vọng tìm thiên hạ của chính mình.

Cơn đau tê tâm liệt phế như tiếng rống giữa núi tuyết vang vọng

24. Chương 24

Mùa đông vốn rét lạnh, mùa đông phương bắc càng lạnh hơn, tuyết rơi thành bão, gió thành cuồng phong, nháy mắt phủ vùi tất cả. Hết thấy sinh linh — đều như đã chết, tâm cũng lạnh...

Cuồng phong cùng từng búi tuyết, phủ đầy cả tòa núi. Bão tuyết lớn đến mức ngay cả dân bản địa cũng phải e dè.

Nhưng — trong gió tuyết mật mù, vẫn có thể thấy bóng dáng một người.

Tâm như tro tàn, chết là thứ y tìm kiếm

Khi tuyết ngừng rơi, y hy vọng chính mình sẽ bị tuyết chôn lấp ...

Gió lạnh thổi từng cơn, y gần như ngã gục —

Tuyết ngừng ... Từ khi nào?

Y hồ nghi nhìn không trung xanh trong, nhìn bốn phía hoang vắng.

Cơ thể bất động.

Y nhớ rõ, hẳn đã thấy cảnh tượng này, trong giấc mộng.

Trong mộng, y là một bị người bị bỏ quên trong tuyết, một cái xác không hồn, không thể nhúc nhích, chỉ còn ánh mắt có thể cảm thụ sự giá lạnh của băng tuyết —

Không đúng!

Y có cảm giác, tuyết bao quanh y, sao lại ấm nóng?!

Còn có —

Một giọt nước rơi trên mặt y, sao cũng nóng...

Đó là một con tuyết hồ?

Vì sao tuyết hồ lại khóc?

Đôi mắt của nó, màu lam!

Xanh như màu trời y đang thấy—!

Mở mắt, đập vào mắt y là màu xanh lam của đôi mắt y đã thấy trong mộng. Lúc này trong đôi mắt ấy không còn lệ mà chỉ có thâm tình, đau thương cùng vui sướng trộn lẫn cùng nhau.

Màu lông trắng tuyết trong mơ cũng biến thành thành vụn dòng chỉ bạc, dưới ánh dương quang chiếu sáng lấp lánh phủ lấy y.

Y vẫn nằm trên tuyết trắng, nhưng độ ẩm lại bao phủ lấy y.

Y thê lương nở nụ cười, y biết, y chỉ là mơ rồi lại mộng, thấy được người y rất muốn thấy.

Y cũng từng nghe nói qua, mộng đẹp trước khi chết.

Lão thiên gia vẫn là hậu đãi y, để y trước khi chết còn có giấc mộng này, có thể an tâm nhắm mắt.

Y cười thê lương càng làm cho hấn đau lòng.

Hấn dùng hai tay ấm áp, như nâng trên bảo mà áp lên khuôn mặt y, giọng nói ngày thường dễ nghe vậy mà bây giờ không biết sao lại trầm thấp khàn khàn, hấn đau thương, hấn thống khổ, hấn phải hỏi, “Người đã thê, vì sao còn rời khỏi ta?”

Đây chỉ là mộng. Nghĩ như vậy y không còn e ngại gì, ngồi dậy ôm lấy hấn.

Vừa khóc vừa ủy khuất nói, “Ta yêu người, ngay từ đầu liền yêu người. Ta không muốn rời khỏi người, rời khỏi người ta thống khổ như vậy, nhưng mà —— ”

“Nhưng mà cái gì?” Hấn có chút vội vàng.

“Ta đến ‘ lưu tâm ’ phòng ...” Vừa nhắc, y đã nức nở, “Ta nhìn thấy bức tranh, ta nhìn thấy người lập bài vị —— người người yêu không phải ta, ta chỉ là thay thế... Ta không cần! Ta không cần vị trí đó, ta thà bỏ đi, thà chết đi...”

“Đứa ngốc! Đứa ngốc! Đứa ngốc! ...” Hấn rất cục súc tỏ, nhịn không được không ngừng trách cứ y.

Hấn cầm tay y, để nó lên tim hấn “Người không phải giống người trong bức họa, mà là người trong bức họa chính là người a!Ta lưu tâm, lưu tất cả tình cảm lại, để chờ người. Người đến rồi, ta chỉ còn lưu lại ký ức, tâm ta thuộc về người. Mà người lại muốn bỏ ta mà đi, người muốn ta lại lưu tâm sao?”

“Đúng là ta sao?” hai mắt y đầm lệ địa nhìn hấn, trong lòng bàn tay truyền đến chính là nhịp tim rồi bởi của hấn, “Lưu tâm là ta, họa bút là ta?”

“Đúng là người, chỉ có người, là người.”

Hấn hôn lên môi, lên mắt, lên từng viên nước mắt của y.

Mà y lại chỉ nghĩ đây là mộng đẹp, rồi y sẽ chết, với chút hạnh phúc này.

Nụ hôn của hấn cháy bỏng, như mưa sa.

Y cũng đáp lại, không chút nào rụt rè, không hề hối tiếc.

Y cảm nhận được đầu lưỡi của hấn, hương vị của hấn.

Hôn đến chung quanh trở thành thỉnh không, toàn thân vô lực. Sau đó, hấn buông y ra, nở một nụ cười khiến y xao xuyến.

Hấn cúi đầu, ghé vào lỗ tai y nói nhỏ, “Ta đang nghĩ biện pháp khiến người không thể rời bỏ ta ...”

Còn chưa hiểu ra hấn đang nói cái gì, từng nụ hôn mạnh bạo đã đặt xuống cơ thể y. Ngón tay thuần thực của hấn gỡ bỏ từng lớp y phục của y, hôn cũng theo đó để lại từng vết hồng ngân. Tuyệt nhiên cường đại không cho y trốn thoát.

Không còn dịu dàng, từng nụ hôn mang đến chút đau đớn lại làm cho y cảm nhận được khoái cảm, kích thích đến mức buột miệng rên rỉ, khuôn mặt đỏ hồng. Tất cả những biểu hiện đó làm dục hỏa trong mắt hấn càng đậm.

Lửa tình thiêu đốt hấn, thiêu đốt y. Không còn ôn nhu như lần trước, hấn không còn lo nghĩ sợ hãi sẽ làm đau y, bây giờ, chỉ có chiếm hữu cùng khẳng định.

Trên nền tuyết trắng, bọn họ quấn chặt lấy nhau, dâng hiến tất cả.

Tĩnh lại ở một nơi vô cùng thoải mái, chần ìm nệm ấm, chậu than đỏ hồng sưởi ấm chung quanh, Xuân Mãn liền nhìn thấy bạch sắc trước mắt. Từng sợi tóc như tơ bạc của Hiên Trạch đang khẽ rủ trên cơ thể hoàn hảo của hấn, bên cạnh y.

Ban đầu còn đang mơ hồ từ giấc ngủ, y không nhận thức rõ mọi chuyện, sau đó, y hiểu được mình còn chưa chết đi, còn gặp lại hần, y hoảng sợ, y thắng thoát.

Sau đó, một đôi mắt xanh lam nhìn về phía y đã trấn an y khỏi tất cả suy nghĩ của mình!

“A!” Xuân Mãn cả kinh, còn đang muốn tránh thoát lại đã bị hần ôm chặt lấy.

“Mãn nhi, ta sẽ không cho người lại có cơ hội né tránh ta.” thanh âm Hiên Trạch trầm thấp cùng nụ hôn nóng bỏng dừng bên tai Xuân Mãn.

Không phải là mộng!

Cảm thụ cảm giác ôm, nghe được lời thâm tình, Xuân Mãn lúc này mới hiểu được đêm qua nhìn thấy Hiên Trạch không là một mộng ——

Từ từ, vậy cái gì không dám nói y cũng đã nói ...!

Y chẳng những nói yêu Hiên Trạch lại còn không biết thẹn mà thừa nhận đã tự tiện vào nơi bí mật, ... sau đó lại dụ dỗ hần..., càng không ngừng tác cầu đối phương... Cho nên, y hiện tại mới cảm thấy thân thể đau nhức như vậy, nơi bọn họ tiếp hợp vẫn còn xúc cảm tối qua ——

Oanh! Xuân Mãn nỗ mạnh, hoàn toàn bị xấu hổ làm cho vầng đầu hoa mắt.

Cảm nhận được thân hình thiên hạ trong lòng mình cứng ngắc, Hiên Trạch phải nhìn xem.

Khi hần nhìn đến khuôn mặt Xuân Mãn đỏ hồng vì quá độ xấu hổ và giận dữ, hần liền tà mị nở nụ cười, đôi môi tuyệt mỹ thâm thì bên tai y, “Mãn nhi, người đêm qua thật sự rất nhiệt tình, không ngừng khiêu khích ta, cho nên ta mới có thể không khống chế nổi cùng người —— ”

“Không cần nói nữa!” Hiên Trạch chưa nói xong đã bị Xuân Mãn dùng hai tay liều mạng che miệng, y lúc này đã xấu hổ đến không được, sắp bật khóc đến nơi.

Biết mình quá phạm, Hiên Trạch áy náy cầm lấy hai bàn tay y, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi...”

Nghe hần chân thành nói, Xuân Mãn ngược lại bật khóc.

“Mãn nhi!” y rơi lệ làm tâm hần hoảng ý loạn, “Mãn nhi, thực xin lỗi thực xin lỗi, là ta nói quá đáng! —— ”

Nhưng Xuân Mãn lại che miệng hần, “Hiên Trạch, nếu người không thương ta, vậy không cần đối tốt với ta, người như vậy sẽ làm ta càng thêm khó chịu!”

“Mãn nhi, người đến bây giờ còn không chịu tin tưởng ta yêu người?!”

Hiên Trạch khó hiểu kéo tay Xuân Mãn, muốn y nhìn thẳng chính mình, “Người rốt cuộc muốn ta nói như thế nào mới bằng lòng tin tưởng ta yêu người?”

Xuân Mãn khóc lắc đầu, “Ta làm sao tin người! Lòng của người đã để lại trong ‘ lưu tâm ’ phòng. Ta còn thấy bài vị...!”

Khi y nhìn thấy bài vị, tâm y đã chết. Người Hiên Trạch chân chính yêu đã chết, mà tim của y cũng đã chết.

“Người kia chính là người a, ta không phải đã nói —— ”

“Làm sao có thể chính là ta!” Xuân Mãn tức giận hần nói dối, muốn đẩy ra hần, hần lại bất động, sau đó còn ôm lấy y. Không thể tránh thoát vòng tay của hần, y chỉ còn vô lực khóc, “Ta chưa chết, huống hồ nhiều tranh như vậy, người không có khả năng vẽ trong ba tháng ở với ta!”

Hiên Trạch cúi đầu trầm mặc.

Nhìn thấy hần như vậy, Xuân Mãn khóc càng dữ dội hơn.

Y vốn dĩ quật cường, y đã muốn không khóc trước mặt Hiên Trạch nữa. Nhưng mà nghĩ đây là lần cuối thấy Hiên Trạch, cho nên nước mắt liền chảy ra. Tuy chỉ là mộng, nhưng đúng là Hiên Trạch y tâm niệm.

Mà y rơi lệ làm Hiên Trạch bối rối, hần bèn đau lòng kéo y ôm vào vòng tay.

Không phải vòng ôm êm ái như trước, lúc này, chính hần cũng run rẩy như đang sợ điều gì, “Những bức tranh đó quả thật không phải vẽ trong một sớm một chiều, đó là từng đêm cô tịch từ khi lập phủ đến nay, ta không ngừng vẽ. Một phòng kia là kết quả của bốn trăm năm: ...từng chút đều là ta dùng tưởng niệm, chậm rãi vẽ ra. Nhất cử nhất động của người, mi mục của người, đều làm cho ta kim lòng không được mà thể hiện, ta yêu người ...”

“Hiên Trạch, người đang nói cái gì, người kia làm sao có thể —— còn, còn người..., hơn bốn trăm năm?!” Xuân Mãn bởi vì kinh hãi mà quên khóc, mở to mắt nhìn Hiên Trạch.

Hiên Trạch càng dụng tâm ôm chặt lấy y.

Hần quyết định sẽ kể hết mọi chuyện cho y biết, mặc kệ y có chấp nhận hay không, bốn trăm năm là quá đủ, hần không muốn thêm nữa.

Lần đầu y rời đi, hần tuyệt vọng đã tuyệt vọng thế nào, lần thứ hai y rời đi làm cho hần tan nát cõi lòng, lần thứ ba —— hần tuyệt sẽ không để cho nó phát sinh!

“Mãn nhi.” Hiên Trạch nhìn vào Xuân Mãn, “Ta biết chuyện ta nói khiến người khó lòng chấp nhận. Kỳ thật có nhiều lần đã muốn nói, nhưng ta sợ khiến người sợ hãi...”

“Hiên Trạch, người rốt cuộc muốn nói gì với ta?” Xuân Mãn bị ánh mắt sáng như sao của hần nhìn, bất giác mất tự nhiên.

“Hiên Trạch...” y cảm thấy hần sợ hãi, chỉ còn đành nắm lấy tay hần trấn an.

Hiên Trạch vẫn nhìn y, “Mãn nhi, hiện tại, ta đem hết thấy đều nói cho người biết, mặc kệ suy nghĩ của người như thế nào, ta cũng sẽ không cho người rời khỏi ta.”

Hần vẫn sợ nếu hần nói hết sự tình, y sẽ không chịu nổi mà rời đi. Ngờ đâu chỉ vì không nói rõ, y đã bỏ đi. Vì sao hần không nhớ Xuân Mãn là người thiện lương không thể tranh giành tình cảm chứ!

Xuân Mãn bị đau thương cùng kiên quyết trong mắt của hần hấp dẫn, chỉ có thể ngơ ngác nghe hần nói...

Lúc đó, trong lửa cháy hừng hực, con tuyết hồ kia lòng chỉ còn thù hận.

Nó mặc kệ lửa táp, mặc kệ ý thức dần mờ lung. Chỉ cần luân hồi, nó vẫn còn khả năng gặp lại người kia?

Chỉ muốn gặp lại người kia, đây là chấp niệm duy nhất của nó.

Khi nó lần nữa mở mắt, nó thấy mình đang ở trong động băng, “Người tỉnh.”

Thanh âm xa lạ làm nó giật mình phòng thủ... rồi lại nhận ra thân hình khác thường của mình?!

Cúi đầu nhìn xuống, nó không còn tin vào mắt mình nữa.

Đây là ——

“Đây là hình dáng người của người.” Thanh âm già nua truyền đến.

“Này ——” ngẩng đầu nhìn người bị nhốt trong băng trước mặt mình, bóng dáng mơ hồ, con tuyết hồ đã muốn kêu lên lại có thể phát ra tiếng người, “Ta, ta có thể nói chuyện?!”

Lại kinh ngạc tự mình sờ vào cổ, nó thật có thể nói!

Tựa hồ là biết ý nghĩ của hần, giọng nói kia giải đáp, “Đúng vậy ta biến người thành người, người có thể nói cũng chẳng có gì lạ.”

“Người là ai? Vì sao lại muốn biến ta thành người?” hần đang mang thân hình của thứ hần căm ghét nhất.

Khẩu khí tức giận của hần lại chẳng làm phiền băng nhân, “Biến thành người thì sao, đây pháp thuật cơ bản nhất của vua hồ, người muốn biến thành hồ thân, rất đơn giản, chỉ cần nghĩ thâm thôi.”

“Người đang nói cái gì? Cái gì hồ vua?” Hần cực độ khó hiểu. Nhịn không được muốn xông lên, lại bị một cổ lực vô hình ngăn trở, “Người rốt cuộc là cái gì vậy?”

Phạm nhân, không thể có năng lực này.

“Ta, ta là hồ vương hiện tại!” băng nhân nói, “Hồ Vương, là vua của loài hồ ly! Mà ngươi, sẽ là hồ vương tiếp theo!”

“Đùa giỡn cũng nên chừng mực!” Hấn không tin, phóng lực muốn đập vỡ băng lại bất thành. Sau đó hấn lại phát hiện ra chỗ này bốn phía là băng, như vậy nhưng hấn lại không cảm thấy lạnh.

“Ngươi vừa mới thành hình không lâu, làm sao đấu lại hồ tinh ngàn năm như ta.” Băng nhân điềm tĩnh nói.

“Đây không phải là mộng.” đau đớn làm hấn nhận ra, “Vì cái gì, vì cái gì là ta?”

Hấn cái gì cũng không muốn, hấn chỉ muốn chết đi, sống rất thống khổ.

“Ngươi sinh ra đã mang vận mệnh này, nên không thể chết, ngươi phải là hồ vương!”

“Ta không thể chết được?!” Hấn hừ lạnh, “Hừ, ta có chết hay không, là do chính ta quyết định.”

“Cũng đúng, ta có bản lãnh thông thiên cũng không có khả năng nhiều lần đều cứu được ngươi. Nhưng, nếu...” băng nhân biết hấn muốn biết, “Nếu như ngươi có thể tái kiến người kia thì sao?”

“Ngươi nói cái gì?” Những lời này làm cho tim của hấn dừng lại, kinh nghi bất định nhìn vào khối băng.

“Thân là hồ vương, tính mạng của ngươi cũng có thể coi là vĩnh hằng, trừ phi ngươi muốn chết. Mà người bị này thợ săn bắn chết bất quá là phạm nhân, cho nên y sẽ chuyển thể đầu thai, chỉ cần ngươi bắt tử, người liền có thể tái kiến y. Thậm chí, có được y!”

“Ngươi, làm sao biết chuyện này?” Nhẹ nhàng đi đến gần băng nhân, hấn lại bị đánh văng ra, bèn hoài nghi hỏi.

“Trên ngọn núi tuyết này, có cái gì ta không biết đến?”

“Ta là do ngươi cứu?” Hấn hỏi lại.

“Đúng vậy.”

” Cứu như thế nào? Ngươi có thể ra khỏi băng? Hay là...”

“Căn bản là ta không cần phải đi ra ngoài, huống chi ta cũng không ra được. Ta chỉ là hóa tuyết vi vũ, lược thi pháp thuật đem ngươi về.”

“Vậy ngươi ——!” Hấn nhìn thẳng vào băng, “Vậy ngươi vì cái gì không cứu y, để cho tiền bắn vào y!”

“... Nhân loại kia, ta không thể cứu.”

“Vì cái gì? ——!” Hấn rít gào, tường băng cô tịch bắt đầu rung động.

“Bởi vì tử kỳ của y đã đến, ta không đủ lực đấu với ma thần để cướp lại y!” Băng nhân chậm rãi trả lời, “Sau này ngươi tu vi cường thế, có thể tùy tâm sở dục thay đổi số mệnh nhân loại. Đến lúc đó ngay cả thần cũng phải sợ hãi ngươi ba phần!”

“Thật vậy sao?” Thanh âm của hấn lãnh triệt cốt tủy.

“Thật vậy!”

“Vậy nguyên nhân vì sao ngươi bị phong bế?”

“... tự ta phong bế chính mình.”

“Vì cái gì?”

“Bởi vì cô tịch, cô tịch vĩnh viễn. Ta chỉ còn muốn chết, mau chóng chết đi!”

Cô tịch, cái từ này làm cho ánh mắt của hấn buồn bã.

“Lựa chọn đi.” thanh âm già nua lại trở nên bình tĩnh, “Ngươi hoặc là chết đi, vất bỏ ký ức, để thân hình hóa thành bùn đất mà đầu thai. Hay là trở thành Vương Hồ, có sức mạnh cường đại, quang vinh gia tộc —— sau đó có được thứ ngươi muốn.”

Chấp niệm, hắn đã chọn.

“Nói cho ta biết —— cách thức trở thành hồ vương!”

“Giết ta.”

“Cái gì?!” hắn chấn động.

Ngay lập tức trên tay hình thành kiếm khí, vừa nhào lên liền có thể xuyên qua cản lực này giờ vẫn tồn tại quanh khối băng. Một kiếm của hắn phá băng, lộ ra một lão nhân bạch mi trường phát. Lão nhân không hề có ý định tránh mũi kiếm của hắn đang đặt ở cổ họng mình.

“Ha ha!” Lão nhân bật cười, “Không hổ là hồ vương ta tuyển định, có thể trong thời gian ngắn ngủi như vậy phá giải chướng lực của ta, chết dưới tay người, căn bản là vinh quang!”

Hắn lạnh lùng hỏi, “Nói cho ta biết, cách tìm được y.”

Nụ cười trên mặt lão nhân đậm nét bi thương, “Tâm cho người khác, này có lẽ chính là một cái nhược điểm duy nhất của người. Nhưng có thể vì người còn chấp niệm, sẽ không như ta cô tịch thống khổ!”

“Hãy bớt sàm ngôn đi! Ta chỉ muốn biết cách tìm được y.” Kiếm trong tay hắn ẩn nhẹ, một dòng máu đỏ tươi lặng lẽ túa ra.

Lão nhân lắc đầu, “Ta cũng không rõ ràng lắm, người có thể đi tìm chướng quỷ nhân gian sinh tử luân hồi, Diêm la vương, hắn nhất định biết. Chính là, hắn tính tình cực kỳ cổ quái, nếu hắn không muốn nói cho người biết, người không có khả năng từ miệng hắn moi được manh mối, hắn có thể nói hay không phải xem vận khí của người.”

Từ trên cao nhìn xuống vị lão nhân thần khí một người, hắn chậm rãi giơ kiếm quang, “Nói cho ta biết, người còn nguyện vọng gì, ta thay người hoàn thành.”

“Ta sống đã quá lâu, nếu không phải người có chấp niệm mà đồng ý kế tục, sợ rằng ta còn phải đợi thêm trăm năm nữa. Nguyện vọng của ta chính là chết đi, chính là chết ở dưới đao của người!”

Lão nhân hai mắt nhắm nghiền, “Dùng kiếm của người giết ta, hồ vương!”

Sâu kín trong địa phủ, thê thê lương lạnh, quỷ khóc lâm than, làm người ta khiếp đảm.

Hắn một thân bạch y, lạnh lùng thản nhiên, cô hàn ngạo tuyệt, làm cho lòng người kinh sợ.

Hắn giơ kiếm quang, đến chỗ nào, chúng quỷ đều trốn chỗ ấy, không người dám ngăn đón.

Cho đến khi đi vào cấm địa, đến ngay cổng diêm la, mới có quỷ khuyển ra ngăn hãm lại.

Nhìn chằm chằm quái vật lớn trước mắt, hắn không đổi sắc nâng kiếm lên ——

“Chắc chắn! Không được đánh nó, nó là sủng vật ta yêu nhất, người làm nó bị thương thì đừng hòng rời khỏi đây.”

Một giọng nói trẻ nhỏ vang bên tai, khi hắn định thần nhìn lại đã thấy một nam hài hơn mười tuổi đang nằm trên lưng quỷ khuyển.

Này nam hài vừa xuất hiện, quỷ khuyển nguyên bản thực kiêu ngạo vậy mà lại ngoan ngoãn nằm xuống, để cho nam hài vỗ nhẹ lên cái đầu đầy lông đen.

Cho dù quỷ khuyển có nằm xuống thì vẫn cao hơn hắn rất nhiều, không có cách nào quan sát động tĩnh của nam hài, hắn bèn đưa kiếm lên phòng thủ.

“Ta không đến vì vinh hoa kiếp sau.” Hắn chỉ vào nam hài, “Ta tới tìm người!”

“Tìm ta, người có biết ta là ai?” Nam hài tò mò mở to mắt, thực tại đáng yêu.

Hắn cười lạnh, “Ta không biết người tên gì, nhưng ta biết, người chính là địa ngục đứng đầu, Diêm la vương!”

Nam hài kinh ngạc bật hỏi, “Người làm sao biết?”

“Trực giác.”

“Trực giác?!” Nam hài đầu tiên là tròng lớn mắt, cuối cùng bật cười, “Không tởi không tởi, ta lần đầu tiên nhìn thấy một người có thể đoán ra ta là Diêm la vương ! Ta thích người đó hồ vương! Nói đi, tìm ta có chuyện gì, chỉ cần là ta biết, ta nhất định trả lời người.”

“Ta muốn tìm một người.” Trong mắt của hắn hiện lên một tia ngoài ý muốn, nhưng vẫn mở miệng nói ra mục đích hắn vào địa ngục.

“Người chết sao.” Nam hài mỉm cười, nằm trên người quỷ khuyển, một tay đỡ đầu, “Đơn giản! Nói cho ta biết tên của y.”

“... Ta không biết.”

“Người đường đường là một hồ vương mà ngay cả tên của người muốn tìm người cũng không biết?!” Nam hài đầu tiên là nhướng mi, rồi sau đó tươi cười lại nói, “Quên đi, ta cũng lười biết. Người kia ngày sinh tháng đẻ, thời gian khi chết, chết như thế nào, địa điểm chết, người cái gì biết thì nói.”

“Y chết vào đầu giờ mọ, đầu tháng chạp năm nay, bị thợ săn trên núi tuyết ngộ nhận là tuyết hồ mà bắn chết.” Hắn nói những lời này, vẻ mặt ẩn ẩn thống khổ.

Nam hài nhìn thấy, lại ẩn ẩn ý cười.

Chỉ thấy nam hài chỉ vung tay lên, trước mặt của nó liền ra hiện một quyển sổ lật mở thật nhanh.

“Ta tìm xem xem..., năm nay tháng chạp...”

Hắn ngẩng đầu nhìn, hai mắt rõ ràng lộ ra vẻ lo lắng.

“A! Có!” Nam hài đột nhiên vỗ tay.

“Bất quá...” Nam hài nhìn hắn, có chút bất đắc dĩ mà lắc đầu, “Người đã đến ải luân hồi, người không có khả năng gặp lại y.”

“Vậy y —— ”

“Người có phải muốn hỏi niên đại y chuyển thế, địa điểm, tên họ chẳng?” Nam hài cắt lời hắn. Cậu ta vung cánh tay, rất nhiều chữ số tuôn trào.

“Đúng vậy.” Hắn trả lời.

“Nói thật. Ta quả thật biết việc này. Nhưng là...” Nam hài ngập ngừng, “Ta không thể nói cho người biết, bởi vì đây là thiên cơ! Bất quá ta có thể cho người một ít tung tích —— ”

“Là cái gì?” Hắn nhin không được mở miệng hỏi.

“Người người muốn tìm kiếp trước là hạ nhân, lại bỏ trốn, bởi vậy bị phạt tam kiếp nô dịch. Cho nên, y đầu thai vẫn sẽ là hạ nhân, vẫn sẽ là bộ dáng đó!”

Không biết vì sao, hắn cúi đầu trầm mặc.

Nam hài nhìn hắn thật lâu rồi mới mở miệng, “Àn, vì người là người thứ nhất vừa thấy ta đoán ra thân phận Diêm la vương. Ta liền cho phép y nhớ một chút chuyện kiếp này. Cho dù người không có manh mối tìm, y vẫn sẽ nhớ người.”

Hắn ngẩng đầu, trong mắt là cảm kích không cần nói cũng biết.

Nam hài lại bước bình nở nụ cười, “Phải cảm tạ ta, nói ta biết tên của người.”

Hắn do dự, sau đó kiên định ngẩng đầu trả lời, “Tuyển Trạch.” (lựa chọn)

“Tuyển Trạch?” Nam hài đọc một lần liền nhăn lại mi, “Thật kỳ quái, vì sao lại chọn tên này?”

“Ta có được hiện tại hết thảy đều là ta lựa chọn.”

“À, như vậy a!” Nam hài gật gật đầu, “Bất quá tên này quái dị. Tuyển trạch... Ai, người rõ ràng tên là Hiên Trạch đi. Đình vũ Hiên, Dạ vũ Trạch!”

“Hiên Trạch?” Hấn lặp lại.

“Đúng vậy, thế nào?” Nam hài hưng trí bừng bừng nhìn hấn.

“Hiên Trạch!” Hấn trịnh trọng gật đầu, quyết định tên của mình.

Trong đám người, hấn cao ngạo tuyệt trần, làm người ta phải quay đầu nhìn lại, nhưng trong mắt hấn chẳng có ai, chỉ có bụi đường trong gió.

Ngẫu nhiên nghĩ chân, giống như đang tìm cái gì.

Hiện tại, hấn đứng ở trong phòng buôn bán nô lệ, mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào đám buôn bán nô lệ trên đài. Tìm tìm không được người muốn tìm, đang muốn rời đi, lại bị một gã mập mạp gọi lại.

“Vị công tử này, có phải muốn mua nô lệ hay không? Ta ở kho hàng lý còn một vài tên! Muốn theo ta đi xem hay không, đều là mặt hàng tốt a!” gã ha hả cười, ánh mắt ti hí có chút gian trá.

Hấn không nói gì, chỉ ra hiệu bảo nam nhân dẫn hấn đi xem.

Nam nhân vừa thấy liền hưng phấn chà xát hai tay, vội vàng ở phía trước dẫn đường.

Cũng không lâu lắm, hấn đi tới cánh cửa bị người đóng lại. Trong đây có một đám người.

Mà hấn, mặt không chút thay đổi, trầm mặc không nói gì đứng ở xa xa.

“Ha ha ha, bọn tiểu nhị, lần này xem ta tìm được một mặt hàng cực phẩm thế nào a!” Nam nhân dẫn hấn vào nói với tên bên cạnh, ánh mắt lại sảo sàng nhìn hấn.

“Lão Đại, thật tốt quá, nhìn hấn hơi lạnh lùng!” Nam nhân bên cạnh thảo luận.

Mà những lời này lập tức liền khiến cho một người khác nói tục, “Hiện tại hấn có lạnh như thế nào cũng không đến được lúc cầu xin chúng ta ngừng thương hấn!”

Người này nói làm cho cả đám cười dâm dăng, trong khi hấn, đứng giữa bọn lại như không phải nói về mình, mặc cho bọn chúng cười.

Cuối cùng, hấn mở miệng, “Ta muốn nhìn những nô lệ của người.”

“Trời ạ, hấn còn không biết hấn đã bị chúng ta giam giữ, cứ nhiên còn muốn mua nô lệ!” Nam nhân dẫn hấn vào cười to, “Muốn nô lệ a, ta hiện tại không có. Bất quá, chờ chúng ta ngoạn người xong rồi bán là sẽ ——”

Gã còn chưa dứt câu, đầu đã lìa khỏi cổ ——

Bọn người ở đó vì quá hãi hùng mà ngốc lạng, còn chưa hoàn hồn, từng cái đầu đã bay tứ tung, máu chảy thành sông.

Thu hồi kiếm quang, không nhìn nhất đám thi thể ngập máu kia, hấn lạnh lùng, “Nhân loại! ...”

Gió nhẹ thành bão, hấn tìm bao nhiêu năm.

Hấn đứng trong mưa, tẩy rửa mệt mỏi toàn thân.

Nếu như không phải tâm tồn tín niệm, loại tịch mịch làm cho người ta hít thở không thông này, sớm đã khiến cho hấn hồng mắt.

Tìm kiếm vô tận, là một loại tra tấn...

Bọt nước chảy xuống gò má, là lệ hay là mưa?

Tầm mắt mịt mù, nhìn không thấy lối.

Trong mắt của hấn, cũng tràn đầy trời mênh mông.

Sương mù trung, nhất tiễn cô ảnh, yên lặng, tang thương.

Hấn thoáng ngừng một chút, đột nhiên lùi về phía sau.

Động tác bất ngờ của hắn làm cho tiểu khát cái trú mưa co ro bên vệ đường giật nảy mình, sợ hãi.

Nhìn thấy tiểu khát cái, hắn lạnh lùng, “Vì sao lại đi theo ta?”

Tiểu khát cái nhìn dung mạo tuyệt mỹ lạnh như băng của hắn, không ngừng run rẩy, “Ta, ta —— không, là người, người, người có phải đang tìm người hay không? Ta, ta có thể giúp người tìm, tìm, nhiều người tìm, sẽ mau tìm thấy. Ta chỉ cần, cần một cái bánh mì thôi.”

“Nhiều người tìm sẽ tốt hơn?” Hắn lặp lại lời nói của tiểu khát cái, mắt chợt sáng

Tiểu khát cái còn đang kinh ngạc, hắn đã hiện ra trước mặt gã, thanh âm của hắn vẫn lạnh lùng, “Ta không cần người giúp, bất quá, ta còn phải cảm ơn người. Đưa tay ra, ta cho người thứ này.”

Bị dung nhan gần ngay trước mắt mê hoặc, tiểu khát cái nghe lời vươn đôi tay gầy guộc của mình ra. Sau đó gã thấy miếng vàng óng ánh trên tay mình.

Không thể tin được, làm tiểu khát cái cầm lên ngắm nghía. Rồi chợt nhớ, gã ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy bóng dáng kia đã tiêu thất trong mưa.

Trong nơi thâm sơn, một người một hồ giăng co.

Hồ toàn diện phòng bị, không ngừng phát ra tiếng gào thét cảnh cáo.

Mà hắn, lẳng lặng đứng ở trước mặt nó, bình tĩnh nhìn nó, lạnh lùng, tuyệt đối ——

Tiếng gào thét của nó với hắn càng lúc càng biến nhỏ, cuối cùng, nó tâm phục cúi đầu.

Nó thần phục làm cho hắn vừa lòng mà hừ nhẹ, tay vừa vung lên, nó đã bị hào quang bao quanh, mơ hồ một hồi bắt đầu hiện ra hình người.

Hắn thăm thì, “Hiện tại bắt đầu người họ Hiên Trạch, tên Minh Hàn. Nhớ kỹ, ta chỉ đòi trung thành của người!”

Không ai biết Hiên Trạch gia từ khi nào thì trở thành gia tộc lớn nhất phương bắc, tựa như mây trời một lúc nào đó định hình, lại thành ngẫu nhiên. Hiên Trạch gia trải qua bao thời kì vẫn giữ vững ngôi vị của mình.

Đối với ngoại nhân mà nói, Hiên Trạch gia là khổng lồ, là làm cho người ta kính sợ, là tò mò, là thần bí ... Đối với hắn mà nói, không phải đêm nào cũng đã là tịch liêu, mà đêm chính càng tịch liêu càng tốt.

Dưới ánh trăng, ánh sáng nén, hắn chỉ cô độc một mình.

Trong căn phòng rộng lớn, hắn dùng bút mực vẽ nên hình hài trong lòng.

Tối nay, hắn lựa chọn một tấm bài vị, khắc cẩn thận từng nét.

Hắn có tâm sao? Có, chính là lưu lại, tạm thời lưu lại, chờ, ý trung nhân xuất hiện.

25. Chương 25

Một chiếc xe ngựa thoát nhìn giản đơn mà thực chất tinh xảo đi đến trước Hiên Trạch quý phủ, đại môn bình thường vắng bóng người nay lại tụ hội đông đúc như đang nghênh đón ai kia.

Người đứng ở ngoài cửa nhìn thấy này chiếc xe ngựa trở đến, tất cả đều lộ ra thần sắc mừng rỡ, “Đến đây đến đây, quay về rồi!”

“Đúng vậy tới rồi, mau, mau mở cửa ra, để cho xe ngựa đi vào!”

“Hảo, lập tức!” ——

Sau đó, Xuân Mãn khó hiểu hỏi người bên cạnh, “Hiên Trạch, hôm nay trong phủ có đại sự sao? Vì sao tất cả mọi người đứng ở ngoài cửa a?”

Nhìn Xuân Mãn, Hiên Trạch cười đến ý vị thâm trường, “Đúng vậy, có đại sự a, đại hỷ, đợi người đi vào rồi sẽ hiểu!”

“Đại hỷ gì?” Xuân Mãn bị bộ dáng thần bí của Hiên Trạch khơi mào lòng hiếu kỳ, y nhin không được vào trong ngực hấn làm nũng.

Hiên Trạch chính là cười cười, nhẹ nhàng hôn hạ lên bờ mi của Xuân Mãn, vẫn là vẻ mặt thần bí, “Chỉ cần người vào phủ, người chẳng phải sẽ biết sao, Mãn nhi.”

“Hiên Trạch!” Hấn đáp phi cũng như không, Xuân Mãn không thuận theo, thật muốn bức cung.

Người nào đó còn lại là quyết tâm không nói, còn hôn không ngừng, phá bỏ tư thái bức cung của y. Thật ra, Hiên Trạch cũng lưỡng được, nếu Xuân Mãn biết nguyên nhân hôm nay trong phủ rộn ràng, e rằng sẽ hoảng sợ mà bỏ chạy, nên hấn phải dời lực chú ý của y đi.

Mọi người đương nhiên vui vẻ rồi, hồ vương muốn kết hôn, đây là chuyện bọn họ đã cùng chờ với hấn hơn mấy trăm năm. Người kia đầu thai không có manh mối, mấy trăm năm qua, bọn họ vì tông chủ, truy tìm với hấn không mệt mỏi, không có ý định buông tha.

Trải qua bao nhiêu năm không đếm nổi, ngay lúc bọn họ tưởng chừng là vô vọng, thì lại nhận một phong thư ở thành Nam báo rằng đã thấy người.

Loại chuyện này chẳng có gì lạ, cơ hồ mỗi tháng đều phải đi rồi về hai lượt, kết quả lúc nào cũng đều làm cho bọn họ thất vọng. Tông chủ lúc nào cũng vừa hy vọng lại thê lương.

Nhưng phong thư đó thay đổi tất cả, đến Tông chủ cũng xác nhận. Trong phủ hai đêm liền đều thắp đèn hoa rợp trời để mừng!

Tông chủ tìm hơn bảy trăm năm, bọn họ tìm hơn bốn trăm năm a!

Hơn một tháng sau, Hiên Trạch lão gia hỏi cưới Vạn đại tiểu thư cho Vũ công tử.

Mới đầu bọn họ còn nghi hoặc đây là vì cái gì, sau đó nghe đến vật hồi môn phải là hạ nhân Vạn gia, bọn họ mới hiểu, đây là cách thông thường nhất để đưa Xuân Mãn thiếu gia vào phủ.

Chuyện hiếm thấy, hôn sự của đại công tử Hiên Trạch gia lại chỉ là chuyện nhỏ, tiếp đón hạ nhân Vạn gia mới là chuyện lớn!

Thật không ngờ tông chủ vĩ đại của bọn họ thế mà lại biến thành gà mẹ, từ quét tước phòng ốc đến bày biện trang trí, từng phân đều dụng tâm theo dõi sát sao.

Ai, người còn chưa tới. Bọn họ chỉ lo đến khi gặp người rồi, rơi một sợi tóc cũng có thể làm tông chủ nổi trận lôi đình.

Ngày tân nương tử đến Hiên Trạch gia, trong phủ trừ người biết Xuân Mãn thiếu gia sẽ đến đây, đại đa số người lại cảm thấy kì quặc về cỗ xe ngựa khoa trương kia!

Rất nhiều người tò mò Xuân Mãn thiếu gia là hạng người gì, đều rất muốn tận mắt nhìn y, muốn xem người để tông chủ khắc khoải đến thế là như thế nào.

Bọn họ biết Xuân Mãn thiếu gia là một người hay ngại ngùng, là một người thiện lương, là một người lễ nghĩa, là một người không màng thân phận cao thấp, là một người sẽ yêu tông chủ ——

Xuân Mãn thiếu gia đến làm cho Hiên Trạch gia không còn trầm lặng như trước. Đến tông chủ như băng đá cũng dần ôn nhu. Làm mọi người đối với y thêm phần yêu mến.

Chính là không bao lâu sau, vị Xuân Mãn thiếu gia này đi cùng tông chủ vào thành chơi rồi mất tích!

Chuyện này so với ngày trước còn nghiêm trọng hơn!

Mọi người đều muốn tìm y về, bằng không, tất cả mọi người trong phủ đều sẽ biến thành băng nhân, bị tông chủ tỏa hàn khí đông chết.

Cũng may cũng may, Xuân Mãn thiếu gia sau khi mất tích đến ngày thứ ba cũng tìm được.

Chuyện khủng bố như vậy, sau này triệt để không được tái diễn.

Sau khi tìm được người, tông chủ trước khi đi đón còn cho bọn họ quãng thời gian nửa tháng chờ hẩn quay lại, phải tức tốc chuẩn bị hôn sự.

Nói thật, nửa tháng để chuẩn bị một hôn lễ long trọng thật sự quá gấp, nhưng cho dù không có mệnh lệnh của tông chủ, bọn họ vẫn sẽ dốc sức làm hỉ yến! Cho dù thời gian chỉ có nửa tháng cũng phải chu toàn, ai bảo tông chủ của bọn họ là hồ vương chứ!

Sau đó trong nửa tháng này, Hiên Trạch phủ không có lấy một ngày an bình. Từ trên xuống dưới mọi người đều vội, bận rộn nhưng lại náo nhiệt vô cùng.

Dù sao cũng sẽ là lúc bọn họ được quang minh chính đại nhìn thấy người được tông chủ bảo hộ!

Bởi vậy toàn phủ đều hợp lực vào đại sảnh, không khí rộn rã, đèn treo pháo kết, người chạt như nê cũng không có gì lạ.

Xuân Mãn nhìn thấy một đám người đông như vậy, đã ngốc lạng, không ngờ quanh y hồ tinh nhiều như thế. Rồi sau đó, y biết rõ sự tình, trong đầu chỉ có một chữ – trốn!

Tất nhiên y không thể che mắt Bằng Nguyệt, Xuân Mãn thâm thở dài, nằng nói, “Xuân Mãn thiếu gia, sự tình đã đến mức này, ngươi nên ngoan ngoãn đi?”

Xuân Mãn lập tức đỏ bừng, “Mức mức gì?!”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Bằng Nguyệt đột nhiên cười khoái trá, “Người trên thực tế cũng đã là người của tông chủ, còn thẹn thùng chuyện này làm gì!”

“Ta, ta ta ——!” Xuân Mãn không thể phản bác, chỉ còn đỏ bừng mặt.

“Ta không phải thẹn thùng!” Cuối cùng, thẹn quá hóa giận, Xuân Mãn rống lên, “Ta đang tức giận Hiên Trạch quyết định chuyện lớn như vậy cũng không bàn với ta!”

“Vậy Xuân Mãn thiếu gia ngươi quyết định rời khỏi tông chủ, chuyện lớn như vậy sao ngươi không hỏi tông chủ?” Bằng Nguyệt thẳng thắn vạch lại.

Bởi vì lời của nằng, Xuân Mãn áy náy cúi đầu, “Thực xin lỗi, là ta tự ý làm các người lo lắng.”

“Xuân Mãn thiếu gia, hôm nay là ngày vui của ngươi, không được khổ sở!” Bằng Nguyệt tươi cười, “Ta sở dĩ nói với ngươi như vậy, là muốn nói cho ngươi biết, không cần hoài nghi tông chủ, hẩn chỉ yêu ngươi, cho nên——”

Xuân Mãn cắt lời nằng, ánh mắt nhìn nằng thẳng thắn, “Bằng Nguyệt, ta thừa nhận ta ngay từ đầu bởi vì đủ loại nguyên nhân mà hoài nghi Hiên Trạch, nhưng ta đã thấy hẩn đối xử với ta, biết bảy trăm năm qua của hẩn! Bằng Nguyệt, ta cam đoan với ngươi, ta sẽ không làm cho hẩn thống khổ thêm nữa!”

Nhìn vào ánh mắt kiên định của Xuân Mãn, Bằng Nguyệt nhin không được nở nụ cười...

“Ai, các người sao vậy? Không khí kì quái quá!” Linh Linh ôm hỉ phục vừa tiến vào liền tò mò hỏi.

Bằng Nguyệt không giận, nhìn nằng một cái, “Quái! Ta thấy ngươi mới là quái, chỉ lấy hỉ phục cũng đi lâu như vậy!”

Bằng Nguyệt làm Linh Linh phát giận, nhưng vì là hôm nay, nằng chỉ có thể trừng hai người, “Bằng Nguyệt, ngươi nghĩ rằng ta muốn vậy sao. Ta cũng muốn sớm quay lại. Chính bên ngoài Dung tuyết cư tùm năm tùm bảy, các nằng muốn vào giúp Xuân Mãn, nói là có kinh nghiệm, thật ra chỉ muốn tò mò xem người. Kính nhờ, ngươi có biết vượt qua các nằng khó khăn thế nào đâu!”

Sau khi nói xong Linh Linh cầm hỷ phục đưa cho Bằng Nguyệt.

“Nguyên lai là như vậy a.” Bằng Nguyệt gật gật đầu, tiếp nhận quần áo đang chuẩn bị giúp Xuân Mãn mặc vào, lại phát hiện ——

“Xuân Mãn thiếu gia, ngươi không cần cứng ngắc như vậy, không mặc được a!” Bằng Nguyệt lại bắt đắc dĩ thở dài.

Linh Linh thấy thế, nhin không được chột chột Xuân Mãn, “Ai, Xuân Mãn thiếu gia thật sự rất mềm mà!”

Lời của nàng làm cho Bằng Nguyệt liên tục phát tay, “Phi phi phi, người này nói cái gì a Linh Linh! Lời như thế không chỉ có hôm nay không thể nói, về sau cũng không thể nói, nếu tông chủ nghe được, người chết không dễ chịu đâu!”

Biết mình nói sai, Linh Linh liền thoáng, “Thực xin lỗi, ta cũng chỉ là nhất thời nhanh miệng.”

“Nhanh miệng?! Người uốn lưỡi nhiều vào, bằng không chết lúc nào không biết.” Bằng Nguyệt liếc nàng một cái, “Tốt lắm, không nói với người. Nhanh giúp Xuân Mãn thiếu gia chải đầu, Tông chủ đang chờ ngoài sảnh!”

“Ác.” Biết thời gian không đợi, Linh Linh lập tức tới ngay hỗ trợ.

Chính là, người được chuẩn bị phải hợp tác mới được.

“Xuân Mãn thiếu gia!” Lúc này thở dài chính là hai nàng.

Mà Xuân Mãn nhìn chằm chằm trước mặt hỉ phục, vẫn là không định phối hợp.

“Xuân Mãn thiếu gia, người rõ ràng coi như người mặc hỉ phục đi gặp người nhà không được sao!” Bằng Nguyệt nói.

“Ta không có người nhà.” Nhiều đến làm người ta lú lủi. ——

“Xuân Mãn thiếu gia, nếu người sợ nhiều người. Có tông chủ ở bên cạnh người, người còn lo gì?”

Xuân Mãn hiểu Linh Linh, “Linh Linh, còn có Bằng Nguyệt, ta trước kia cùng Hiên Trạch không phải là quan hệ nam thiếp sao. Cho dù ta cùng Hiên Trạch là bởi vì yêu nhau mới cùng một chỗ, nhưng thân phận bất đồng, ta còn là nam —— các người, còn có gia tộc các người không phản đối sao?”

Nghe xong lời của y, Bằng Nguyệt cùng Linh Linh cũng hiểu được.

Y là lo cho tông chủ.

Các nàng nhìn nhau vui mừng, Bằng Nguyệt mở miệng, “Xuân Mãn thiếu gia, người biết không? Chúng ta ngay từ đầu biến thành người là vì người.”

Xuân Mãn có chút không hiểu nhìn nàng, “Hiên Trạch hẳn không phải nói là bởi vì phải xây dựng lại tộc hồ sao?”

“Chuyện đó là phụ, tìm người mới là chính.”

“Tìm ta?!” Xuân Mãn ngoài ý muốn trợn lớn mắt.

“Đúng vậy a, chỉ cần là người hơn ba trăm năm tuổi đều đã từng bị tông chủ phái đi tìm người, những người khác là do tu luyện chưa tới. Bởi vì chúng ta tất cả đều lớn lên trong Hiên Trạch phủ. Từ hơn bốn trăm năm trước, tộc nhân chúng ta cũng đã xem người tông chủ yếu là người trong tộc, là chủ tử của Hiên Trạch gia. Bất luận người là nam hay là nữ, là giàu có hay bần hàn, trong mắt chúng ta, người đều có tư cách trở thành bạn đời của tông chủ.”

“Đúng vậy!” Linh Linh không chịu nổi cũng nói vài câu, “Xuân Mãn thiếu gia, người căn bản là không cần lo lắng cái gì, đợi người đi ra ngoài, người sẽ được tối thành tâm chúc phúc! Tam cô lục bà bên ngoài đều thật sự rất muốn trông thấy người, chúc phúc cho người, đáng tiếc tông chủ không cho, sợ người cảm động phát khóc, không thể bái đường nổi.”

Bởi vì lời Linh Linh nói, Xuân Mãn đã muốn đỏ hốc mắt liền bật cười khúc khích.

Bằng Nguyệt thấy y như vậy, biết y sẽ không lại phản đối việc thay hỉ phục, lập tức ý bảo Linh Linh lại đây hỗ trợ.

Giúp y mặc xong, Linh Linh hỏi một câu nàng vẫn muốn hỏi, “Đúng rồi, Xuân Mãn thiếu gia, người nghe tông chủ nói chúng ta không phải nhân loại, tất cả đều là hồ ly, người chẳng lẽ không sợ sao?”

“Ân ——” Xuân Mãn nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Ta lúc đầu nghĩ là Hiên Trạch hẳn nói giỡn —— ”

“Bình thường.” Bàn Nguyệt thừa nhận. Ai có thể tưởng tượng mình ở với hồ ly qua ba tháng chứ, không sợ đến phát ngốc cũng hay —— bất quá cũng là do bọn nàng che giấu tốt.

“Biết Hiên Trạch không nói giỡn, ta thực khiếp sợ —— ”

“Phi thường bình thường.” Bàn Nguyệt gật đầu.

“Bất quá, không phải là sợ hãi. Lặng lặng suy nghĩ trong chốc lát, ta cảm thấy thật cảm động.” Chỉ vì y cứu một lần, lại đau khổ tìm y đủ bảy trăm năm. Không phải là loài người thì sao, nhân loại cũng không ai đối tốt với y như vậy.

“Này ——” Bàn Nguyệt ngẩng đầu cười Xuân Mãn, “Cũng thực bình thường, không ai không bị si tình của tông chủ làm cho cảm động.”

Xuân Mãn khẳng định, “Không chỉ có cảm động, còn có yêu.”

Xuân Mãn nói nhỏ, “Chính là, ta có thể làm bạn hắn bao lâu? Đợi ta già rồi chết đi, hắn có phải sẽ lại chờ đợi hay không?”

Nghĩ đến đây cái, y liền vì hắn đau lòng.

Mà nghe được y nói vậy, Bàn Nguyệt cùng Linh Linh không hẹn mà cùng lộ ra ánh mắt khó hiểu.

Linh Linh nhanh miệng nói ra nghi vấn, “Xuân Mãn thiếu gia, chẳng lẽ tông chủ còn chưa nói sao, hắn có cách cho người có đồng dạng sinh mệnh cùng hắn.”

“Có sao?!” Xuân Mãn ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn nàng chăm chăm, “Vậy hắn vì cái gì không nói với ta?”

Linh Linh nhìn Bàn Nguyệt, Xuân Mãn cũng không khỏi nhìn về phía Bàn Nguyệt.

Mà Bàn Nguyệt suy nghĩ rồi mới lên tiếng, “Có thể, là tông chủ không muốn làm Xuân Mãn thiếu gia khó xử đi. Bởi vì, Xuân Mãn thiếu gia phải biến thành hồ. Huống hồ, sinh mệnh bị kéo dài hơn ngàn lần —— Xuân Mãn thiếu gia, người cho rằng người có thể chịu được không?”

Ngàn năm trẻ mãi không già cảnh vật không hay đổi?

Sau khi nói xong, Linh Linh cùng Bàn Nguyệt nhìn Xuân Mãn, mà y, lại cúi đầu trầm tư.

Hơn nửa tháng chuẩn bị chỉ vì một ngày, một ngày qua đi, cũng chỉ còn lại ký ức.

Cho dù từng vô số lần dựa vào Hiên Trạch, nhìn trời đêm, nhưng lúc này y thật sự hạnh phúc.

Đêm, yên lặng.

Nhưng hai người trải qua một ngày đặc biệt trong lòng không bình tĩnh.

Bởi vì kích động, bởi vì cảm động, bởi vì hạnh phúc, bởi vì thỏa mãn.

Không biết đắm chìm trong cảnh vật bao lâu, Xuân Mãn lẳng lặng mở miệng, “Hiên Trạch, Đại tiểu thư nàng hiện tại thế nào?” Hắn nói với y Vạn gia bây giờ đã điêu tàn, lại trở thành khất cái. Vạn tiểu thư được cho phép quay về thăm nhà, cũng không sợ nàng bị đả kích sao?

“Đại tiểu thư?!” Hiên Trạch nhíu mi, “Trong phủ có người này sao? Ta chưa nghe nói qua.”

Hiên Trạch sở dĩ nói như vậy một là do Xuân Mãn đến bây giờ vẫn còn không đối được cách xưng hô của hạ nhân, hai là hắn ghét nàng ta, nữ nhân đáng chết,, nếu không bởi vì Vũ yêu nàng —— nàng thật sự không thăm, hắn sẽ không tên là Hiên Trạch.

“Hiên Trạch!” Biết hắn đang giả ngây giả dại Xuân Mãn có chút tức giận một quyền.

“Trong phủ không có ai là ‘Đại tiểu thư’!” Hiên Trạch tỏ vẻ vô tội.

Xuân Mãn liếc nhìn Hiên Trạch đang giả ngu, cũng chỉ có thể chiều ý hắn, “Thê tử của Vũ ca, nàng hiện tại thế nào, người có biết không?”

“Nga, nguyên lai là nàng a!” Hiên Trạch làm bộ như giật mình, “Nàng không phải ở trong phủ thôi sao! Nàng cũng đã là thê tử của Vũ, nàng có thể nào nữa, ta cũng sẽ không làm gì nàng. Chẳng qua hôm nay ta sợ người nhìn thấy nàng sẽ mất hứng, liền phân phó Vũ không để nàng đi ra mà thôi.”

“Như vậy sao. Vạn gia bị người bức thành như vậy, nàng chẳng lẽ không đối với Hiên Trạch gia tâm tồn khúc mắc sao?”

“Tâm tồn khúc mắc?!” Hiên Trạch cảm thấy buồn cười, “Hiên Trạch gia không tâm tồn khúc mắc với gian tế như nàng thì thôi, nàng còn tâm tồn khúc mắc!”

Xuân Mãn ngoài ý muốn nhìn hấn, “Hiên Trạch, người biết chuyện đó lúc nào?”

“Ngay từ đầu đã biết, Hiên Trạch gia không phải là nơi để ngoại nhân tự tại, chúng ta là thú, tính cảnh giác. Chẳng qua ta biết nàng rốt cuộc đang tìm cái gì cho nên vẫn tùy ý nàng thôi.” Lại không ngờ người đàn bà đó đưa Mãn nhi đến ‘lưu tâm’ phòng.

Cũng may Mãn nhi bởi vì chưa quen thuộc nơi này nên không thể đi xa, hấn mới có thể tìm được y, bằng không —— quên đi, dù sao hấn sẽ không để việc này tái diễn.

“Hiên Trạch, kỳ thật nàng cũng là người đáng thương, nàng còn phải nghĩ về gia phụ, người sẽ không trách nàng chứ?”

Nhìn ánh mắt Xuân Mãn cầu xin, Hiên Trạch không thể nề hà, “Mãn nhi, nàng từng như vậy đối với người, người vì cái gì còn muốn nói giúp nàng?”

“Quá khứ đã qua, bây giờ là hiện tại, trước kia ta có điểm không thích nàng. Bây giờ ta hạnh phúc, hạnh phúc hơn cả những gì ta từng mơ, vì sao ta lại còn phải so đo với nàng! Người nói có đúng không!” Xuân Mãn mỉm cười.

Hiên Trạch cũng cười hờn y, “Hảo, nghe lời người!”

“Nàng có biết thân phận thật của Vũ ca chưa?”

“Chưa, bất quá cũng sẽ nói cho nàng biết.” Tựa như hấn. Kỳ thật hấn không nên giấu diếm Mãn nhi. Người có tình, rồi sẽ hiểu nhau.

A, bất quá hiện tại cái gì cũng tốt, y đã nhớ lại chuyện trước kia.

Xuân Mãn tựa vào trên vai Hiên Trạch, “Hy vọng đến lúc đó nàng có thể chấp nhận thân phận của Vũ ca.”

Hiên Trạch ôm lấy Xuân Mãn, thì thầm bên tai y, “Mãn nhi, thời gian không còn sớm, không bằng chúng ta —— ”

“Hiên Trạch, ta phải hỏi người?” Xuân Mãn đột nhiên ngừng đầu, mở to ánh mắt nhìn Hiên Trạch.

Hiên Trạch bắt đắc thổ dài, hấn phản kháng không được cái bộ dạng này của y!

“Được! Người nói đi, là chuyện gì?” Mặc dù là tâm không cam lòng không muốn, nhưng vẫn phải vui vẻ trả lời.

“Hôm nay Đại tổng quản trộm nói với ta, người lúc tìm được ta, đêm nào cũng lên vào Vạn gia? Vì cái gì ta không thấy người?”

Hiên Trạch không kiềm lòng được mà hờn y, “Đương nhiên là thi điểm pháp thuật cho người ngủ thật say. Bằng không người tỉnh lại thấy có người ôm người ngủ, người sợ hãi mới là lạ!”

“A, hóa ra.” Xuân Mãn cười tủm tỉm dựa gần sát hấn, “Trách không được lúc đó ta ngủ ngon như vậy, hơn nữa, lúc gặp người ta cũng cảm thấy quen thuộc.”

“Đúng rồi, ta còn nghe nghĩa phụ nói người lần đầu tiên thấy đã nhận ra ta, còn phi thường chắc chắn. Người làm sao biết?”

Hiên Trạch ôm y, hồi tưởng, “Lúc ấy ta cũng không hy vọng mấy, bởi vì thất vọng đã nhiều. Khi ta cùng Minh Hân ẩn thân tiến vào Vạn gia, không biết tại sao tìm lại được nhanh, cả người hồi hộp. Ngay tại giây phút thấy người, cả người ta ngây dại.”

“Sau đó, ta cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại. Ta liều mạng tự nói với mình, không thể kích động, người chính là người giống người mà thôi, lúc tìm người cũng gặp nhiều người đồng dạng. Nhưng, đúng lúc này, người đi đến trước mặt của ta, ta nghe được hương vị của người — lúc ấy ta chỉ muốn ôm lấy người, nếu Minh Hàn không ngăn cản, ta có thể liền đem người về Hiên Trạch phủ, căn bản là không suy nghĩ phản ứng của người. Lúc sau ta vẫn ở bên cạnh người, không thể rời đi. Chỉ có Minh Hàn mới còn đủ tỉnh táo để nghĩ cách giúp ta mang người về.”

“Hiên Trạch, người cũng đã xác định người đó là ta. Vậy sao lúc đó còn đến trong núi làm bão tuyết?”

“Cái gì người kia! Người kia chính là người!” Xuân Mãn làm cho Hiên Trạch có chút tức giận bóp mũi y.

“Được rồi được rồi, nói mau!” Bị nắm cái mũi, Xuân Mãn đẩy ra thúc giục hắn.

“Sự thật ta vốn là không muốn làm như vậy. Nhưng ngay lúc các người sắp đi qua chỗ kiếp trước người đã chết, ta lại muốn thử xem, người có còn nhớ gì hay không — ”

“A, nói sao cũng chỉ là người muốn cân bằng khổ tâm mấy năm qua thôi!” Xuân Mãn mở to mắt nhìn hắn.

“Ân, ta lúc ấy có nghĩ như vậy sao?” Hiên Trạch thực “Còn thật sự” nhớ lại.

“Ha, người thật sự là!” Xuân Mãn có chút dở khóc dở cười đẩy hắn.

“Tốt lắm, vậy người nói, người hao hết khổ tâm như vậy rồi biết đến đáp án còn hài lòng không? Hiên Trạch đại nhân!” Xuân Mãn có chút uy hiếp nheo mắt. Ha, hắn chẳng qua muốn thử xem mình là có nhớ hắn, vậy mà nếu không có Xuân Phúc hắn mình đã chết rồi!

Xuân Mãn nghĩ gì Hiên Trạch sao lại nhìn không ra, lập tức liên tục cầu xin tha thứ nói, “Sao lại không hài lòng! Ta thật sự là cầu còn không được. Mãn nhi, tha thứ ta lúc đó vì quá hưng phấn mà sơ suất đi?”

“Hừ!” Xuân Mãn vừa lòng câu trả lời của hắn, lại lùi về để hắn ôm.

Nhìn Xuân Mãn không giống như là tức giận, Hiên Trạch thật cẩn thận mở miệng, “Mãn nhi, đêm đã khuya, chúng ta nên — ”

“Còn nữa a, Hiên Trạch —!” Xuân Mãn lại đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Hiên Trạch.

Còn nữa?! người nào đó lúc này quả thật khổ sở mà.

Xuân Mãn gian trá hôn lên cổ Hiên Trạch, nở nụ cười thật ngọt ngào, “Hiên Trạch a, ta là người không dễ nhìn — đừng trêu ta, này là sự thật. Cho nên, lúc ta già đi nhất định rất khó xem. Tuy rằng người chắc là không để ý, bất quá, ta không muốn để người thấy ta là lão nhân. Trừ phi, người và ta đều thành lão nhân, đến lúc đó, ai cũng sẽ không ngại ai xấu.”

“Mãn nhi!” Nghe y nói ý tại ngôn ngoại Hiên Trạch có chút kích động mà ôm thật chặt y.”Người thật sự không ngại biến thành hồ nhân?!”

Xuân Mãn cũng ôm lấy bờ vai của hắn, “Ta chỉ muốn cùng người.”

“Mãn nhi!”

“Hiên Trạch?!” Có chút kinh hoảng nhìn Hiên Trạch, Xuân Mãn không rõ hắn như thế nào đột nhiên bế mình lên.

Cúi đầu hôn y, Hiên Trạch trầm thấp đáp, “Mãn nhi, xuân tiêu nhất khắc thiên kim, chúng ta không thể lãng phí!”

Xuân Mãn vừa nghe, mặt so với y phục còn muốn đỏ hơn.

Bất quá, y vẫn là rất hợp tác để Hiên Trạch bế đến giường.

Hiên Trạch cũng là một thân hồng y ngồi ở mép giường, chăm chú nhìn y.

“Mãn nhi, còn nhớ rõ giấc mơ của người ngày đó, chúng ta đã thề thệ nào không?”

Xuân Mãn lấy tay vỗ về khuôn mặt của hắn, đáp lại hắn thâm tình, “Nhớ rõ.”

“Nói lại lần nữa xem.”

“Ta tin tưởng ngươi, vĩnh không đổi ý, nghĩa vô phản cố.”

“Lần này là sự thật sao? Thật sự không hề hoài nghi?”

“Ta thề.” Y kiên định nhìn hắn, giống như lời của y.

Hiên Trạch yên tâm, “Vậy là tốt rồi, không cần lại ly khai được không?”

“Ta đáp ứng ngươi.” Bởi vì hắn bất an, Xuân Mãn cũng đau lòng.

“Mãn nhi, cảm ơn ngươi, nguyện ý chấp nhận ta.”

“Hiên Trạch!” hắn còn muốn dùng bộ dáng này làm y cảm động đến chết sao?

Hắn thành công, hắn làm y đau lòng đến mức, y sẽ không bao giờ để hắn phải lộ ra bộ mặt này nữa.

Trong lòng nghĩ như vậy, Xuân Mãn liền nhin không được đứng dậy hôn môi hắn.

Y chủ động luôn làm hắn mất tự chủ, hiện tại Xuân Mãn làm như vậy, không thể nghi ngờ là làm cho Hiên Trạch sớm đã nổi lên dục vọng.

Vì thế, hồng sa che ái tình, bọn họ động phòng hoa chúc chân chính bắt đầu.

Từ từ, còn một chút ——

“Hiên Trạch, chờ một chút!”

“Làm sao vậy, Mãn nhi.”

“Hiên Trạch, dù sao ta về sau cũng không giống phạm nhân mà chết đi dễ dàng nữa, ta nghĩ phải tìm sinh ý để làm?”

“——...”

“A! Hiên Trạch ngươi đang làm gì?!”

“Ta muốn cho ngươi mệt đến mức không bao giờ ... có thể nghĩ chuyện làm sinh ý nữa!”

“A?!” ...

Đêm nay, cũng đã không phải những đêm vừa qua.

Đêm nay làm người ta say mê.

Đêm nay không còn một chút thống khổ, chỉ có hạnh phúc, hạnh phúc làm người ta viên mãn.

Hoàn

—————oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-ho>